
2 פוסטרים ענקיים
KREATOR / DARK FUNERAL
לגליון זה מצורף
דיסק חינם!!
ISRAELI METAL
HAMMER
גליון מס' 18. המחיר 29.90 ₪ כולל מע"מ.
ISRAELI TRUE METAL FORCE
Bolt-Thrower
Tierra Santa
Mezarkabul
Godgory
Sinergy
Brainstorm
Trauma
Pink Cream 69
King's X
Edguy
Axxis
Blaze
Evergrey
Kataklysm
Sodom
Dew-Scented
Tristania
Virgin Steele
The Almighty
Midnight Sun
King Diamond
Saxon
2886 8535120-000187
מטאל האמו'
29.90 ש"ח

METAL HAMMER מבצע מיוחד לקוראי
מיוזיק סנטר
Music Center
יבואני כלי נגינה
גיטרה אקוסטית
Parksons G-310E
1650 ש"ח
רק 1450 ש"ח
גיטרה בס
Parksons PJB-15
945 ש"ח
רק 790 ש"ח
גיטרה חשמלית
Parksons ST-150
790 ש"ח
רק 640 ש"ח
גיטרה אקוסטית
Alberto Manchini
במבחר צבעים
420 ש"ח
רק 330 ש"ח
גיטרה אקוסטית
מוגברת
Alberto Manchini
החל מ- 510 ש"ח
גיטרה קלאסית
תוצרת ספרד
עבודת יד
Guitay 102
650 ש"ח
רק 550 ש"ח
גיטרה קלאסית
Bestler
POWER BEAT
מערכות תופים
Power Beat
כולל מצילות
החל מ- 1590 ש"ח
גיטרה חשמלית
Peavy Reptor Plus
1170 ש"ח
רק 950 ש"ח
ניתן להשיג בחנויות כלי נגינה בכל רחבי הארץ.
מיוזיק סנטר
Music Center
מיוזיק סנטר: רחי פריימן 20 א.ת. ישן ראשון לציון
e-mail: musicctr@netvision.net.il 03-9561740 טל:
www.music-center.co.il

גליון מס' 18

ISRAELI METAL HAMMER
TRUE ISRAELI METAL FORCE

מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, אלון מיאסניקוב,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
גידי פרסקי, איתי קרש,
כרמית מזרחי, קארן אשד

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondent
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס
Bullos@metalhammer.org

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר
Igor@metalhammer.org

עיצוב גרפי
Heavy Images
graphics@metalhammer.org

עריכה לשונית
רינה חבר
Rina@metalhammer.org

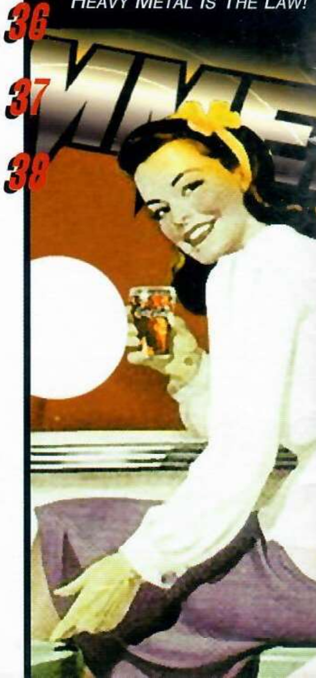
כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:info@metalhammer.org

המערכת אינה אחראית
לתוכן המודעות

מנכ"ל
גארי שניידר
Garry@metalhammer.org

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel
Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:info@metalhammer.org
www.metalhammer.org

HEAVY METAL IS THE LAW!

כמה להקות אתם מכירים שללא תמיכה של אף חברת תקליטים הצליחו לשרוד עשר שנים, להתקיים ממוסיקה, להוציא ארבעה אלבומים ולהופיע בשלושים ושש מדינות מסביב לעולם? אני בטוח שלא שמעתם על להקות כאלה כי אין להקות כאלה! בעצם יש להקה אחת שלא הכרנו קודם.לפני שנה בערך הגיע אלינו אלבום מעולה שנקרא "Avenger", של להקה די אנונימית בשם Aska. מאז נוצר קשר בינינו וגילינו ש-Aska עשו את כל הדברים שלהקות יותר מבוססות רק חולמות עליהם ואמרנו שיום אחד נעשה ראיון אמיתי. החבר'ה מטקסס מעולם לא שמרו בסוד את דעותיהם הפוליטיות ומכיוון שלנוכח האירועים האחרונים אצלנו ובעולם הם רצו להביע אותן ב-Metal Hammer ישראל, התקשרתי ל-George Call הגיטריסט והסולן של Aska. נא להכיר: Aska-brothers of metal!

הי George. מה קורה?
עייף מאד אחרי ההופעה אתמול בלילה.

איפה זה היה?
כאן, באחד המועדונים. אני לא יכול להגיד שזאת היתה ההופעה הכי טובה שעשינו, אבל אנחנו היינו בסדר.

אתה נשמע עייף מאד, אבל זה לא יפטור אותך מלספר לנו על הלהקה. אתם הלהקה היחידה שמופיעה אצלנו בעיתון, שלא חתומה עדיין בשום מקום. תן לנו קצת פרטים...
אשתדל לעשות את זה בקצרה. הלהקה הוקמה לפני עשר שנים. כל מה שרצינו היה לעשות מוסיקה. המוסיקה שגדלנו עליה ותמיד אהבנו היתה מטאל. באותה התקופה, אני מדבר על 1991 metal נעלם וגורש מאמצעי התקשורת על ידי הגל ההרסני שהביאו איתן כל הלהקות האלטרנטיביות...

אתה מתכוון ל-grunge שהגיע מסיאטל.
נכון. כאן בארה"ב נוצרה ההתייחסות השלילית למטאל. אין יותר מטאל מבחינת התקשורת ומבחינת תעשיית המוסיקה. וכולם חשבו שאנחנו משוגעים כי רצינו להקים להקת מטאל לכל דבר. כולם אמרו שזאת טעות ואף אחד לא מעוניין יותר לשמוע את מה שאנחנו מתכוונים לעשות. אנחנו צחקנו לאנשים האלה בפרצוף, לא עניין אותנו מה האחרים חשבו, מטאל תמיד היה בדם שלנו, תמיד שמענו את זה, תמיד שתינו את זה ותמיד אכלנו את זה. וזה מה שעשינו, במקום ללכת עם הטרנד, החלטנו לעשות את מה שאנחנו אוהבים. לצערי, בתחילת הדרך, סטינו קצת כי היינו קצת תמימים והקשבנו לכל מיני מפיקים, טכנאי סאונד...

כל מיני חכמולוגים שניסו לקחת אתכם לכיוון אחר..
בדיוק! הם אמרו לנו איך האלבום שלנו צריך להישמע, איך צריך להפיק אותו, איזה דברים להכניס וכו'. הם אמרו לנו להיצמד לטרנדים, להישמע "עכשוויים" וכל השטויות האלה. עד היום הוצאנו ארבעה אלבומים: "Aska" (91), "Immortal" (94), "Nine Tongues" (97) ו-"Avenger" (2000). וכשהקלטנו את האלבום הראשון - "Aska", אז עשינו את הטעות הזאת שהקשבנו לכל מיני חכמולוגים כמו שאמרת... על-כל-פנים בשלושת האלבומים הראשונים היינו להקה עם שלושה זמרים: אני, Darren ו-Keith, שלושתנו שרנו באלבומים האלה והכל נשמע כמו תערובת של... הכל מכל. אתה מבין? התמונה התבררה כשעבדנו על "Nine Tongues", אלבום שבו עדיין היינו להקה עם שלושה סולנים, אבל במהלך העבודה על האלבום הזה התחלנו להבין שצריך לעבור לסולן אחד ולהיות יותר ברורים גם למאזינים וגם לעצמנו. גם התגובות שקיבלנו מהעיתונים הוכיחו את הצורך לעבור לפורמט אחר. והחלטנו שב-"Avenger" נעשה את השינוי הנדרש. אם באלבומים הקודמים יכולת למצוא שירים יותר כבדים לצד שירים פחות כבדים או אפילו גלאמיים, אז במקום לעשות את הדברים האלה, החלטנו להיות להקה יותר "מוגדרת" מכל הבחינות. החלטנו ללכת בכיוון אחד בלבד, גם מבחינת הפורמט של הלהקה וגם מבחינה המוסיקלית.

איך השניים האחרים קיבלו את השינוי?
הבסיסט שלנו Keith תמיד הסכים עם הרעיון, אבל Darren היה זה שהיינו צריכים להשקיע מאמצים בלשכנע אותו. בסופו של דבר הוא הסכים וזה רק הועיל ללהקה. "Avenger" - הוא האלבום הטוב ביותר שעשינו. ואני משוכנע שזה בא לידי ביטוי בכך שלא הקשבנו יותר לאף מפיק ולאף טכנאי. נכנסנו להקלטות ועשינו את מה שרצינו לעשות. אתה יודע מה? זה היה החזון שלי, זה מה שרציתי לעשות מהיום הראשון שהקמנו את הלהקה. בהתחלה, כמו כל להקה מתחילה, עשינו cover-ים ל-Manowar או ל-Celtic Frost, אבל כשזה מגיע ללעשות מוסיקה, זה מה שרציתי לעשות! אני נזכר בתקופה ההיא, 1991-1992 ואני מגדיר אותה כ"תקופה איומה" למטאל.
זה היה נורא ואיום!

תמיד יש תקופות כאלה. אל תשכח ש-metal שרד במשך שלושים שנה.
נכון! כל עוד יש מישהו שרוצה לשמוע מוסיקה תמיד יהיה מישהו שיעשה מוסיקה.

העובדה שאתם הלהקה הלא חתומה היחידה בעולם שעשתה שלושה-עשר סיבובי הופעות בינלאומיים והופיעה בשלושים ושש מדינות מחוץ לארה"ב, מאד מפתיעה אנשים. אתה מודע לזה?
בהחלט. אנחנו עשינו יותר סיבובי הופעות בינלאומיים מכל להקה מטאל אמריקאית "חתומה ומצליחה".

איך זה קרה?
יום אחד, מישהו שלא הכרנו אז, ניגש אלינו ושאל אם נהיה בוודאות אנחנו היחידים שהופיעו על אדמת סעודיה! קבל יותר מזה, אחרי סעודיה נסענו להופיע בכווית. אחרי כווית המשכנו לאמירויות ומשם לעוד לאיזה מקום דומה שאני מתקשה לאיית היום חה.. חה... תאר לעצמך ארבעה חבר'ה עם שער ארוך לבושים עור מסתובבים במקומות האלה! ככה זה התחיל, כך התחלנו במסע העולמי שלנו. אחרי זה הגענו למקומות כמו יפן ואוסטרליה. הופענו כמעט בכל חור באירופה, בקובה, קוריאה.. המון מקומות. גם התמזל מזלנו וביקרנו בישראל, לא הופענו, אבל ביקרנו.

בדרך מאיפה?
היינו במצריים, הופענו בגבול בין מצרים וסיני. שם ממוקמת היחידה הבינלאומית שמונעת מצבא מצרים להיכנס לסיני. יש שם חיילים מכל מיני מקומות: קולומביאנים, אמריקאים, גרמנים.. עשינו שם שלוש הופעות ומשם כבר הגענו גם לישראל. וכשרק חצינו את הגבול, התגובה הראשונה של כולנו היתה: "וואו!" איזה הבדל זה היה! אחרי שראינו את כל המדינות הסובבות אתכם... ברצינות! אתם לקחתם חתיכת אדמה שלא היה עליה כלום והפכתם אותה למקום כה יפה ופורח! רבים שילמו על זה בחייהם וזאת הסיבה שכל השכנים שלכם שונאים אתכם - הם רוצים את מה שיש לכם! הם רוצים לקבל את זה בלי לנקוף אצבע!

אבל הם לא יכולים...
הם לא יכולים וגם לא מגיע להם! בדרכי הביתה אתמול שמעתי על הפיגועים שהיו בירושלים ובחיפה. שמעתי כל מיני פרשנים שמזיינים את השכל ברדיו: "האם ישראל צריכה או לא צריכה להגיב". מה זאת אומרת לא צריכה להגיב? מה שקרה כאן בארה"ב ב-11 לספטמבר גרם לאנשים רבים לשינוי בתפיסה הבסיסית שלהם. הם רק עכשיו התחילו להבין עם מה אתם מתמודדים יום, יום. זה פשוט לא ייאמן. ואני לא חושב שמישהו מהממשל האמריקאי ירצה לקשור את ידיה של ישראל ולא ייתן לכם להגיב. איך יתכן שלא תרצו להגיב? אחרי מה שקרה כאן, צבא ארה"ב נשלח לקצה השני של העולם! דעתי האישית היא שתגובתכם צריכה להיות מועילה, כלומר הרסנית. אני תומך ב-120% בכל פעולה שישראל תנקוט.

רק תחשוב שהממשל הקודם, קלינטון נתן לאיש עם שערות על הפרצוף, לערפאת לגיטימציה והכניס אותו לבית הלבן...
אף פעם לא יכולתי להבין את זה. הדבר הזה היה מחבל כל חייו, זה כל מה שהוא יודע לעשות. עכשיו אתם הופכים אותו למנהיג ונותנים לו מדינה? צריך להבין חד משמעית שיש פה עסק עם מחבל ולנהוג בו בהתאם. מה שאני לא מבין, איך יתכן שהיו לכם ציפיות מהאיש הזה? די, עזוב, אנחנו ניכנס לנושא הזה ולא נצא ממנו. רק רציתי להבהיר את עמדתי. תמיד תמכתי בישראל והלהקה האהובה עלי, אתה יודע מהי?

Kiss אני משער...
נכון מאד. Kiss והבן אדם שאני הכי מעריץ הוא Gene Simmons הישראלי. ואיך שאני רואה את הדברים, ישראל, מכיוון שהיא יצרה את Gene Simmons היא אחראית על כך שאני היום מוסיקאי בעצמי... אני חושב שהוא אחת הסיבות למה אני כל כך אוהב את ישראל חה.. חה.. והסיבה העיקרית כמובן שאתם יצרתם מקום יפה, מקום שטוב ונעים לחיות בו, ותאמין לי שאני יודע על מה אני מדבר. אני נולדתי בפנמה וראיתי הרבה מקומות בעולם... אתם יצרתם מקום שהשכנים שלכם רוצים לקחת מכם ולחרבן על כל מה עשיתם...

הם לא רק רוצים "לקחת". נתנו להם תשתיות, כסף, נשק, הכל, וזה לא מספיק להם. הם רוצים להשמיד אותנו.
אתה לא צריך לשכנע אותי. אני מכיר את העובדות. זה בדיוק מה שאני אומר לאנשים פה! שיזדיינו, בוא נדבר על מוסיקה...

האלבום האחרון שלכם "Avenger" זוכה להפצה כלשהי באירופה למרות שאין לכם שום חברת תקליטים שתומכת בכם?
מה שקרה הוא שהחבר'ה מ-Adrenaline Records מאד אהבו את האלבום ובפעם האחרונה שהיינו באיטליה נפגשנו איתם, ביקרנו במשרדים שלהם ובמחסנים שלהם והגענו למסכנה שכדאי מאד בשלב הזה לעבוד איתם.

לא יכול להגיד שהם חברה גדולה.
ממש לא. הם ידועים בזכות tribute albums שהם מוציאים והקשר שלנו התחיל באלבום tribute ל-Iron Maiden שהם הוציאו. הם ביקשו מאיתנו להשתתף באלבום הזה. ככה זה התחיל. וכמו שאמרתי, כשהיינו בסיבוב הופעות באיטליה. נפגשנו, דיברנו וסגרנו שהאלבום האחרון שלנו "Avenger" ייצא בחברה שלהם בימים אלה. היתה לנו הצעה מ-Pavement, אבל החלטנו שלא לקבל אותה. הם הציעו לנו חוזה לחמישה אלבומים ולא יכולנו להתחייב לחמישה אלבומים ועוד כלפי חברה שעוד לא עבדנו איתה. אתה מבין? והיו עוד כל מיני סעיפים שלא היו מקובלים עלינו. בו זמנית המשכנו במגעים עם Adrenaline, הם היו ממש נחמדים כלפינו והרגשנו שהם אמינים ואפשר לעשות איתם עסקים. הם הציעו לנו משהו שלא יכולנו לסרב לו, הם לא קושרים אותנו לנצח, החוזה הוא רק לאלבום אחד.

מה עם חברות יותר גדולות ויותר מבוססות?
היתה התעניינות מצד Metal Blade ו-Nuclear Blast אבל זה לא הוביל לחוזה בסופו של דבר. מה שקרה עם Metal Blade היה קצת מוזר. יש להם שני משרדים, אחד בלוס אנג'לס והשני בגרמניה. האמריקאים מאד רצו להחתים אותנו והם היו צריכים לקבל אישור מגרמניה והאישור לא הגיע. אני לא יודע למה, אבל למרות שהצד האמריקאי מאד רצה אותנו, הגרמנים לא התלהבו כל כך. וזה מוזר כי באירופה ובעיקר בגרמניה מטאל אף פעם לא יצא מהאופנה. האנשים שם תמיד היו פתוחים לכל מיני סגנונות, זה לא כמו בארה"ב: "אם זה לא Spice Girls, אני לא אוהב את זה", והגרמנים הם אלה ששמרו על metal בשנות התשעים. לצערי, אף אחד לא שמר על זה כאן בארה"ב.

אני מסכים אתך וגם אני רוחש כבוד גדול לכל אותם

המשך בעמ 31

LIMB MUSIC PRODUCTS proudly presents
Rhapsody
Symphonic Epic
HOLLYWOOD
Metal
42 minutes specially priced album!
All songs are brand new and will not appear on the forthcoming full-length album out in Feb. 2002. The digipak incl. a bonus video.
Impressive Epic Melodic Metal
Human Fortress
HUMAN FORTRESS
Lord Of Earth And Heavens Heir
LMP 0109-033 CD
Sharp Edged Power Metal from Sweden
Midnight Sun
METALMACHINE
MIDNIGHT SUN · Metal Machine
incl. 1 hidden bonustrack
LMP 0109-034 CD
Classic Power Metal from Finland
Burning Point
SALVATION BY FIRE
BURNING POINT · Salvation by Fire
incl. 1 hidden bonustrack
LMP 0110-035 CD
Rhapsody
Rain Of A Thousand Flames
RHAPSODY · Rain Of A Thousand Flames
CD · LMP 0110-036 CD
Digipak · LMP 0110-036 DP (Limited Edition)
Vinyl Pic LP · LMP 0110-036 Pic LP (Limited Edition)
Limb Music Products · Postfach 60 25 20 · 22235 Hamburg · Germany
Fax: +49 (0) 40-53 10 90 50 · info@limb-music.de · www.limb-music.de
Distributed by Music Media Israel Ltd.
MUSIC MEDIA ISRAEL

BOLT THROWER

לכל ז'אנר יש את האגדות שלו. ל-heavy metal זה Iron Maiden ו-Saxon למשל, ל-thrash זה Slayer ו-Testament, ול-death: Bolt Thrower, הם מתחרים כבדים לכל טקס הענקת פרסי האגדות.

הלהקה הבריטית הבלתי מתפשרת הזאת הוקמה ב-'85 על-ידי הגיטריסט Barry "Baz" Thomson והבסיסט Gavin Ward. הם צירפו אליהם סולן ומתופף, והחלו ליצור מוסיקה שהושפעה מלהקות כמו Sacrilege ו-Discharge. הארבעה הקליטו שני דמואים שנשלחו לאדון שידוע כ-John Peel, אדם שבזמנו נתן הזדמנות ראשונה להרבה להקות ברוטאליות. לאחר שהוא הציע להם חוזה, החליט Gavin להפוך לגיטריסט, והחבורה צירפה אליהם בחורה בשם Jo Bench כבסיסטית (אם כבר יש אישה בלהקה, שלפחות יהיה לה שם של זכר). ב-88 הקליטו את מה שנקרא "The Peel Session", מעין pre-record. באותו זמן החליט הסולן לפרוש. הוא הוחלף במי שיהפוך לאחת מדמויות המפתח בלהקה – Carl Willetts, איתן הוקלט התקליט המלא הראשון – "In Battle There Is No Law", שיצא בקיץ '88. הלהקה קיבלה במהרה פנייה מחברת Earache, שהיתה בתקופה ההיא חברת התקליטים הגדולה ביותר בתחום המוסיקה בו עסקו Bolt Thrower. לאחר שחתמו עם Earache פנו אל הלהקה גורמים מחברה אנגלית בשם Games Workshop, שעסקה בין השאר באמנות פנטזיה. במהרה נוצר שיתוף פעולה פורה בין הלהקה, שהטקסטים שלה עסקו אך ורק בלוחמה מתקופות שונות בהיסטוריה, לבין ציירי חברת המשחקים שסיפקו אמנות מרהיבה לתקליט הראשון עבור Earache – "Realm Of Chaos".

הלהקה צברה בינתיים מעמד מכובד כלהקת הופעות מצוינת, ועל כנפי ההצלחה הקליטו את תקליטם השלישי – "Warmaster", שהופק על-ידי המפיק האנגלי המצוין Colin Richardson (שהפיק את Carcass ואת Machine Head בין השאר, ואפילו את Salem שלנו). התקליט הבא היה "The 4th Crusade", שהראה באופן ברור כיצד הלהקה יצרה סגנון ייחודי שבהדרגה הקנה לה מקום של כבוד בסצנה העולמית.

אך מספר גורמים לא רצויים קפצו לתערובות ההצלחה. אחר כך, במהלך סבב הופעות בארה"ב, עזבו במפתיע הסולן והמתופף, והוחלפו במהרה על-ידי שנים אחרים. אך כאן לא הסתיימו בעיותיהם, הסולן החדש נאלץ לעזוב בגלל מחלת גרון קשה, ומערכת היחסים של הלהקה עם חברת התקליטים שלהם התדרדרה במהירות, אך התאוששות באה בצורת Dave Ingram, הסולן של להקת Benediction לשעבר. חוזה חדש נחתם עם חברת Metal Blade. מכה נוספת נחתה על הלהקה בדמות עזיבתו של המתופף שהוחלף, כרגיל, במהירות. הלהקה הוציאה אז את התקליט הראשון עבור Metal Blade – "Mercenary", כשבתקליט שר שוב carl, הסולן הפורש לשעבר, שמהר מאד החליט לבצע שידור חוזר ופרש שוב, אך מה לעשות, והתקליט הפך להיות התקליט המצליח ביותר של הלהקה, במיוחד בגרמניה, ששם רשם התקליט כניסה למצעד הפזמונים הגרמני, וזכה לציון עשר מתוך עשר במרבית המגזינים המקומיים, כך שהטנק חייב היה להמשיך להתגלגל והלהקה גייסה שוב את Ingram מיודענו. כמובן שעלילות להקת שושלת טרם הסתיימו, והמתופף המחליף הלך בדרך כל חברי הלהקה כמעט, ועזב, והוחלף במתופף אשר אותו החליף מלכתחילה. הבנתם את כל זה???

על-כל-פנים, התקליט החדש יוצא לחנויות, ולכבוד האירוע שוחחתי עם אחד מהבודדים שהחזיקו כל השנים הללו במקום אחד – Gavin, הגיטריסט:

מה נשמע אתכם שם?
מצוין! אנחנו כרגע במצב ביניים של טרום הופעות.

בוא נתחיל מהתקליט החדש, ספר לי קצת איפה, מה , וכמה.
טוב, הקלטנו אותו ב-Coventry, זה לקח משהו כמו ארבעה חודשים..

מה? זה המון זמן!
נכון, זה יתרון שיש לנו כתוצאה מהחוזה עם Metal Blade, אין עלינו לחץ.

איך בדיוק אתם מתחילים בהקלטת תקליט חדש?
זה בדרך-כלל מתחיל בזה ש-Daz כותב את מרבית קטעי הגיטרות, אחר-כך הוא עובד איתי, עם Joe ועם המתופף שלנו, ואז אנחנו מוסיפים את המילים ואת השירה.

זאת אומרת שהשירה משתנה בהתאם למוסיקה?
בדיוק, אנחנו קודם כל מונעים על-ידי המוסיקה, ואז השירה תופסת את מקומה.

Daz מגיע עם שירים מוכנים לגמרי?
לא ממש מוכנים, זה יותר גרסאות גסות, לא מלוטשות של השירים, מה שנקרא rough, *(הייתם חייבים לשמוע איך האנגלי הזה ביטא את המילה rough, לקח לי בערך חצי שעה להבין מה הוא אמר, לקראת סוף הראיון – א.מ.)*

איך Dave הסתדר עם כל נושא המילים של הלהקה?
הרוב זה מילים שאנחנו נתנו לו, הוא פשוט התאים אותן לשירים ולדרך השירה הספציפית שלו.

יש לכם הרבה שירים מוכנים?
נתנו לו איזה מאה וחמישים שירים, אני מעריך.

או.קי, זה נתן לו מספיק מגוון . תגיד, לא היתה ל-Dave בעיה לשיר רק על מלחמה, קרבות וכו'?
זה לא היה בדיוק מה שהוא רגיל לכתוב עליו, אבל אני לא חושב שזה היווה בעיה מבחינתו.

פשוט עד היום היה לו יותר עיסוק ברוצחים סדרתיים, במיוחד בג'ק המרטש הנודע, הוא עשה איזה שיר או שניים ואולי שישה שירים עליו.
(צוחק) נכון, היינו צריכים לעצור אותו שלא יכתוב עליו שוב!

הוא היה יכול להתחכם אתכם ולעשות שיר על ג'ק המרטש במלחמה.
אני שמח שהוא הצליח להתאפק!

אחד הדברים שהלהקה שלכם תמיד נודעה בו, הוא חוסר ההתפשרות המוחלטת בנושא הסגנון, הסאונד, והגישה, אני לא ממש רואה אתכם הולכים בדרכם של Paradise Lost, או Anathema, אתם לא תעשו מטאל רך יותר ויותר עם השנים.
אין סיכוי! אנחנו אוהבים את מה שאנחנו עושים, אנחנו לא רואים שום צורך או סיבה להשתנות, זה לא משנה לנו אם נמכור עוד כמה עותקים מהתקליטים שלנו, העיקר שנוכל להסתכל על עצמנו במראה בסוף היום, לא כמו להקות כמו Metallica, שהתחילו טוב ונראות היום כמו סרסורים.

מילא אם רק היו נראים ככה, הם גם עושים מוסיקה של סרסורים.
נכון, הם ממש להקה טובה שהלכה לזבל.

זה ממש כואב לי לפעמים, לשמוע תקליטים כמו "Master Of Puppets", ולראות מה נהיה מהם היום, חבורה של זקנים מגודלים שמתלבשים בחליפות ועושים מוסיקה פופוליסטית מסריחה.
נכון, מהתקליט השחור ואילך הם פשוט התדרדרו בצורה מבישה.

הכי הצחיק אותי כל הסיפור שלהם עם Napster, איך להקה שעושה עשרות מיליוני דולרים תובעת את האתר כדי להרוויח עוד כמה גרושים בשבילם ובשביל חברת התקליטים שלהם.
נכון, זה כבר באמת היה קטנוני ומגעיל. אני אישית ממש לא מתנגד שיורידו את כל מה שעשינו באינטרנט, זה פרסום לא רע בכלל.

גם אני רואה את זה ככה, מי ששומע שיר, ואוהב אותו באמת, ידע ללכת ולקנות דיסק של הלהקה, זה עדיף על כל מיני mp3 עם מילים מודפסות.
אני מסכים, כמו שאמרתי, אין לי כלום נגד האתרים בסגנון של Napster, להפך.

ולאחר שהשפלנו את Metallica במשך זמן רב, נחזור קצת אליכם, אמנם לא שיניתם סגנון אף פעם, אבל אתם כן נשמעים יותר מלוטשים מתקליט לתקליט.
יש בזה משהו, אני מניח שזה נובע משנים של נגינה משותפת, אתה פשוט מתקדם כנגן במהלך השנים, וכמובן ששומעים את זה בתקליטים שלנו, זה נובע מבגרות מסוימת שרוכשים רק עם הזמן.

אני מבין, ממה שאמרת בהתחלה, שאתה מאד מרוצה מ-Metal Blade.
נכון, הם ממש יופי של חברת תקליטים, הם רצו אותנו מספיק כדי לתת לנו חופש מסוים שאנחנו צריכים, הם לא לוחצים עלינו לעשות תקליט מהר, הם לא יושבים לנו על הצוואר, להפך, הם נותנים לנו זמן, ואני חושב שהתוצאות שוות את זה.

חלק מהסיבה שעזבתם את Earache היתה הבעיה של ה-promotion שהם לא נתנו לכם.
נכון, הם ממש היו גרועים בזה, הפסדנו המון דברים שהיינו יכולים לעשות בגללם, ואני שמח מאד על ההחלטה לעבור חברה, Metal Blade מאמינים בנו, ותומכים בנו מאד.אנחנו מרגישים הבדל עצום בין החברות, Metal Blade ממש עושים פרסום חזק, הם דוחפים את הלהקה, והנה התוצאות, התקליט הראשון שלנו שהוצאנו אצלם מכר יותר מכל תקליט אחר שלנו!

אחרי כל השנים האלה, לא חשבתם ללכת בדרך שבה הולכים כולם ולעשות הפסקה, או פשוט להפסיק להופיע?
חס וחלילה, אם נפסיק להופיע, נאבד את הסיבה לקיומנו.

זה מה שלהקות כמו Emperor עשו.
בעיה שלהם, אנחנו עושים את זה בשביל הקהל, בשביל האנרגיה שבהופעה, אני לא ממש נהנה באולפן, אבל בהופעה, זה כל הכיף, האנרגיה, העוצמה, בשביל זה הלהקה קיימת. ביום שנפסיק להופיע אני מניח שזה יהיה היום שגם נפסיק להתקיים בכלל, ואני לא רואה את זה קורה בזמן הקרוב.

קראתי שאתם מנהלים את עצמכם.
נכון, אנחנו מטפלים ביחד בכל הנושאים החוזיים, הכספים, אנחנו מנפיקים את כל הסחורה שלנו, אנחנו מוכרים אותה בהופעות, ואנחנו סוגרים עם מועדונים והופעות.

זה דבר שטוב או רע לכם?
גם וגם, זה טוב כי יש לנו שליטה מוחלטת בכל מה שקורה אתנו, אבל זה רע, כי אם איזה בעל מועדון או משהו יאמר שאנחנו להקה מסריחה והוא לא רוצה אותנו אצלו, אני אשבור לו את הראש.

***(אני נשפך בערך חמש דקות)*, יעני, אתה תקח את זה אישית!**
אפשר שלא??? אם משיהו יגיד מילה רעה על הלהקה שלי, אני לא אתעצבן? בטח שכן!

מה כל העניין עם Carl, הסולן, בא והולך כל הזמן?
יש לו בעיה, הוא רוצה להשלים את התואר שלו באוניברסיטה, הוא נאלץ להפסיק בגללנו, ורוצה כרגע לסיים את זה, אנחנו ביחסים מצוינים, זה לא שהוא עזב בבלגן או משהו, פשוט לא הסתדר לו.

אני אוהב לא פחות את הקול של Dave.
גם אני, ממש התרשמנו ממנו כשראינו אותו מופיע בזמנו, וידענו שהוא יהיה סולן מושלם בשבילנו.

אתה יודע שהוא הופיע עם Benediction בארצנו בזמנו?
כן, הם סיפרו לי, הם אמרו שהיה ממש טוב שם.

הוא בדיוק עשה אז קעקוע של ה-Alien על כל החזה, ובמהלך ההופעה הוא קרע מעליו את החולצה והציג אותו לראווה.
כן, הוא תמיד יודע איך לתת הופעה שלא תשכח.

מה מתוכנן לכם להמשך?
טוב, ישל נו חוזה לעוד חמישה תקליטים ב-Metal Blade, ואז יהיו עוד איזה עשרים וחמש הופעות, באופן התחלתי, ואז נראה מה הלאה!

טוב, תודה Gavin, cheers!
אלון מיאסניקוב

Tierra Santa

טיירה סנטה, אדמה קדושה, היא להקת מטאל ספרדית, שעושה מוסיקת מטאל בנוסח המיתולוגי של שנות השמונים. השירים, בשפת האם של חברי הלהקה, ספרדית, מהווים הוכחה חיה, נושמת וחותכת לכך שמוסיקה חוצה גבולות ומתגברת על מכשולי לשון ותרבות.

ספרו לנו על האלבום החדש שלכם, "Sangre De Reyes".
הייתי מגדיר אותו כאלבום שמשלים את קבוצת האלבומים הקודמים שלנו, דבר שלא תוכנן מראש. זהו דיסק מפתיע, חי ואמיתי, בסיסי ומאוד חזק. הבי מטאל טהור!

מה משמעות שם האלבום?
שם האלבום הוא כותרת של שיר, שמייצג את כל הרעיונות של השירים האחרים שנמצאים באלבום, אך אין מאחוריו רעיון ספציפי. השם, ׳דם המלכים׳, קשור להיסטוריה של האודיסיאה: כיצד יוליסס עוזב את ביתו בגלל קנאת אויביו וכשהוא חוזר לאהוביו הוא נוקם בהם. בעיקרון זהו סיפור אהבה, סיפור על כבוד ונאמנות, שתואר היטב על ידי הומרוס.

כיוון שרוב מאזיני האלבום בישראל אינם דוברי ספרדית, האם תוכל לספר לנו מעט על מה מספרים השירים?
השיר "David y el Gigante", דוד והענק, מספר את סיפורו של מלך שהתגבר על פחדיו. לשיר הזה יש משמעות כפולה: ניתן לייחס אותו לפחד שאנו מרגישים בפני בעיות. וגם לפחד שנמצא בתוכנו כאשר אנו מנסים לפתור אותן. השיר "La Ciudad Secreta", העיר הסודית, מספר על הקטקומבות ועל הדרך שהנוצרים הראשונים ביצעו את טקסי הלוויות שלהם וכיצד נעשה שימוש ב"עיר הסודית" של הקטקומבות כדי להתחבא מן השלטון הרומאי. השיר "Pegaso", פגסוס, הוא סמל לחופש שקשה לבנות חומה מסביבו. השיר "Juana de Arco" (ז׳אן ד׳ארק) מדבר על זכויות הנשים, שעדיין צריכות להיאבק למען שוויון ועל תנאים שיש לגברים. הוא מספר את סיפורה של ז׳אן ד׳ארק וכיצד היא נלחמה בעולם שוביניסטי ומלא לחלוטין בדעות קדומות. השיר "La Sombra de la Bestia" (צל החיה) הוא אודות החיפוש האנושי שניתן למצוא עמוק בתוך האינסטינקט החייתי הנשכח שלנו. לתת לו לצאת משמעו למצוא את המשמעות האמיתית של האדם, שזה משהו שחסר בימינו. הקטע "Dos Vidos" הוא פרלוד. השיר "La ArmadaInvencible" (הארמדה הספרדית), הוא סיפור בדיוני המתרכז בארמדה נגד האנגלים. הוא מספר על שני אחים שהופרדו זה מזה עקב בעיות כלכליות וכאשר הם מבוגרים יותר הם נפגשים בצדדים המנוגדים. אחד הורג את השני בחרב וכאשר הוא עומד פנים אל פנים מול האיש שהרג, הוא שם לב שזהו אחיו. זה לקח שצריך ללמוד: כולנו שווים. השיר "El Laberinto del Minotauro" (מבוך המינוטאור) מספר על ההרגל הבלתי נמנע שלנו לסגור את דלתות הגורל. אם זה באמצעות דת, צבע עור או אידיאולוגיה, אנו נוטים להימנע ממה שמפחיד אותנו מבלי לשים לב שאין לנו אפילו זכות לעשות זאת. השיר "El Amor de mi Vida" (אהבת חיי) הוא שיר אישי על רגשותיי כלפי בתי בת הארבע עשרה, איריס. השיר "Mi Tierra" (ארצי), הוא שיר נלהב למחוז הארץ שב נולדנו - לה ריוג׳ה בספרד - אזור של יינות נהדרים והיסטוריה מופלאה. השיר "Sangre de Reyes" (דם המלכים) הוא שיר הנושא של האלבום שעליו דיברנו קודם.

מי כותב את השירים בלהקה ומהי חלוקת העבודה בין חברי הלהקה?
בעיקרון אני כותב כמעט את כל המילים וכן את המוסיקה.

מדוע החלטתם להשתמש בקולות רקע נשיים באלבום זה?
לא מדובר בשאלה של טונים אלא במרקם של קולות. קולות הרקע הנשיים מתאימים לקול שלי ובאופן כללי למוסיקה שאנחנו מנגנים באלבום הנוכחי.

ההשפעה של איירון מיידן מאוד ברורה באלבום, במיוחד בשיר "La Armada Invencible". מאילו עוד להקות אתם מושפעים?
כל הלהקות הקלאסיות של שנות השמונים: אקספט, ג׳ודאס פריסט, מאנוור, ריינבואו, מוטורהד, האלוואין וכדומה.

האם אתם מתכוונים למכור ולהתפתח גם מחוץ לארצות דוברות ספרדית למרות מכשול השפה?
בוודאי, זהו החלום של הלהקה. קשה מאד להתקבל בסצינה העולמית באופן כללי והשירה בספרדית מקשה אף יותר.

כיצד קיבל אתכם הקהל הגרמני והבינלאומי בפסטיבל Bang Your Head ובהופעות אחרות שעשיתם באירופה השנה?
האמת היא שבכלל אין לנו על מה להתלונן. אנשים היו מאוד נדיבים וידידותיים כלפינו. הם כיבדו אותנו ואפילו הקהל הגרמני שר איתנו את השירים.

האם יש לכם תוכניות לצאת להופעות עם האלבום החדש?
הרעיון לצאת להופעות עם להקת גרייב דיגר הועלה על ידי חברת התקליטים שלנו לוקומוטיב מיוזיק, שעושה עבודה נפלאה עבורנו באירופה. אנו מקווים לתת את המירב על הבמה ולהיות ברורים בכוונותינו: קבלת הכרה בינלאומית וביסוס מעמדנו כלהקה.

כרמית מזרחי

לפני מספר שנים נחת בידי דיסק של להקה בשם Pentagrarn, בעיון בדיסק הסתבר לי שהלהקה, באופן מפתיע, היא מטורקיה. תמיד ידעתי שיש איזו שהיא סצינה של מטאל בטורקיה, אבל לא היו ידועים לי ממדיה, או האיכות של הלהקות הטורקיות. לאחר ההאזנה הראשונה כבר גיבשתי דעה - יש להם שם לפחות להקה אחת ברמה. הדיסק היה יצירת אמנות - לא פחות, מטאל טהור, מקצועי. היו בו מספר השפעות אתניות מעניינות, אבל מעל לכל - הוא היה מטאל. את הכיוון ניתן היה להגדיר כ-thrash/power מטאל מהרמה הגבוהה ביותר. זה לא היה מטאל גרמני, עשיר בהמנוני הסתדרות, אם כי הפזמונים היו קליטים, וגם לא מטאל אמריקאי, עם סולן אגרסיבי, למרות שלסולן דווקא כן היו צדדים אגרסיבים שרק הוסיפו עוד ממד לקולו העשיר. מה שהיה בדיסק הוא משהו חדש ומרענן, מטאל שמצליח להיות טוב ולא קיטשי, לחנים קליטים ולא פשטניים, ובקיצור הצלחה. רק לאחר זמן לא רב הסתבר לי כי הלהקה, שהיתה חתומה בחברת Raks הטורקית, מכרה למעלה ממיליון עותקים, מארבעת התקליטים הקודמים, רק בארץ מולדתה, מוזר היה לי שהעולם עדין לא שמע עליהם. וכעת הגיע הזמן שהעולם ייחשף. הלהקה הוחתמה על ידי חברת Sanctuary עצומת הממדים, אותה חברה ש-Iron Maiden חייבים לה את גדולתם. השם אמנם שונה לטובת מכירת התקליט מחוץ לתחומי טורקיה, אבל הלהקה היא אותה להקה. וכעת הם מוציאים אלבום, אלבום נהדר, עשיר בלחנים מעניינים, מופק היטב על-ידי מפיק טורקי שאין לי מושג מי הוא, ובסך-הכל, הפתעה נהדרת לאלה שלא ציפו למטאל ברמה ממדינה שלא ידעו שיש בה בכלל מטאל.

מה אתם עושים כרגע?
אנחנו מתחילים עוד מעט הופעות בגרמניה, שהיא תמיד מקום נהדר להופיע, אני חושב שיהיו שם אנשים שיאהבו את מה שאנחנו עושים, וכמו שאתה רואה, ראיונות, הרבה ראיונות.

איך היו התגובות על התקליט, בינתיים?
אני יודע שזאת תהיה תשובה צפויה מראש, אבל התגובות היו פשוט מעולות, עד היום לא ממש זכינו לחשיפה מחוץ לטורקיה, קצת עם התקליט הקודם, אבל לא שום דבר שיכול היה להכין אותנו למה שקורה עם התקליט הנוכחי, התגובות ממש מדהימות, אנשים מכל העולם אומרים לנו שהם אהבו את התקליט שלנו, וזאת יופי של הרגשה.

ספר לי קצת על הקמת הלהקה.
טוב, התחלנו ב-'87, הכרנו אחד את השני כבר אז, והחלטנו להקים להקה כתוצאה מהטעם הזהה שלנו במוסיקה, שאני מתאר לעצמי שאתה יכול לתאר לעצמך מה הוא, זה התחיל כתחביב, ניגנו בשביל הכיף, אבל עם השנים זה הפך למקצוע לכל דבר, ואנחנו עושים את זה כבר ברמה מסויית של מקצועיות.

את זה אפשר לומר בשקט, התקליט נשמע מהוקצע לחלוטין.
תודה, זה בעיקר תוצאה של כל השנים שלנו ביחד, הוצאנו כבר די הרבה תקליטים, ואפשר לומר שהגענו לאיזו מידה של תיאום בנגינה בינינו.

איך בדיוק הצלחתם לחתום את החוזה הבין לאומי הראשון שלכם עם חברה ענקית כמו Sanctuary?
הם פשוט היו מאד מעונינים בנו, עד היום היינו חתומים בחברה טורקית.

Raks
נכון, ושם אנחנו מאד מוכרים, פחות או יותר כל מי שאוהב מטאל בטורקיה, וזה הרבה אנשים, בא להופעות שלנו וקונה את התקליטים, הגענו למכירות גבוהות מאד, אבל Raks התפרקו, או פשטו את הרגל, וממש נפלנו מחוץ לטורקיה מבחינת השיווק, כך שהיינו צריכים שיווק בין לאומי, היינו צריכים חברה שמתמחה בזה, יצרנו קשר עם Noise, וסגרנו אתם, ואז Sanctuary קנו אותם, אז הכל השתלב בצורה טובה.

יש לא מעט כיוונים של מוסיקה אוריינטלית אצלכם, זה משהו שתמיד עשיתם?
לא ממש, כשהתחלנו ראינו את עצמנו כמטאל בלבד, ולא ממש ששנו להשתמש בשורשים שלנו במוסיקה, אז עשינו רק מטאל, רק עם קצת חלילים ומקצבים שורשיים, אבל ככל שעובר הזמן, אתה מתבגר, הטעם שלך משתנה, והחלטנו להכניס מוטיבים שלדעתנו מעשירים את המוסיקה, במהלך השנים הכרנו הרבה חברים שמנגנים בכלים מסורתיים, והחלטנו להשתמש בכישורים שלהם.

מה שאהבתי אצלכם הוא שאתם לא מוותרים על המטאל לטובת האתניות, אתם משתמשים בה, אבל לא נותנים ללהקה להפוך לעוד להקה אתנית רגילה.
נכון, חשוב לנו לא לדחוף יותר מדי מהאתני, זה טוב ויפה במוסיקה לצרכים מסוימים, אבל לא כל הזמן, והמילים כמובן, לא עוסקות בכל מיני נושאים אתניים אופיניים, אלא בנושאים יותר "מטאלים".

ההפקה של האלבום הנוכחי הרבה יותר תוקפנית, הוא אמנם חלק ומופק היטב, אבל הוא הרבה פחות "נקי", דבר טוב לדעתי כי הוא נותן ללהקה איזה edge כבד יותר.
נכון, את התקליט הקודם הפקנו בצורה האולפנית הסטנדרטית, כלומר, לנגן באולפן כל כלי בנפרד, לשמוע את שאר הכלים בהקלטה, ואז לתת למיקס לחבר את הכל, הפעם ניגנו פחות או יותר live, עשינו את הכל ביחד, ניגנו באולפן בזמן אמת, אני אישית גם מעדיף את זה, זה יוצר אווירה הרבה יותר אמיתית, הרבה יותר אנרגטית. היה לנו חומר חזק מבחינה מוסיקלית לאלבום הזה, והיה לנו חבל לאבד את האנרגיה שהיתה יכולה להעלם אם היינו מפיקים אותו בדרך הרגילה.

גם מבחינה מוסיקלית יש כמה שינויים, באופן כללי, האלבום יותר עצבני, יותר אפל. זה נבע מהחלטה מודעת של הלהקה?
לא ממש, יותר מהמצב שבו היינו בזמן ההקלטה, עברנו הרבה מאז התקליט הקודם, וכל ההתפתחויות.. כל השינויים הרגשיים שעברנו כבני אדם, שגם השפיעו, כמובן, על המוסיקה.

אחד הדברים שהפתיעו אותי, היה שינוי השם, זה צעד שכפתה עליכם חברת התקליטים, או איזה רעיון שלכם?
שלנו, הסתבר לנו שיש עוד כמה Pentagram בעולם, והחלטנו לא להסתכן בתביעה, בגלל זכויות יוצרים.

יש הרי Pentagram אמריקאים שקיימים עוד מתחילת שנות השבעים, וכמובן שהיו להקת Pentagram מצ'ילה, שכבר לא קיימים.
זה היה בעיקר בגלל הלהקה האמריקאית, הם די ידועים, ולא רצינו שום אי הבנות בגללם, אבל האמת היא שבטורקיה אנחנו עדיין מופיעים תחת Pentagram, אנחנו יותר מדי ידועים שם כבר בשם הזה, אז אין לנו ברירה.

מה בדיוק אומר השם הזה, Mezarkabul?
זה שילוב של שתי מילים בטורקית, metra, שזה לקבל, ו-kabul, שזה מוות, קבר, הפירוש המילולי הוא פחות או יותר "קבלת המוות", יעני להיות מוכנים למוות.

המשך בעמ 30

GODGORY

מהי הסצנה השולטת במדינות סקנדינביה הקפואות?? זהו ויכוח היכול להמשך שעות, אבל לפחות באספקט אחד אני בטוח שתהיה הסכמה מלאה - כשמגיעים לדבר על דת' ובעיקר דת' מלודי - שבדיה היא השלטת.... וכאן אנו נתקלים בדוגמא מצוינת לזה.... Godgory, הוא שם המוכר לחלק וחדש לאחרים. באלבום הרביעי שלהם הם מביאים לנו דת' מלודי כמיטב המסורת והאיכות, אבל לא רק זה.. הרבה אלמנטים שזורים באלבום זה... דום, גותי, דארק, מה לא... לכן הגיע הזמן להכיר את הלהקה הזאת. יצרנו קשר עם Matte הסולן של הלהקה והנה מה שהיה לו להגיד....

שלום Matte מה קורה?
אני בסדר... מה אצלך?

וואלה חיים מיום ליום,, הכול בסדר....
(*צוחק*)

אוקי, בוא נתחיל את הראיון בוי־די קטן, עד האלבום הזה לא ממש הקשבתי לחומר שלכם... אבל את האלבום הזה, אני חייב לציין, די אהבתי. נא שתף אותנו בהיס־טוריה של הלהקה, ההתפתחות שלה במשך השנים וכדומה.
הלהקה הוקמה באוגוסט 1992, יוריק ואני הקמנו אותה, בהתחלה ביצענו אך ורק קאברים ללהקות כמו: Grave, Napalm Death וכדומה. כך זה היה עד שנת 1994 שבה הקלטנו את הדמו הראשון שלנו באולפני Unisound עם Dan Swano. שלחנו את הדמו אך ורק למגזינים ולחב־רות וקיבלנו ביקורות מצוינות. החומר היה הרבה יותר דת' מטאל אך היו בו עדיין מאפיינים כמו גיטרה אקוסטית, שתמיד חוזרת בחומר שלנו. חברה אחת התעניינה בנו ורצתה להחתים אותנו על אלבום, אז חזרנו לאותו אולפן ובנובמבר 1994 הקלטנו את החומר, אבל העסקה נפלה כי לא סמכנו על הבחור, גם לא קיבלנו את החוזה לחתום עליו והוא גם רצה את כל הקלטות!... בקיצור משהו הסריח והיתה לנו הרגשה חזקה שהוא תיכנן לדפוק אותנו. אז את מה שהקלטנו שלחנו לחברות אחרות, Invesion יצרו איתנו קשר ובסופו של דבר חתמנו איתם על חוזה לשני תקליטים וכשסיימנו את החוזה איתם Nuclear Blast הציעו לנו חוזה, אז חתמנו איתם....

עוד מוטיב שחוזר בכל השירים שלכם זה ה"לחישות" והדיבור העבה...
ה..מ..מ, זה לא חוזר בכל השירים שלנו, מה שמו־פיע בכל השירים אלה הם קולות הדת' אבל, אנחנו משתמשים במוטיבים האלה הרבה, כי הם מתאימים לשיר ולקונספט שלו...

כשקראתי את הביוגרפיה שלכם, שמתי לב שבכול אלבום החלפתם נגנים, עכשיו ההרכב שהקליט את האלבום האחרון הוא קבוע?
בגדול, הלהקה זה רק אני ויוריק, אנחנו משתמ־שים בנגנים אורחים שמסכימים לעזור לנו.

מה קורה עם הופעות וסיבובי הופעות? משהו מתוכנן?
זה קצת קשה לצאת סולו עם שני אנשים (*צוחק*), אבל אנחנו חשבנו על זה ואנחנו רוצים להופיע, אז כרגע אנחנו בוחנים את האופ־ציות שלפנינו ובוחנים נגנים שיתאימו לצרכים שלנו.

עוד לא הופעתם?
לא, עדיין לא.. ואני בהחלט חושב שאחרי ארבעה אלבומים הגיע הזמן להופיע... (*צוחק*)

אבל מה מנע מכם להופיע? הרכב להקלטה תמיד מצאתם...
תראה, כשהיינו חתומים בחברה הקודמת, היינו מוכנים לצאת לסיבוב, אבל לחברה לא היה תקציב להריץ סיבוב, אז זה לא היה אפשרי, עכשיו יש לנו את כל האופציות פתוחות ופשוט נצטרך לשבת ולהחליט מה נעשה...

ואיך אתה רואה בדמיונך הופעה שלכם? מה אתם יכולים להציע מבחינה ויזואלית ומוסיק־לית על הבמה?
אני חושב שהקהל ייהנה מהופעה חזקה עם הרבה דפיקות ראש, אני לא רוצה להישמע שחצן אבל אני באמת מאמין שאנחנו ניראה ונישמע מצוין על הבמה!

טוב לזה, רק הזמן יגיד את שלו... בינתיים איך התגובות לאלבום החדש שלכם?
לפחות התגובות שאני קיבלתי הם חיוביות ביותר ואני די מרוצה, נכון לעכשיו לפחות...

לאיזה קהל אתה חושב שאתם פונים? יש שילו־בים של מספר ז'אנרים בחומר שלכם...
שאלה קשה! אבל, אני חושב שהאלבום הזה יכול לדבר ולהגיע להרבה אנשים ששומעים דברים שונים, כי כפי שאמרת האלבום מכיל אלמנטים שונים ולכן אני חושב שגם בן אדם האוהב בלאק מטאל יכול ליהנות מהאלבום הזה, וגם כאלה שאוהבים דת' מטאל.

מה ההגדרה שעולה לך בראש כשאתה חושב על המוסיקה שלך?
המ.. המ.. אני קורא לסגנון שלנו melodic power death, שנתמך בידי גיטרות אקוסטיות וקלידים אינסטרומנטליים... אבל שלא תבין אותי לא נכון, כשאני משתמש במושג power אני מתכוון שזו התחושה שהמוסיקה נותנת לנו...

איפה הקלטתם את האלבום?
ב־Fredman Studios.

איך היתה העבודה שם?
זה היה גדול, האנשים שם מקצועניים ויודעים בדיוק מה אתה צריך ונותנים לך את כל מה שאתה צריך ויותר...

לפי דעתך זה אולפן המטאל הטוב ביותר בשוו־דיה?
בהחלט. אני חושב שהאולפן הזה עולה על ה־Abyss ועל Unisound.

מה מצב הסצנה בשוודיה היום? לאילו להקות מהסצנה שלך אתה מקשיב בעיקר?
המ.. המ.. אתה יודע איך הסצנה, יש חבורות של להקות שהחברים תומכים זה בזה, וכמובן שיש יריבויות בין הצדדים השונים שבסצנה, אבל בגדול, המצב טוב, העניין הוא שאתה מרגיש את הסצנה רק בערים הגדולות, למשל בעיירה שלי, שקט רוב הזמן ובקושי יש הופעות פעם בחודש... (*איזה מסכנים, פשוט לרחם עליהם.. א.ק*).
הלהקות משוודיה שאני מקשיב ואוהב הן־ At The Gates, Edge of Sanity, Katatonia [illegible]

באילו ארצות התמיכה שאתם מקבלים היא הכי חזקה?
בעיקר בגרמניה ובפולין, מהן קיבלנו הרבה מכת־בים ממעריצים, המבקשים שנגיע להופעות באזורים שהם חיים בהם... זה פשוט גדול, נותן לך עוד כוח להמשיך לעשות את מה שאתה עושה....

איך המכירות שלכם בכללי?
האלבום הקודם מכר משהו כמו חמישה עשר אלף עותקים...

וואלה, לא רע בכלל... בוא נקווה שהמכירות של האלבום הזה יהיו באותו סדר גודל לפחות...
אם לא יותר! (*צוחק*). המטרה שלשמה אנחנו קיימים היא ליצור מוסיקה ולמכור כמות נכבדה של עותקים, כדי שנוכל לצאת לסיבובי הופעות ולשתות כמה שאנחנו רוצים! (*צוחק*)

לא רע... אבל עכשיו, כשאתם פיכחים, (לפחות, אני מקווה), התחלתם לעבוד על חומר חדש או שאתם עושים חזרות לפני הסיבוב המתוכנן?
צוחק... את האמת, יוריק התחיל לכתוב חומר חדש והתחלנו לעבוד על זה, העניין הוא, שאנחנו לא רוצים רווחי־זמן גדולים בין אלבום לאלבום....

למה בדיוק?
העניין הוא, שאנחנו לא רוצים לאבד את הקו שבו אנחנו הולכים. כשאתה לוקח פסק זמן ולוקח לך את הזמן לכתוב את המוסיקה, דברים משתנים, חלקם לטובה וחלקם לרעה, כמובן. אנחנו פשוט לא רוצים לאבד את המצב שאנחנו עומדים בו כרגע...

אוקיי, אתם כותבים את המוסיקה ביחד?
לא, יוריק כותב את כל המוסיקה ללהקה, אני כותב את המילים.

האם אתה מעורב בפרוייקטים נוספים מלבד הלהקה?
כן, יש לי פרויקט סולו, בו אני עושה הכול. הפרויקט נקרא Graveflower וזה דום מטאל/גותי. הוצאתי אלבום אחד בחברת Seranade הגרמנית. כרגע אני עובד על חומר חדש לפרויקט ומקווה להקליט בקרוב...

בהצלחה! מה ההבדלים העיקריים בין הפרויקט לבין Godgory?
המוסיקה בפרויקט הרבה יותר איטית ויותר [illegible] נוסף לזה [illegible] כמו ב־[illegible]

אחרי שהוצאת אלבום סולו, האם העבודה עליו, תרמה לך בעבודה עם Godgory, האם שיפרת דברים בסגנון העבודה שלך?
כן, בעיקר בנושא כתיבת הטקסטים, אני חושב שהעבודה על הפרויקט בהחלט עזרה לי לשפר את רמת הכתיבה שלי...

על מה אתה כותב בדרך כלל?
הטקסטים מדברים בעיקר על עצבות, על כאב ומוות.. כל הרגשות שמצטברים אצלי...

טוב, זה ידוע שהסקנדינבים הם אנשים מדוכ־אים וקרים כל הזמן...
צוחק.. אולי מפני שאני צריך לעבוד כל הזמן... אני שונא לעבוד!!! עוד דבר שמשפיע אלה עונות השנה. אני רציני! הנה הקיץ נגמר, החופשה שלי נגמרת, מתחיל להחשיך.. אז איך בדיוק אתה רוצה שאהיה שמח??? (*צוחק*), מה שאני רוצה לעשות זה ליצור מוסיקה, אבל מה לעשות, העבודה גוזלת את מרבית הזמן שלי... שלא תבין אותי לא נכון, אני אוהב את החורף... אבל אחרי כמה חודשים של לבן בעיניים ושל קור שמקפיא לך את הביצים, זה נמאס! נמאס!

ובנימה "אופטימית" זו, נסיים את הראיון. בהצלחה עם האלבום החדש ויאללה צאו להופיע! אולי זה יגרום לך להרגיש יותר טוב!
(*צוחק*) אתה לא יודע כמה שזה יעזור... תודה על התמיכה, נהניתי לדבר אתך... זה גדול לשמוע שיש אנשים מישראל שמכירים ומעריכים את המוסיקה שלנו, אולי יום אחד נגיע להופיע, מי יודע....

מבחינתי זה סגור, גבר!
אז גם מבחינתי (*צוחק*), ניתן לזמן לעשות את שלו... שוב תודה ובהצלחה עם העיתון...

איתי קרש

METAL GIRL POWER
SINERGY

בימים אלו יוצא אלבום שלישי לסופר-גרופ הפיני **Sinergy** בהנהגתה הבלתי מעורערת של **Kimberly Goss**, אחת הנשים החזקות והמוכשרות ביותר בעולם המטאל כיום. גוס, אמריקאית ממוצא קוריאני, שנגד כל הסיכויים הגיעה לאירופה כדי לעשות מטאל, הגיעה להצלחה לא מבוטלת ביבשת, אך עדיין לא יכולה להרשות לעצמה לנוח על זרי הדפנה. בראיון היא מספרת על המאבקים האישיים, על מלחמות ההישרדות בתעשיית המוסיקה ועל האלבום החדש

ספרי לי על האלבום החדש

האלבום החדש שונה מן האחרים באופי שלו. הוא הרבה יותר מדכא, אגרסיבי וכועס, ומבטא רגשות מאוד חזקים. התחלתי לכתוב את המילים בתחילת השנה ובמאי התחלנו את העבודה במסגרת הלהקה. הראינו דברים שעשינו אחד לשני והתחלנו לעבוד עליהם. סיימנו את ההקלטות באוגוסט וזה הזמן הארוך ביותר עד עכשיו שלקח לנו לעבוד על אלבום - שלושה חודשים. לשם השוואה, את האלבום הקודם עשינו בשישה ימים! כפי שאמרתי, האלבום הוא מדכא, אגרסיבי ומביע הרבה כעס. הגיטרות כבדות יותר ומהירות יותר, יש רמזים לבלאק מטאל בנגינה, אבל גם קטעים יותר איטיים ויש הרבה ואריאציות בסגנון השירה שלי. ההגדרה הטובה ביותר עבור האלבום היא שהוא פשוט אלבום מטאל והוא לדעתי האלבום הטוב ביותר שעשינו עד עתה.

את יכולה לתת דוגמא לחלק מהטקסטים הקשים בשירים?

השיר "Suicide By My Side" כתוב כמכתב התאבדות. כשהקשבתי לו לאחר שהסתיימה העבודה על האלבום, נבהלתי לרגע מן המחשבה, שאולי מאזין ישמע אותו ויחשוב לפגוע בעצמו. יש את השיר "I Spit On Your Grave", שיש לו מילים קצת מצחיקות. זהו מין שיר Fuck You כועס כלפי כל העולם. השיר "Violated" עוסק בילדים שעברו התעללות. השיר "Me Myself My Enemy" מדבר על שנאה עצמית והשיר "Written In Stone" על בדידות ועל התחושה שיש לפעמים, שאנשים ירגישו בקיומך רק אם תמות. אני לא אוהבת את הצביעות שמתרחשת אחרי שמישהו מת. פתאום כל מי שלא אהב אותו בחייו אומר עליו שהוא היה אדם נהדר והמת למעשה חי את חייו בלי הערכה וגם מת כך. אבל יש באלבום גם דברים אחרים. למשל, "Passage To The Fourth World" הוא קטע אינסטרומנטלי שהרעיון שלו הוא שכל אחד מאתנו יכול לברוח לעולם הרביעי, מין ממלכה דמיונית. לא ממלכה דמיונית של פיות וגמדים, אלא העולם הבדיוני הפרטי, שכל אחד מאתנו יוצר לעצמו בדמיון. זה קטע על תקווה. יש שיר נוסף באלבום ששונה מהאחרים - "The Sin Trade". השיר הזה נכתב על פרק מסוים בסדרת הטלוויזיה האהובה עלי, 'זינה הנסיכה הלוחמת'.

את אוהבת את זינה?

אני מתה על הסדרה הזאת! אני רואה אותה פעמיים בשבוע. בערוץ הפיני באנגלית ובערוץ הגרמני עם דיבוב, אפילו שאני לא מבינה מילה. יש לי את כל הפרקים מוקלטים ואני כל היום משחקת את משחק המחשב שלה בפלייסטיישן.

למה כל הכעס והרגשות השליליים? האם כך הרגשת בשנה האחרונה?

חששתי שהשאלה הזאת תגיע. כן, הייתי במצב מאוד לא טוב. אני חייבת לומר, שלפני שעברתי את התקופה הקשה הזאת, היה לי תמיד קשה להבין אנשים מפורסמים ומצליחים, שאומרים שהם מדוכאים או להבין איך זה שהם מתאשפזים בכל מיני מוסדות או מתאבדים, כשיש להם את כל הזוהר הזה. והנה אני, לכאורה הגשמתי את עצמי מבחינה מקצועית, יש לי בן זוג נהדר והייתי אמורה להיות מאושרת. אבל לא הייתי מאושרת והרגשתי, שכמו שאני לא הבנתי בעבר מצליחנים לא מאושרים, כך גם אף אחד לא מבין אותי. אצלי כמובן ההצלחה היא בקנה מידה קטן יותר ואני לא עד כדי כך מפורסמת, אבל בכל זאת חששתי, שאנשים יצחקו לי בפרצוף.

המילים בשירים מבטאות את החוויות האישיות שלך?

זה נושא רגיש. חלק מהבעיה קשורה להיותי אישה ומנהיגה של להקה בתעשיית המוסיקה הגברית. אני עושה הכל ואני אחראית על הכל: כותבת מילים, שרה, מעדכנת את אתר האינטרנט, מנהלת את כל המגעים עם חברת התקליטים, דואגת לעטיפה של הדיסק ושתהיה חוברת מילים, מארגנת הופעות... וזו עבודה קשה. אבל זה לא רק זה. בגלל שגם אני וגם אלכסי (*לייהו, הגיטריסט, מנגן גם ב-Children Of Bodom - כ.מ*) מוסיקאים ידועים בפינלנד, אז אין לנו טיפת פרטיות. אנשים יודעים לאן אנחנו הולכים עוד לפני שאנחנו יודעים, יודעים איפה אנחנו גרים ומחכים לנו ליד הדלת, יום אחד גנבו לאלכסי את הארנק עם כל התעודות ועם מכתב אישי שאני כתבתי לו. וכל הדברים האלו הם אפילו לא העיקר. היו לי כמה בעיות אישיות: סבתא שלי מתה, לא דיברתי עם אימא שלי במשך שנתיים אני רחוקה מהבית ודוד שלי, שמאוד קרוב אליי, חולה מאוד ועומד למות. בינתיים קיבלתי עזרה ואני בסדר, אבל האלבום הזה היה כמו תהליך ריפוי עבורי. חשוב לי להדגיש, שעכשיו אני מרגישה טוב וחשה צורך לבטא דווקא שמחת חיים.

כשתבצעי את השירים בהופעה תצטרכי לחזור ולהביע כעס ודכאון דווקא.

כן, בסיבוב ההופעות שיתחיל בפברואר. אבל אני גם יודעת שאני מסוגלת לחיות את הכעס על הבמה אבל גם להשאיר אותו שם כשארד ממנה.

את אוהבת להופיע?

יש שני דברים שאני הכי אוהבת במקצוע שלי ולהופיע הוא הראשון מביניהם. אני פרפורמרית מלידה, אוהבת לרוץ על הבמה, לדבר עם הקהל. אני מדברת בין כל שיר ושיר, שזה לא דבר רגיל. אני נותנת לאנשים לשיר ועושה כל מיני דברים מיוחדים. במקסיקו הזמנתי אנשים לשתות איתי טקילה על הבמה, במקומות אחרים הזמנתי אותם לעשות סטייג' דייבינג. אני מאוד נהנית מהאינטראקציה על הבמה. הדבר השני שאני אוהבת במקצוע הוא להיפגש עם המעריצים אחרי ההופעה, שהרי אנשים הם הסיבה היחידה שאני עושה את זה. זה כיף לדבר איתם, לקבל מהם מכתבים וכל מיני מזכרות קטנות. זה מרגש לשמוע מישהו אומר ששיר שלי שינה את החיים שלו.

את לא נהנית מהחלקים האחרים בעבודה?

כשהייתי בלהקות אחרות ולפני שהקמתי את Sinergy נהניתי מהכל, בגלל שלא היו לי כל כך הרבה עבודה ואחריות. היום יש לי הרבה יותר על הראש עם כל המניאקים בתעשייה שצריך להיזהר מהם, אז יש לי פחות זמן לחגיגות ולמסיבות.

את לא חושבת למצוא מנהל טוב, שיוריד ממך קצת מהנטל?

אני לפעמים חושבת על זה, אבל כל כך קשה למצוא מנהל טוב! לגבי הרבה דברים שאני מרגישה, שאם אני לא אעשה את זה, אז זה פשוט לא יקרה ובטח שלא כמו שצריך. Sinergy היא הבייבי שלי. אני לא רוצה להפקיר אותה בידי מישהו שאני לא בוטחת בו ושעבורו היא תהיה רק אמצעי לעשות כסף. לאנשי עסקים לא אכפת ממוסיקה או מחברויות ואני גם לא רוצה לדאוג כל הזמן שלא מרמים אותנו מבחינה כספית. אנשים תמיד אומרים שאוזי אוסבורן מטורף, כשהוא נותן לאשתו לנהל את כל העסקים שלו, אבל אני חושבת שזה הכי הגיוני בעולם, כי על אשתו הוא יכול לסמוך לחלוטין. למרות זאת, אני חייבת להודות שבשבועיים האחרונים דווקא התחלתי לחפש.

איך החיים בפינלנד? למתבונן מן הצד זה נראה שמדינה שלמה עסוקה רק ברוק כבד...
זה נכון! פינלנד היא לחלוטין מדינת מטאל. אמנם בכל רחבי האזור יש להקות שמופיעות ומצליחות: בשבדיה, בנורווגיה, אבל לא ראיתי את מה שקורה בפינלנד באף מקום בעולם. יש כל כך הרבה בארים שמוקדשים למטאל, להקות, מועדונים. שירי מטאל מגיעים לצמרת מצעדי המכירות ומצעדי הפזמונים. זה אולי באמת המקום היחיד בעולם שבו המטאל הוא כל כך ענק.

זה נשמע כיף לא נורמלי.
זה באמת כיף. זה רק מוזר כשמזהים אותי. והרי אותי במיוחד קשה לפספס – אישה דוברת אנגלית במבטא אמריקאי וחזות קוריאנית. אני בולטת בשטח. שליח הפיצה בשכונה שלנו הוא מעריץ. בעלי חנות המכולת הם מעריצים. אני מוצאת את עצמי קוראת באינטרנט דברים כמו: "ראיתי היום את קים גוס מסתכלת על דיסק של ג'אמירוקוואי בחנות מוסיקה". זה לא נעים כשאת מרגישה שצופים בך כל הזמן. פעם היה לי קטע די מפחיד עם כמה אנשים שעקבו אחרי במעברים של חנות כל בו ענקית, עד שמצאתי את עצמי פתאום במחלקת בגדי ילדים ותינוקות... אפילו לא נעים לי להיכנס לחנויות עם מחירים נמוכים, כדי שלא יכתבו שאני קמצנית.

אבל זה גם טוב כשיש מעריצים.
כן, כמובן. למרות כל מה שאמרתי על הקשיים שלי עם תעשיית המוסיקה ובנושא הפרטיות, זה עדיין נפלא לקבל את כל התמיכה מהמעריצים וכל העידוד. במיוחד עבורי זה חשוב לשמוע שמעריכים אותי ואני משתדלת גם לתת בחזרה. אני, למשל, עונה על כל הדואר שאני מקבלת ממעריצים. כשהתחלתי הייתי בת 17, לא היה לי כסף, עזבתי את התיכון וכולם חשבו שאהפוך לעוד נתון בסטטיסטיקה. אימא שלי אמרה שלא ייצא ממני כלום, שבטח יהיו לי עשרה ילדים ועבודה במקדונלנד'ס ואני הוכחתי לכולם שטעו כשנסעתי לאירופה.

המשפחה שלך לא האמינה בך?
אני חושבת שאימא שלי קצת מקנאה בי. היא אמריקאית ממוצא גרמני והיתה זמרת בלוז די מצליחה בעצמה לפני שנכנסה להריון איתי, כשהיתה בת 19. היא לא יכלה להגשים את החלום שלה לעשות מוסיקה ואני במידה רבה חיה את החלום הזה היום. לא דיברנו כבר שנתיים בגלל הקנאה הזאת. היא לא יכלה לפרגן לי. שלחתי לה מגזין עם Sinergy בשער וכל מה שהיה לה להגיד לי זה: "לא יכולת למצוא תמונה יותר טובה של עצמך?". גם השאר במשפחה חושבים שהיא מקנאת. אני לא יכולה לשכוח שהיא כל הזמן אמרה לי, "אל תביאי ילדים לעולם, הם יהרסו את החיים שלך".

אולי יום אחד את והיא עוד תשירו יחד.
לעולם לא! היא למעשה ביקשה ממני פעם שנעשה דואט, אבל אני לא מוכנה לכך בשום אופן.

בואי נדבר קצת על הלהקה. יש בכם הרבה דברים יוצאי דופן.
כן, הרבה אצלנו לא רגיל. חוץ ממני, כל חברי הלהקה עד עכשיו ניגנו גם בלהקות אחרות. לאחרונה הצטרף אלינו מתופף חדש משוודיה, מאט קארלסון, שהחליף את טומי לילמן. גם לו זו הלהקה היחידה. טומי עזב כי הוא רצה להתרכז במה שהוא עושה ב -To/Die/For. העובדה שכמעט כל החברים מנגנים גם בלהקות אחרות היא הסיבה שאנחנו כבר לא נפגשים באורח יומיומי, אלא רק לחזרות ולהופעות, שלא כמו בתחילת הדרך שלנו. בלהקה יש גם זוג – אני ואלכס. ובכל זאת כולנו בלהקה חברים טובים, מתנהגים בטבעיות ושומרים על מקצועיות. במיוחד אני ואלכס משתדלים להשאיר את החיים הפרטיים בבית ולא להביא אותם לעבודה. כולם בלהקה נרגשים לקראת היציאה של האלבום החדש. אנחנו מרגישים שזהו ה-אחד וחושבים שכל מה שעשינו בו הוא הטוב ביותר שלנו.

העובדה שכל החברים בלהקה, פרט למתופף החדש, גם חברים בלהקות אחרות לא מאיימת על השלמות שלה?
אני די חוששת לגבי הבסיסט שלנו, מרקו הייטאלה, שהצטרף לנייטוויש לא מזמן, כי נייטוויש הם להקה הרבה יותר גדולה ומצליחה מסינרג'י ברחבי העולם. הוא כל הזמן אומר לי שהוא לא יעזוב ושאין לי מה לדאוג, אבל עדיין קיים בי החשש שהוא יילך אחרי הכסף.

אילו עוד להקות את אוהבת?
סטרטובריוס, סונטה ארקטיקה, צ'ילדרן אוף בודום, אימפיילד נאזרין, Sentenced, אמורפיס. אני אוהבת את ארק אנמי החדש עם הסולנית. אני חושבת שהיא הרבה יותר טובה מן הסולן הקודם שלהם. אני אוהבת גם את דארק מור, את האלבום הראשון של ראפסודי, אבל לא את מה שבא אחר כך. לוקה ופאביו הם חבר'ה נחמדים, אבל המוסיקה לא משהו וזה קצת יותר מדי גמדונים בשבילי. הלהקה האהובה עליי ביותר היא סלייר.

שמעת כבר את "God Hates Us All"?
לא ואני גם לא רוצה לשמוע אותו, כדי לא להתאכזב. למעשה, לא שמעתי שום דבר שהם עשו אחרי "Seasons In The Abyss".
אני שומעת גם דברים שהם לא מטאל. אני אוספת פסקולים ויש לי את כל המוסיקה של הסדרה 'זינה הנסיכה הלוחמת'. אני מתרגלת את הקול שלי על שירים של להקת הפופ Destiny's Child. אני אוהבת את אניה, את קרידנס קלירווטר ריבייבל ורית'ם אנד בלוז. כל זה כמובן לצד הרבה רוק קלאסי ואולד סקול מטאל. נראה לי שחשוב לשמור על ראש פתוח ולשמוע הרבה דברים מגוונים שמביאים לרעננות ביצירה. אני חושבת גם שאני מעריכה את המטאל יותר כשאני יכולה להשוות אותו לדברים אחרים.

יש כבר תאריכים מאושרים להופעות?
מתכוננות לנו בערך 6–8 הופעות בפינלנד. אנחנו רוצים גם להגיע ליפן, לחזור למקסיקו ולהופיע בדרום אמריקה. אולי גם בישראל. נעשה סיבוב אירופי בסתיו של השנה הבאה ואולי כמה פסטיבלים.

את אוהבת להופיע בפסטיבלים?
יש לזה יתרונות ויש לזה חסרונות. זה רע מאוד מבחינת סאונד. אין בדיקת סאונד, אין לנו מושג איך ההופעה תישמע, לפעמים יורד עלינו גשם, הקהל רועש, אנחנו בקושי שומעים את עצמנו וגם לא שומעים את מה שהקהל שומע. אבל זה גם כיף בגלל שיש הרבה קהל, פוגשים הרבה להקות שהם חברים שלנו וההרגשה היא כמו במפגש משפחתי מורחב של להקות מטאל. לפעמים יש קצת משחקי כוחות בין נציגי חברות תקליטים, אבל הלהקות מסתדרות נהדר. בהופעות קטנות, לעומת זאת, אפשר לראות את הקהל ולתקשר איתו והאווירה יותר מיוחדת ואינטימית.

את מתרגשת לקראת ההופעות?
בהחלט, אבל גם מרגישה הרבה יותר בטחון עצמי עכשיו, כשמאחוריי שלושה אלבומים. כמובן שיש עלינו גם לחץ. כל יומיים מתקשר אלי מישהו בחברת התקליטים בגרמניה ואומר לי שהאלבום חייב להצליח ושהוא המבחן שלנו. (מחקה קול בס גברי במבטא גרמני כבד:) "קים! זה לא האלבום הראשון וגם לא האלבום השני, זה האלבום השלישי". האלבום הראשון שלנו מכר טוב, האלבום השני מכר קצת יותר טוב ואני מקווה שהאלבום הזה ימכור עוד קצת יותר טוב. כמובן שאני לחוצה יותר מאחרים, כיוון שלהם יש דברים אחרים להישען עליהם, ולי יש רק את סינרג'י.

ואת לא רוצה לעשות דברים אחרים חוץ מ-Sinergy?
לפעמים יש לי רעיונות לאלבום סולו עם כל מיני השפעות: קצת מוסיקה גותית, קצת מוסיקה קלטית, קצת מוסיקה מזרחית עם רקדנית בטן. דברים ממש אקספרימנטליים. אבל זה רק בגדר רעיונות ולא תכניות מעשיות.

מילים אחרונות לסיום?
האלבום שלנו יוצא בתאריך 14 לינואר. חפשו אותו כי הוא שווה את זה!

כרמית מזרחי

The Bronx Casket Co.

DD.Verni

אם על Overkill לא שמעתם, אז אתם בבעיה רצינית, אנא צעדו בדרכם אל הגרדום או לחילופין קפצו לחנות הדיסקים הקרובה וארגנו לכם כל מה שניתן למצוא של הלהקה. הלהקה החלה כאחת מאבות ה-thrash, לא פחות מ-Slayer, Testament ו-Exodus" אך לדעתי, בסקאלה שונה לגמרי. הם נמנעו מלעשות את מה ששאר הלהקות עשו בטבעיות וניסו לעשות מוסיקה איכותית, מטורפת, ואינטליגנטית. הלהקה הוציאה כמות גדולה של דיסקים בעשור האחרון, כל אחד מהם קצת שונה מהשני, החל מהשפעות Black Sabbath ניכרו ועד לרוק אמריקאי, כשהכול כצפוי, הרבה יותר כבד מהמקור. הלהקה עברה כמה גלגולים, כשכולם נעים סביב הגיטריסטים, מלבד שינוי יחיד במתופף.הבסיס היציב של הלהקה היה תמיד הסולן - Bobby "Blitz" Elsworth, והבסיסט וכותב הלחנים - Verni D.D. Blitz בעל הקול הייחודי, הביא הרבה attitude לשירה, הרבה עצבים, והרבה הומור מושחז, ו-.D.D הביא מוסיקה אפלה, תוקפנית, וגם נגינת בס, מהמיוחדות והטובות ביותר בז'אנר. האלבום האחרון "Bloodletting" הוא יצירה מופלאה, המשך למסורת עתיקת היומין שלהם, הם צירפו גיטריסט חדש ללהקה, שהסתבר כבחירה נבונה. הבחור שילב ריפים מעולים שנכתבו על-ידי D.D. וסולואים מלודיים מהירים ועזר להפוך את התקליט לאחד מהטובים שעשתה הלהקה.

אך האירוע שבגללו זכיתי לשוחח עם Verni, הוא יציאתו של האלבום השני של ההרכב השני שלו, .The Bronx Casket Co. המדובר לא בפרויקט, כפי שמתעקש Verni, אלא בלהקה לכל דבר, שהבסיס שלה הוא כמובן Verni, שכתב את הכל, מנגן בס ואפילו הפיק. למה, אתם שואלים את עצמכם, יש צורך בעוד להקה עבור Verni? התשובות נתונות בגוף הראיון. אומר רק כי ההרכב עצמו הוא מכובד ביותר. המתופף הוא המתופף של Overkill, כשרון עצום בזכות עצמו, הגיטריסט הוא Jack Frost הקנדי, שהיה מעורב בשנים האחרונות ביותר פרויקטים מבן-לאדן, ביניהם Metalium, וכמובן Savatage הידועים היטב. הקלידן הוא מלהקת ה-progressive - Shotgun Symphony, והסולן המעולה הוא סולן להקת ה-Misfits הנוכחית. והם לא עושים סתם thrash, ממש לא, הם עושים מוסיקה שבאה עמוק מהקבר, אפלולית, גותית ודכאונית, עם נימה של סרקזם שנון הנוטף מלשונו החלקלקה של הסולן שלהם. Verni ידוע כבר שנים כמי שממעט להתראיין, וידוע בחוסר חיבתו לעיתונאים, תכונה שנאלצתי לברר אתו, והפרטים כאן:

הי, .D.D, מהיכן הגיע הרעיון לעשות עוד פרויקט חוץ מ-Overkill?
הכל התחיל מרעיון שהסתובב לי שנים בראש, של לעשות משהו שונה מאד ממה שאני עושה ב-Overkill. במשך הרבה זמן כתבתי שירים ושמתי אותם במגירה כי ממש לא התאימו למה שעשיתי עם הלהקה הקבועה שלי. זה החל מאז התקליט "Horrorscope", וכל השנים רציתי לשלוף אותם ולעשות משהו איתם. אז לפני כמה שנים החלטתי להתחיל לעבוד עליהם, ושאלתי את Tim, המתופף שלנו, אם הוא מעוניין, והוא ממש התלהב. יש לי אולפן ב-Jersey והייתי יכול להשתמש בו, אז בדיוק הכרתי את Jack, הגיטריסט, וגם הוא רצה להשתתף, מהר מאד הצטרף גם הקלידן, ורק נותר לנו לבחור סולן, Jack הביא קלטות של כל מיני סולנים, ודי מהר התבהר לי שהסולן של ה-Misfits פשוט מושלם בשבילנו, דיברנו אתו, והוא שמח להשתתף. כך הקלטנו את התקליט הראשון שלנו, שיצא בחברת Massacre, והשאר היסטוריה.

למה בעצם Massacre?
מכמה סיבות. הם הכירו אותי ושמחו להוציא כל מה שאני אשחרר, ושנית הם מאד אהבו את הדמואים ששלחנו להם, הם ממש התלהבו מהם, ורציתי מישהו שיאהב את מה שעשינו, מלבד כל זה, רציתי הפרדה טוטאלית בין Overkill ובין ההרכב הזה, ומכיוון ש-Overkill חתומים ב-SPV, אז Massacre השתלבו יפה בתוכנית שלי.

התהליך ביצירת המוסיקה זהה לזה שב-Overkill?
לא בדיוק, קצת. גם ב-Overkill אני כותב את כל הלחנים, אני כותב על הבס או על קלידים, ו-Blitz רק מכניס את המילים ואת המלודיה של השירה. כאן, לעומת זאת, אני כותב הכול, אני בעצם מגיש להרכב את הכל על מגש של כסף, והם פשוט מתאימים עצמם למה שכבר נכתב, זה די כייף, אני מניח, כי כל החזון שיש לי לגבי המוסיקה והטקסטים מתגשמים לפני.

יש כמובן גם הבדלים מהותיים בין המוסיקה של Overkill לזאת של Bronx Casket.
כמובן, זאת של Overkill מבוססת יותר על מהירות וכוח, וזאת של ה-Casket מבוססת על שירים איטיים וכבדים, מאד כוחניים בדרכם, אבל בהחלט לא דומים לאלה של Overkill, שם זה יותר אגרסיה ופה זה יותר מלנכוליה ודיכאון קודר.

עם הרבה הומר.
(*צוחק*), נכון, אני אדם די הומוריסטי, ודאגתי לדחוף מספיק הומור ועוקץ לטקסטים.

אני חושב ששם התקליט - "Sweet Home Transylvania", די מעיד על הכיוון.
נכון, לא רק שם, כל התקליט עמוס בבדיחות מקאבריות. צריך להבחין בהן מעבר לדיכאון שיש בו ולקלוט אותן.

גם בתקליט הראשון וגם בנוכחי יש קולות נשיים מוזרים, כל מיני קטעי אופרה, מעופפים כאלה, שממש מכניסים אותך לאווירה של טירוף, מאיפה בא הרעיון לזה?
אני מאד אוהב קולות נשיים, יכול להיות בהם הרבה אופל לדעתי, הם הלכו מצוין בשירים, רציתי הרבה אווירה וכמו שאמרת, זה עבד, אני באמת מאמין שסולנית עם המוסיקה הנכונה יכולה ממש להעביר צמרמורת בנסיבות הנכונות.

איך היו התגובות לכל הדברים הבלתי צפויים האלה שעשית בתקליט?
מעולות. אנשים שהקשיבו לתקליט חיפשו בעצם משהו קודר, משהו בכיוון Type 'O Negative, ו-Black Sabbath, ואני חושב שזה מה שיש כאן.

חוץ מ-Black Sabbath, הברורים מאליו כהשפעה, מאיפה עוד קיבלת רעיונות?
הרבה מ-Trouble, הם אחת הלהקות האהובות עלי, יש כמובן גם את Danzig, שהיה הסולן של ה-Misfits לפני הסולן שלנו, שזה מעגל מוזר כי אני ממש אוהב את מה שהוא עושה, וכמו שאמרתי, Type 'O Negative, לא כל כך מבחינת המוסיקה, אלא מבחינת האווירה הכללית, של הומור קודר, ערפדים, ואלמנטים גותיים.

זה האופי שלך, כל האפלוליות הזאת?
תראה, יש הרבה אנשים ששמעו את התקליט ומכירים אותי טוב, ואמרו שזה ממש האופי שלי בתוך התקליט, קצת מטורף, קצת מוזר, עם הומור שחור. אתה צריך להבין שאני די מוזר, אבל עם כל הקדרות הזאת, אני כותב שירים פשוט בשביל ההנאה, זה בסופו של דבר, בידור, ואני מקווה שמאזינים יאהבו את מה שאני עושה, לא יתאבדו כתוצאה ממנו.

יש קטעים בצרפתית בדיסק הראשון, למה ומדוע?
זה חלק משיר "Vampire War", וזה בגלל ההשפעה של השיר מהסופרת Ann Rice.

זאת מ "ראיון עם הערפד" ו"הערפד לסטאט"?
בדיוק, אני מאד אוהב את הספרים שלה, ומכיוון שיש הרבה צרפתית אצלה, כי הערפדים הם מאזור קראול שבניו אורלינס, הם דוברי צרפתית, הכוונה היתה ליצור כמו מוסיקת לוויה בסגנון קראול, כמו התושבים השחורים של איזור הביצות שם.

תמיד רציתי לשאול אותך איך הוקמה Overkill.
טוב, אני ו-Blitz פרסמנו מודעות נפרדות בעיתונים, זה היה בסביבות 82', כל אחד מאיתנו ראה את המודעה של השני ויצרנו קשר, אז צירפנו את הגיטריסט הראשון שלנו, וגם המתופף. בהתחלה עשינו בעיקר שירי כיסוי אבל בשלב מסוים התחלנו להוציא חומר משלנו שרובו מופיע בתקליט הראשון. הגיטריסט הראשון עשה אתנו ארבעה אלבומים, ואז העפנו אותו לכל הרוחות.

הבנתי שלא ממש אהבתם אותו.
שנאנו אותו. פשוט רצינו להרוג אותו. הוא היה בן אדם ממש מגעיל, כמה שכולנו הסתדרנו אחד עם השני, הוא פשוט הרס לכולם הכול, כל הזמן היה עצבני ואלים, ובסוף פשוט אמרנו לו לעוף לנו מהעיניים, ומאז לא דיברנו איתו.

גם מתופף החלפתם.
כן, יותר מאוחר ובנסיבות אחרות, עבדנו אז עם שני גיטריסטים מצוינים, והמתופף החליט לעזוב בעיקר בגלל המשפחה שלו, אנחנו עדיין בקשר איתו, זה היה אחרי ה-"Horrorscope",

התקליט האהוב ביותר עלי שלכם.
עלי - לא. אבל, על טעם ועל ריח... על כל פנים, התקליט הבא, "I Hear Black", יצא עם Tim המתופף הנוכחי שלנו, ועם אותם גיטריסטים,עשינו עוד תקליט, אבל אז גם הם עזבו, מכל מיני סיבות, אבל גם איתם אנחנו בקשר מעולה, ואפילו עלינו איתם להופיע כמה פעמים מאז. הם הוחלפו בשני גיטריסטים אחרים, שניגנו בשני תקליטים, אחד מהם עזב כדי להיות הסולן של Annihilator, והשני גם, שניהם בדרך טובה, ואז גייסנו את הגיטריסט העכשווי, שהוא מעולה פשוט, הכי טוב שהיה לנו עד היום, הוא כל כך מגוון כנגן, שיכולנו לעשות בכל שיר סגנון מתקליט אחד, גם איטיים וגם מהירים, הכל.

אני מאד אהבתי את השיר השני ב-"Bloodletting", זה שדומה לסגנון של "Horrorscope".
(צוחק) כן, תיארתי לעצמי.

מה שורש חוסר האהדה הידועה שלך לעיתונאי מטאל, קראתי די הרבה על זה, ואתה נשמע אדם נחמד מאד, אז לא מובן לי מה הבעיה שלך?
אין לי בעיה עם כל העיתונאים, והאמת היא שלי אישית לא היתה ממש בעיה עם ביקורת רעה, או רפש, זה פשוט הצטבר לי מכל השנים של לקרוא דברים שהם כותבים על כל מיני להקות. אם איזה כותב, לדוגמא, לא אהב משהו שאיזה להקה עשתה, הם ממש מתחרים אחד בשני מי יקטול אותה בדרך גועלית יותר, אתה גם יכול ממש לראות שחלקם לא טורח להאזין למה שהם כותבים עליו, הם פשוט נותנים ציון, כותבים איזה שטות כללית, וסתם פוגעים בלהקה. אין לי בעיה עם עיתונאים שעושים את העבודה שלהם, ועם אלה שכותבים על הלהקות כי הם אוהבים אותן, ואת המוסיקה הזאת, אבל אני לא מאמין בקטילה לטובת הקטילה עצמה.

אני יכול רק להסכים, אבל אתה צריך להבין שמטרת עיתונאי היא שאנשים יקראו משהו, אני חייב לפרט, ואם זה אומר להשוות בין התקליט למשהו שבוקע לאחר שתיית תה הרזיה טיבטי, אז מה שאני אעשה, לא כי אני רע, אלא כי זה חלק מהעבודה שלי, לומר מה שאני חושב, רק בצורה מספיק מעניינית.
אני מבין אותך, תראה, לי אין הרבה בעיה, כמו שאמרתי, גם Overkill, וגם ה-Bronx Casket זכו לביקורות טובות, אבל תמיד תהיה לי בעיה עם אנשים שלא יוצרים מוסיקה, ובכל זאת עושים קציצות מאלה שמנסים, הם צריכים להמליץ,לייעץ, לא רק לתת ציון, לומר מה חסר בלהקה, מה עשו לא טוב, ומה כדאי שכן ישעו טוב.

כאן אתה צודק. מה לדעתך הסיבה ש-Overkill החזיקה מעמד כל כך הרבה שנים?
כמה סיבות, אבל אני חושב שהעיקרית היא שאנחנו לא מוכנים לעשות משהו לא טוב, לא הוצאנו תקליט נפילה לדעתי, היו טובים יותר וטובים פחות, אבל כולם שמרו על רמה כל שהיא. איכות שלא היינו מוכנים להתפשר עליה.

למה לא עבדת עם Andy Katz, המפיק שלכם ב-Overkill, בתקליט של ה-Bronx?
Andy הוא חבר טוב, שעבד אתנו מאז ימי From The Underground & Bellow, אבל את האלבום האחרון של Overkil עשה Colin Richardson, ולא הוא, הוא עזר לי עם התקליט הראשון של ה-Bronx, אבל בנוכחי היו לו כמה בעיות והוא לא יכול היה לעזור, אז עשיתי הכל לבד.

מה התוכניות ל-Overkill ול-Bronx?
Overkill, עומדים לצאת בסיבוב הופעות, כנראה גם לעשות תקליט הופעה שני, מכיוון שעברו כבר כמעט עשר שנים מאז הקודם. ויהיו בו כל מיני אורחים מיוחדים, אנחנו גם שוקלים להוציאDVD, ונראה מה עוד.

מה עם ה-Bronx?
בינתיים לא הרבה. לכל אחד מהחברים יש התחייבויות מהלהקה שלו, אבל כנראה נעשה קצת הופעות, בשנה הבאה אנחנו מקווים לעשות סבב באירופה, אבל אי אפשר לדעת.

טוב, תודה רבה ,.D.D, ובהצלחה עם שתי הלהקות!

אלון מיאסניקוב

Brainstorm הוקמה ב-1989 ומאז היא הוציאה ארבעה אלבומים, אך עקב חוסר תמיכה מוחלט מצד חברת התקליטים הקודמת שלהם שהוציאה את שני אלבומים הראשונים, הם נשארו בצל של להקות אחרות בסצינה האירופאית. Andy B. Frank – הסולן של Symphorce הצטרף ללהקה ב-1999 ויחד איתו הם הוציאו את "Ambiguity" (2000). לפני חודשיים יצא האלבום החדש "Metus Mortis" וזכה לתואר album of the month במספר עיתונים חשובים באירופה. לפניכם הראיון שנערך עם Andy B. Frank.

Andy, מה קורה? מה אתם עושים עכשיו?
לא מזמן עשינו את ההופעה האחרונה של ה-tour האחרון שלנו. לא משהו מיוחד, המקום היה די קטן, רק אלף איש היו שם וזאת היתה ההופעה האחרונה עם החומר הישן שלנו. בפעם הבא נעלה עם החומר החדש מהאלבום החדש שלו "Metus Mortis" שיצא לא מזמן.

אתה מתכוון לסיבוב החדש עם Grave Digger?
נכון מאד.

בפעם האחרונה שראיתי את Brainstorm בהופעה. אתה לא היית שם, מה קרה?
לא ראית אותי, אך לפחות ראית את Brainstorm חה.. חה..עברתי תאונה מספר שבועות לפני זה ולא יכולתי להופיע אז. קניתי לי אופנוע הרים וביום הראשון שלקחתי אותו לסיבוב שברתי את הצוואר וגם עצם במרפק. כמו שאתה מבין במצב כזה לא יכולתי להופיע.

איך אתה מרגיש עכשיו?
עכשיו בסדר גמור. הרופאים רצו "לתקן אותי" בדרך מאד ארוכה וביקשתי שיעשו משהו אחר כי אני חייב להופיע, אז הם שמו לי פלטינה ועוד שבעה ברגים והעניין סודר פחות או יותר. התחלנו להופיע ביוון והכל הלך יחסית בסדר וכשהגענו לגרמניה הרגשתי פחות טוב והרופא שלי אסר עלי להופיע כי המצב התחיל להידרדר. נאלצתי לנוח שבוע וזה היה בדיוק כשאתה היית בהמבורג וזאת הסיבה שלא ראית אותי. אחרי מנוחה של שבעה ימים חזרתי ועשיתי את ארבע ההופעות האחרונות. התקבלתי בחום על ידי המעריצים וזה בוודאי חיזק אותי.

טוב, לפחות אל תעשה תאונות עכשיו לפני הסיבוב עם Grave Digger!
בטוח שלא! הסיבוב מתחיל בחורף ואף אחד לא נוסע באופנועי הרים בחורף בגרמניה חה..חה.. כך שאין לי סיכוי לעשות עוד תאונה לפני ה-tour.

בוא נעבור אל האלבום החדש, מה אתה רוצה לספר עליו?
שמתי לב שבשנים האחרונות הרבה אנשים אמרו ש-Brainstorm מהווים תשובה גרמנית ל-Metal Church או Viscious Rumors והיום אני חושב שלא נכון להגדיר אותנו בצורה כזאת. זהו האלבום השני עם אותו ההרכב, אנחנו לא "להקת אולפן", אנחנו מופיעים, עשינו סיבוב הופעות ביחד, אנחנו לא נשמעים כמו איזה פרויקט, ולדעתי ניתן לשמוע את הדברים האלה באלבום החדש. האלבום נשמע מאד כוחני ועדכני אך עם זאת מאד מלודי. כמובן שאנחנו לא ממציאים את הגלגל ואנחנו משתמשים באותם שמונה תווים שכולם השתמשו, משתמשים ותמיד ישתמשו, אבל לדעתי מצאנו את הסגנון הייחודי שלנו, אנחנו לא נשמעים כמו כל להקה אחרת, בוודאי לא כמו איזושהי להקה גרמנית או סקנדינבית. אני גם לא חושב שאנחנו נשמעים כמו Metal Church או Viscious Rumors. Brainstorm זאת Brainstorm וכל אחד יכול לשמוע את זה באלבום החדש מהשיר הראשון עד השיר האחרון.

אני חושב שאת השאלה הזאת הייתי צריך להפנות לאחד מחברי הלהקה שהיו שותפים לכל ארבעת האלבומים של Brainstorm, אבל בכל זאת חשבת פעם שתצליחו למכור הרבה יותר אם תישמעו כמו אחד החיקויים ל-Helloween?
אני יכול לענות על השאלה הזאת כי אני ו-Torsten (הגיטריס והמקים של הלהקה) עושים הרבה ראיונות ביחד ואני יודע מה דעתו בעניין. יש לנו שירים מסוימים כמו "Perseption Of Life", מהאלבום הקודם, שהם יותר מלודיים. הם אולי יותר מלודיים אבל לא טרנדיים בכלל! יש לנו סאונד יותר כוחני ורוב הלהקות שאתה התכוונת אליהן הם יותר בסגנון.. המ.. המ..

'housewife metal' כמו ש-Kai Hansen אומר.
בדיוק! זאת ההגדרה! כך שהיינו יכולים לעשות את השינוי במיוחד בתקופה שאני הצטרפתי ללהקה והיה ניתן "למצוא תירוץ" בשביל זה, אבל לא היתה לנו שום סיבה לעשות זאת. Brainstorm הוקמה בשנת 1989, בתקופה שבה metal היה מת ולאף אחד לא היה איכפת בגדול מהמוסיקה. הלהקה דבקה לסגנון שלה, למטאל, למרות שזה לא היה הדבר האופנתי אז. ללהקה לא היה איכפת מהטרנדים הבאים והולכים ואנחנו תמיד עושים את מה שאנחנו אוהבים, אנחנו גדלנו על Judas Priest, Iron Maiden, Metal Church ולא מעניין אותנו מה באופנה היום. אני גם שומע הרבה תגובות מהקהל שלנו, האנשים מאד שמחים שאנחנו לא עושים 'trendy metal' המציף היום את השוק. אותם אנשים שאוהבים מוסיקה איכותית ישמחו מאד לקבל את האלבום החדש שלנו.

לדעתי יש הבדל גדול בין האלבום הקודם לאלבום החדש. השירים הם יותר קצרים ולעניין, האם זאת התוצאה משיתוף פעולה עם Achim Köhler המפיק?
מעולם לא חשבנו להוציא אלבום שיישמע שונה, זה אולי טבעי שאתה שומע הבדלים. אני כמעט ולא הייתי שותף לכתיבה באלבום הקודם. הלהקה עבדה במשך שנתיים על האלבום ההוא וכמו שאתה יודע הסולן שלהם Henning החליט לחזור ל-Metalium מיד אחרי הסיבוב עם Iced Earth. הם כתבו שירים ולא היה להם מושג מי יהיה הסולן שלהם ושיהיו שם שירים של שש, שבע ושמונה דקות. הם השקיעו המון בשירים האלה וכמו שאמרתי לקח להם שנתיים... האלבום החדש "Metus Mortis" נשמע "טרי" יותר, לקח לנו חודש וחצי לכתוב את כל השירים ונראה לי שזה מה ש-Brainstorm היתה בתחילת הדרך, להקה שעושה שירים קצרים וחזקים רק שעכשיו יש להם סולן אחר חה.. חה..

אז איך נעשה תהליך הכתיבה היום?
החבר'ה מקליטים את הרעיונות שלהם ומביאים לי לשמוע את ההקלטות הראשוניות. אני מקשיב לזה במשך כמה שבועות ואחר כך מביא את הרעיונות שלי. הם עוד פעם מקליטים ועוד פעם מביאים לי את ההקלטות, אחרי חמש או שש שמיעות אני כבר מתחיל לעבוד על מילים ומלודיות. אתה חייב למצוא את המילים הראשונות שיתאימו לשיר, לא תמיד אתה יכול להגיד את מה שאתה רוצה להגיד כי זה לא מתאים לשיר. הרעיונות הראשונים שאני כותב הם ממש מטומטמים חה.. חה.. אבל אני רושם הכל,על כל מקרה שיהיה לי ממה להתחיל. ומשם הכל משתפר. אני קורא הרבה ספרים...

אילו ספרים?
הרבה פסיכולוגיה, ספרים בנושאי דת ומדע. לדעתי זה מאד מעניין, אני לא מאלה שהיו להם בעיות והלכו לחפש את עצמם, זה פשוט מעניין איך האנשים מאבדים את שפיותם בגלל הדברים האלה ומעציב אותי מאד שהעולם סובל בגלל הדברים האלה... כמובן שהמילים חייבות להתאים למוסיקה, כל הדברים האלה על "בחור פוגש בחורה" של בון ג'ובי לא מתאימים ל-double bass חה.. חה..

אז אין נושאים אישיים?
אולי כתבתי כמה דברים ספורים שאפשר לקטלג אותם כאישיים. כתבתי שיר אחד על בני, אבל זה היה לפני הרבה מאד זמן. גם כשאבא שלי מת, כתבתי שיר...

אין הבדלים בצורת הכתיבה שלך כשאתה כותב ל-Brainstorm ול-Symphorce?
אני משתדל להבדיל ביניהם, לשנות קצת. למשל באלבום הקודם היה לנו שיר שנקרא "Mahraja Palace" ובאלבום החדש ישנו שיר "Checkmate In Red" שזה בעצם ההמשך של "Mahraja". מעולם לא יכולתי לעשות דבר כזה עם Symphorce.

למה לא?
כי Brainstorm הם יותר ישרים בגישה ו-Symphorce הם יותר 'פרוגרסיב', כך גם המילים ב-Brainstorm הן הרבה יותר 'ישר בפרצוף'.

מה המשמעות של "Metus Mortis"?
זה בלטינית. כשסיימנו לכתוב את החומר לאלבום כבר היה לי רעיון לעטיפה אבל לא היה לי מושג מה יהיה השם של האלבום. אז Torsten שאל אותי על מה בעצם מדברים השירים. עניתי לו שהם על פחד ומוות. חשבנו בהתחלה לקרוא לאלבום "Death Fear" או "Scared To Death", אבל הבנו די מהר שזה יכול להטעות אנשים אחרים ולגרום להם לחשוב שאנחנו להקת דת'. Torsten למד לטינית בבית ספר והציע לתרגם את זה ללטינית. יצא "Metus Mortis", זה התאים לעטיפה והחלטנו שזה יהיה השם לאלבום.

דרך אגב, אמרו לך כבר שבשיר "Behind" אתה נשמע בול כמו Dave Mustaine?
כן, חה..חה.. אני יודע. *(כאן הוא עושה חיקוי ל-Dave Mustaine: 'What do you mean I don't believe in God'-ע.ל)*

זה נעשה בכוונה?
זה היה השיר היחיד שכתבתי מילים בלי לדעת את המלודיה. היה אולי פזמון אבל לא היה מושג מה תהיה מלודיית השירה. כשהיינו באולפן, אמרתי למפיק שאני לא יודע מה לעשות פה. הוא שאל מה אני מרגיש כשאני שומע את זה. אמרתי "כלום". הוא סגר אותי באולפן, הגביר את ווליום ואמר "תתחיל לשיר". וזה מה שיצא לי. אחרי זה הוא התחיל להיסטלבת עלי "Dave, מה העניינים?" חה..חה.. הוא אמר שאני נשמע יותר Dave Mustaine מ-Dave Mustaine באלבום האחרון שלהם. חה..חהה..

הזכרת קודם כמה להקות שהשפיעו עליך. מה דעתך על הלהקות האמריקניות שמבטלות היום את ההופעות בעולם "בגלל המצב"? להקות כמו Iced Earth ו-Savatage?
אני אגיד לך מה אני חושב. באותו יום שהאמריקאיים התחילו להפציץ באפגניסטן היתה לנו הופעה עם Destruction. השיר החמישי ברשימה שלנו היה שיר שנקרא "Holy War". התחלנו להתווכח האם לנגן את זה או לא. כולם היו בדעה שלא כדאי לנגן את השיר הזה ואני אמרתי שאנחנו כן צריכים לנגן אותו ודווקא היום. למה? בגלל שאנחנו מוסיקאים. אמרתי להם שאני לא אביע את דעתי לפני השיר, אני לא אומר מילה, אנחנו פשוט נציג את השיר וזהו. השיר נכתב הרבה לפני שהכל התחיל. האנשים באים להופעות כדי ליהנות ואולי לשכוח מאחת או שתי בעיות אישיות שיכולות להיות להם, אולי גם לשכוח מהבעיות שיש בעולם. הם באים בסך הכל ליהנות. הבני-זונות האלה הרגו אלפי אנשים, אבל אסור לנו לתת להם להרוג את הנשמה שלנו ואת החיים שלנו. ההצגה חייבת להימשך, אנחנו חייבים להמשיך להופיע, אנחנו לא פוליטיקאים, אנחנו מוסיקאים. אני מבין שאמריקאים מפחדים לטוס היום והם מפחדים לצאת מהבית. Pantera – הם למשל היו אמורים להופיע כאן, אבל הם ביטלו את כל הסיבוב האירופאי שלהם. מה שאני לא מבין זה שב-11 לספטמבר הם היו בכלל במקום אחר, הם היו באירלנד! לא היתה להם שום סיבה הגיונית לחזור לארה"ב, הם היו חייבים להמשיך ולהגיע גם לגרמניה. אני עוד מעט הולך לטוס לספרד וצרפת, לעשות שם ראיונות לתקשורת. חייבים להמשיך! אם אתם בישראל הייתם מתנהגים כמו הלהקות האלה שהזכרנו, הייתם יושבים בבית כל הזמן, בלי לצאת החוצה! הדור שלנו לא ידע מלחמות ולכן עלינו להתאים את עצמנו לתקופה הזאת, אבל אסור לנו להפסיד את הדברים שאנחנו אוהבים בגלל זה. אנחנו חייבים להמשיך ובשום פנים ואופן לא לתת להם לשבש את חיינו!

אני מסכים איתך במאת האחוזים. אז נחזור למוסיקה. מה קורה עם Symphorce היום?
התחלנו לכתוב, בסביבות מרץ-אפריל אנחנו מתכוונים להיכנס לאולפן, תהיה לנו גם חברת תקליטים חדשה. עדיין לא סגור איזו חברה, ישנה התעניינות משלוש חברות כרגע.

מה אתה שומע היום ויכול להמליץ לקוראים שלנו?
את Angra החדש, Edguy...

אז אתה אוהב יותר פופ-מטאל?
לא נתת לי לסיים אפילו! Kreator החדש ענק! אני עדיין אוהב את Forbidden ו-Overkill.

אהבת את האלבום של Wayne?
כן, אבל מבחינתי Metal Church עשו שני אלבומים טובים, השניים הראשונים שלהם. אחרי זה הם עשו שני אלבומים מ-ד-ה-י-מ-י-ם. אני מעדיף את Mike Howe בכל מקרה.

טוב, שהמדַ, תודה לך ונתראה בקרוב מאד. מבטיח לא לעשות ספורט מסוכן לפני זה הפעם! חה..חה..אני אעבור לריצה!

Ami

TRAUMA
Death Em All

Trauma מגיעה אלינו מפולין, מדינה שבשנים האחרונות הפכה אט אט למעצמת death metal מהשורה הראשונה בעולם, בזכות להקות כמו Vader, Behemoth ו-Dies Irae ה-death metal הפולני נחשב כיום למותג איכותי במטאל הכבד. אבל מסתבר ש-Trauma היתה שם לפני כולם. בפולין הם הצלחה גדולה. האלבום החדש "Suffocate In Slumber" הביא אתו את ההכרה וההצלחה גם אל מחוץ לפולין. התקשרנו לפולני חביב בשם Piotr, שהוא גם סולן הלהקה, על מנת לברר מקרוב על Trauma.

היי פיטר, זה הריאיון הראשון שלך לעיתון ישראלי, אתה מכיר משהו מסצינת המטאל פה? יודע שחוץ מגמלים וטרוריסטים יש פה דופקי ראש?
היי, אל תזלזל בי חבר, אני בתוך המטאל כבר חמש עשרה שנה ומכיר את רוב הלהקות מאז ש-Trauma קמו, שזה לפני קצת יותר מעשר שנים, אני מכיר את המוסיקה של Salem, שמעתי על עוד כמה להקות ישראליות, שמעתי גם על העיתון שלכם, התכתבתי עם מטאליסטים מישראל לפני עידן האינטרנט, היינו מקבלים מכתבים מכל העולם, עכשיו האינטרנט הוא ממד התקשורת החשוב ביותר והקהל מקבל את האינפורמציה משם.

"Suffocate In Slumber" "נתקע" לי במערכת במשך כמעט שבועיים, אלבום מאד מגוון ולא משעמם לרגע אבל נותן בראש כמו שצריך, כבד ומופק אחלה, שיפור רציני ביותר מהאלבומים הקודמים שלכם שהיו חביבים אבל לא התקרבו לנוכחי.
תודה רבה ! אני שמח שאהבת, האלבום הזה היה בשבילינו, בהרבה מובנים ה-אלבום שאמור, או לתת את הפריצה החוצה מתוך גבולות פולין או להשאיר אותנו במצב של להקה מצליחה רק בארץ מולדתנו. השקענו בו המון, שלוש שנים לקח לנו לכתוב את השירים, זרקנו המון, המון שירים שלא נשמעו מספיק טוב או מספיק מקורי לדעתנו. עשינו כמות בלתי נתפסת של חזרות, הרבה שעות נגינה ביחד, המון עבודת בית, השקענו בסאונד עד הדולר האחרון ויותר מכך, ההקלטה עצמה היתה בפולין באולפן בשם Hertz שבו הקליטו יחסית מעט להקות מטאל. את ההפקה עשינו בעצמנו, קרענו את עצמנו באולפן עד קצה גבול היכולת. זה האלבום שאני הכי גאה בו ושלם אתו. עד עכשיו כל ההשקעה המטורפת הזאת נראית מאד מאד משתלמת. אני משתדל תמיד להיות אופטימי, נכון, עשירים לא נהיה מזה, אבל את האהבה שלי למטאל אף אחד לא יוכל לקחת מאתנו ובשביל הקהל הזה עשינו את האלבום הזה.

הזכרת קודם את פולין, אתם ממש מצליחים שם.
בפולין אנחנו גדולים מאד, נחשבים לאגדה במטאל כי אנחנו להקת ה-death metal הראשונה שיצאה משם, עשינו מאות הופעות בפולין, האלבומים הקודמים שלנו יצאו בחברה פולנית בשם Pagan Records ולכן הם נמצאים פה בכל חור. אני יודע שלעולם לא נוכל להצליח באירופה באותה המידה בה אנחנו מצליחים בפולין אבל אני מאמין שהאלבום הזה ייתן לנו את הפריצה החוצה.

אני מכיר מלבד הלהקות הפולניות שהזכרנו גם להקות מטאל פולניות גזעניות שלא לומר נאציות, בכלל יש אצלכם ריכוז גדול של גזענות.
אני שונא אותם! כל להקות הבלאק הפולניות, אף אחד לא שם עליהם קצוץ לא בפולין ולא מחוץ לפולין וכדי למשוך את תשומת הלב הם מתראיינים לעיתונים פה עם הדעות הדביליות שלהם. אני ממש מתעב אותם כאנשים ואת המוסיקה שלהם וגם את הדעות הטיפשיות שלהם. גם העיתונות טיפשה שנותנת להם ביטוי וכלי לקשקש את החרא הגזעני שלהם החוצה. זה מוציא תדמית גרועה מאד למטאל הפולני וזו תופעה רעה מאד. לשמחתי מדובר במיעוט קטן מאד, ארבע חמש להקות קטנות שעושות הרבה רעש שלילי. תראה מן העבר השני יש לך אותנו, את Vader ואת Behemoth שמביאים הרבה מאד גאווה לסצינת המטאל הפולנית.

האלבום עצמו מתאפיין בחומר כבד אך טכני מאד, אפל אבל לא בלאקי, death metal מאד מאתגר מבחינה מוסיקלית, חומר מורכב מאד יחסית ללהקות אחרות.
נכון, תראה, Trauma התחילו כלהקת טראש לכל דבר, עם השנים החומר שלנו התפתח והפך מהיר יותר וכבד יותר, גם אפל יותר, אין בו קטעי בלאק, כי זה לא מה שאנחנו רוצים לנגן למרות שאני מקשיב גם לבלאק, אנחנו לא ילדים, כולנו בשנות העשרים-שלושים שלנו וכולנו מקשיבים למטאל על כל גווניו הרבה מאד זמן. השנים שעברנו ביחד גיבשו אותנו בתור להקה ונתנו לנו את הצביון המיוחד של החומר, הוא פרוגרסיבי אבל תקיף ומהיר, יש בו הרבה אופל ועוצמה אבל הוא לא בהכרח סערת שחור. אני חושב שזה ה-death metal בצורה שהכי מתאימה לי ולשאר האנשים בהרכב, אין לנו שום בעיה טכנית או כתיבתית לכתוב ולנגן במהירות האור חמש דקות ללא הפסקה, אבל הבעיה עם הרבה מלהקות ה-death metal החדשות שצצו בשנים האחרונות היא שהם מנגנים כל כך מהר וכל כך מסובך שכבר קשה מאד להבין מה הם רוצים מעצמם ומהמעריצים שלהם, אמנם זה מאתגר טכנית, אבל משעמם מהר מאד. אני לא עושה מטאל כדי לספק את האגו שלי או כדי להראות כמה טוב אנחנו מנגנים, אני עושה מטאל שאני נהנה ממנו כדי להינות ממנו, כך אני רואה את הדברים.

מי כותב את הטקסטים? במה הם עוסקים?
אני כותב את הטקסטים. הם מאד פסיכוטיים, מאד נוירוטיים ועצבניים, אבל אמיתיים ובאים מהלב ומהמוח המטורף שלי, אנחנו לא מקשקשים על השטן ועל פגניזם עתיק מלפני אלף שנה. אני כותב על טירוף, על רגשות אמיתיים, על תחושות שלי שבאות ממקום מאד עמוק בתוכי, על האמוציות והטירוף שבי, יש לנו גם שיר אחד שמתעסק בגזענות ובכל החלאות האלה מכל הארגונים הגזעניים המציפים את אירופה ואת פולין. אבל, ברובם המוחלט של הטקסטים אני כותב על עצמי ועל הפחדים, הדעות, התחושות, הטירוף שבי. הטקסטים חשובים לנו ממש כמו המוסיקה, בהרבה מן המיקרים יש קודם כל את הטקסט ורק אחר כך נכתבת מוסיקה בהתאם לאווירה ולכיוון של הטקסט.

הוחתמתם באלבום הזה בחברת KMG הגרמנית שזהו הקשר הפולני השני שלה, היא האחראית לגל ההצלחה הראשון של Vader.
כן, שלחנו להם חומר והם התלהבו והציעו לנו דיל לשני אלבומים, אהבתי את מה שהם עשו ל-Vader ותמכו בהם, Vader פשוט הפכו מאד גדולים ולכן היו צריכים חברה עוד יותר גדולה (Metal Blade), אבל הם הוציאו שם שלושה אלבומים והופעה חיה אחת ואני מאמין שבשבילנו החברה הזו מצוינת. אני גם מכיר אישית את הבעלים והוא אדם אמין מאד, הנה, עובדה שאני בפעם הראשונה מתראיין לעיתון מטאל ישראלי, זה אומר בצורה הכי טובה שהחברה הזו עושה את עבודתה כמו שצריך. חוץ מהעיתון שלכם יצא לי להתראיין לעוד כמה עיתונים ממדינות בעולם שזו היתה לי ההכרות הראשונה אתם, כך שעד עתה אני מאד מאד מרוצה מהמעבר הזה ואני חושב שזה היה צעד חשוב מאד והכרחי ל-Trauma.

יצא לכם להופיע מחוץ לפולין?
כן, הופענו קצת מחוץ לפולין, לא משהו גדול מדי. הופענו עם Vader ועם Behemoth בכל מיני מקומות במזרח אירופה. אני יודע שחברת התקליטים שלנו KMG מארגנת סיבוב הופעות לחמש מהלהקות שלה יחד, זה אמור להיות בכל אירופה. אנחנו נופיע עם Krabathor, עם Xenomorph, עם Master ועם עוד להקה חדשה שהם החתימו לאחרונה, זה אמור להיות סיבוב שיתחיל בצ'כיה ויימשך לכל אירופה, בערך חודש, ממש כייף. אחרי כל כך הרבה זמן שהבנאדם מנגן ועושה מוסיקה לא מתפשרת, להגיע למצב של הופעות כאלה וסיבוב הופעות שכזה, זה מאד מרגש אותי. להקות שהפכו גדולות בחודשיים, בחיים לא יבינו את זה, אבל להקה כמו Trauma, שהיא לא להקה מסחרית והיא נאבקת על כל מאזין מחוץ לפולין, ללהקה כמונו זה אומר הרבה מאד. עברנו את הגיל של האגו והשטויות, אנחנו רוצים להיות מסוגלים לעשות את המוסיקה שלנו בלי להתפשר ושיהיה מי שיקשיב לה ויתחבר אליה.

תגיד, המתופף שלכם.... על מה הבנאדם? הוא נשמע כמו התשובה הפולנית ל-Gene Hoglan..
על מה הוא? על הכסא של התופים... יושב ומתאמן... אין קסמים בתחום הזה, מי שמתאמן וקורע את עצמו יגיע לתוצאות שהוא רוצה, מי שלא - לא. אני מכיר את ההשוואה הזו בינו לבין המתופף של death, הסגנון די דומה ואני יודע ש-Gene הוא אחד המתופפים האהובים עליו. כל אחד מאתנו בלהקה מנסה לשפר את השליטה בכלי שלו וללמוד ולהתקדם כל הזמן, כמובן שהסגנון שלנו יישאר תמיד מטאל קיצוני ומהיר, כי זה מה שאנחנו אוהבים לנגן מאז שהתחלנו, אופנות לא משפיעות עלי. אני שם זין על אופנות.. מי חשב לפני חמש שנים ש-death metall יחזור בצורה כל כך חזקה? אז לדעתי אין מה להתייחס לאופנות, יש לעשות את מה שאתה אוהב ואת מה שאתה מאמין בו, מה שבא לך מבפנים, ורק את זה!

יותר ממסכים אתך. איפה אפשר למצוא עליכם מידע כיום? אתר?
יש עלינו מידע באתר של חברת התקליטים שלנו www.kmg-music.de. גם באתר של החברה הקודמת שלנו www.paganrecords.com , שהוציאה את האלבומים הקודמים שלנו. אני מקווה להרים בקרוב אתר רשמי שלנו בו יהיה אפשר למצוא את כל האינפורמציה האפשרית עלינו.

או. קיי., תודה רבה לך, היה לי מאד נחמד לשוחח, בהצלחה עם האלבום החדש ואני אכן מקווה שהוא יביא לכם את הפריצה הכל כך מתבקשת מחוץ לפולין. הנך חופשי לסיים את הריאיון בכל דרך שתרצה..
תודה רבה גם לך, אני שמח שיצא לנו לדבר ומקווה שזו תחילתה של ידידות מופלאה (*צחוק הדדי*). ברצינות, אני מקווה שהקהל אצלכם יתעניין באלבום ובלהקה, תודה שוב על התמיכה, keep metal alive !!!

Pink Cream69

אלבום סטודיו תשיעי של Pink Cream 69 ושוב אין חדש תחת השלג. דיסק גדוש ב-hard rock מלודי נפלא, ביקורות מתלהבות באיזה עיתון מטאל שלא תפתחו. וכמו תמיד מיליון נקודות. כמו עם כל אלבום שההרכב הזה משחרר, הם איכשהו הולכים לאיבוד בין כל הרכבי ה-sword metal מצד אחד וה-extreme metal מצד שני. בכל מקרה למעריצים שלהם זה לא כל כך משנה כל עוד הם ממשיכים ונותנים להם רוק כבד איכותי, קליט ומלודי ואין הרבה להקות כיום שיכולות להתמודד איתם בתחום הזה. "Endangered" ממשיך בדיוק באותו קו של קודמיו ואין לי שום ספק שאיתו PC 69 ירכשו לעצמם עוד כמה מעריצים נאמנים. לקראת צאתו של האלבום החדש שוחחתי עם הסולן הבריטי David Readman של הלהקה הגרמנית הזאת, בין השאר גם על השם המוזר שלהם.

טוב David נתחיל כמובן עם האלבום החדש "Endangered" שבעצם ממשיך מבחינה מוסיקלית ע"פ הנוסחה המנצחת של "Electrified" ו-"Sonic Dynamite".

כן, זה בדיוק כך. כמו שאמרת מצאנו את הנוסחה המנצחת ובעצם חזרנו לשורשים, אפשר לומר שעם הדיסק החדש ניסינו לשלב את הדברים הטובים משני האלבומים הקודמים בעיקר מהצד המלודי והעדין, לנסות ולהתפתח, מה שחשוב לנו כמוסיקאים. כמובן בלי סיכונים מיותרים. אני חושב שלמדנו את הלקח ב-"Change" (1995) ובסופו של דבר אנחנו רוצים לתת למעריצים שלנו את מה שהם מצפים מאיתנו.

כיצד נעשית העבודה שלכם על אלבום חדש, הכתיבה וכל השאר?

זה כמו פאזל גדול ומסובך. בעיקר כשבשנים האחרונות הכל השתנה כיוון שכמו שאתה בטח יודע אנחנו עסוקים גם בדברים אחרים מחוץ ל-PC 69. כעקרון אני מגיע עם חומר שעבדתי עליו בבית הקלטתי אותו עם גיטרה ומכונת תופים וכמובן גם עם מלודיות השירה שהופכות את הרעיון הכללי לדי ברור, כנ"ל לגבי Alfred ומתוך כל הרעיונות אנחנו מוציאים בדיסק את עשרת השירים שנשמעים לנו הכי מתאימים ואיתם כבר נכנסים לחדר חזרות, מה שהפעם לקח לנו בערך שבוע. ומשם להקלטות שהפעם ארכו כששה שבועות. כמו שאמרתי הכל השתנה עם האלבום הנוכחי, מכיוון שבעבר היינו עובדים הרבה יותר זמן בחדר חזרות. היום אנחנו יודעים בדיוק מה אנחנו רוצים להוציא, כך שהכל עובד בצורה חלקה ומהירה וע"פ התוצאה אני חושב שזה מוכיח את עצמו.

האם המכירות של PC 69 עלו מאז שהצטרפת ללהקה?

זה עולה ויורד פחות או יותר. שני האלבומים האחרונים מכרו טוב מאוד וגם "Change" למרבה ההפתעה נמכר בצורה טובה, "Food For Thought", שאני עדיין מאוד גאה בו לא נמכר טוב ואז שינינו דברים, גם אימצנו את הסאונד העכשווי שלנו והתוצאה היתה שעם "Electrified" הכפלנו את המכירות ועם "Sonic Dynamite" הכפלנו אותן שוב. אני מצפה למכור את "Endangered" בגרמניה לפחות בעשרים וחמישה אלף עותקים, שלדעתי זה פנטסטי בשביל הרכב שהוא בסופו של דבר די underground. המכירות שלנו גדלות בעיקר בזכות המעריצים שהולכים ומספרים עלינו לחברים ואחרי זה קונים גם הם את הדיסק.

כלהקה פופולרית שאחריה כבר תשעה אלבומים ובעצם יש לה סגנון מאוד מזוהה וייחודי, אין לכם איזושהי הרגשת תסכול מחוסר התמיכה או חוסר ה-feedback שאתם מקבלים מהתקשורת?

אני חושב שכן, יש איזושהי מרירות, זה די מתסכל כשאתה משחרר אלבום נהדר וכל מי שמקשיב לו מתלהב, אבל יותר מזה לא קורה וזה עובד ככה כבר שנים, אולי זה קורה בגלל שאנחנו פשוט לא שייכים לקטגוריה מסוימת של מטאל ודוגמה טובה לכך הוא האלבום שהקלטתי לא מזמן עם גיטריסט צרפתי, אולי שמעת על הפרויקט הזה - Adagio והוא נמכר רק בצרפת בעשרת אלפים עותקים שזה יוצא מן הכלל בשביל אלבום בכורה. המוסיקה פשוט התאימה לתקופה נוכחית וזה בטוח עזר. כמובן שאנחנו רוצים להתקדם ולהתפתח מאלבום לאלבום וזה בהחלט מתסכל לפעמים, איך אין ברירה מתרגלים. זה די מדהים שכשאנחנו מופיעים בפסטיבלים כמו Bang Your Head או Wacken באים די הרבה אנשים ואומרים כמה אנחנו נהדרים ושהם אף פעם לא שמעו על הלהקה, ואני חייב להודות שגם השם שלנו Pink Cream 69 לא כל כך תורם לנו וגם לא בדיוק מיצג את המוסיקה שאנחנו עושים. כשהלהקה הוקמה (1987) היה באופנה לשיר על בחורות ועל אלכוהול והיו להקות כמו Poison, Ratt וכו', אבל כל זה עבר מהעולם ואנחנו נשארנו איפה שהוא תקועים עם התדמית הזאת של שנות ה-80' למרות שאנחנו מאוד רחוקים מזה. אנחנו לא שרים על בחורות ומסיבות, אלא נושאים הרבה יותר אישיים וחשובים,
ולמרות זאת לצערי הרב אין לנו הרבה ברירה אלא להישאר צמודים לתדמית עצמה. למזלי אני עושה גם דברים אחרים כמו Adagio ועוד כמה פרויקטים, אם הייתי משקיע הכל ב-PC 69 זה היה די מתסכל.

עברה עליך המחשבה אולי לשנות את השם של הלהקה?

לפני הרבה שנים כשרק הצטרפתי (1994) חשבנו על כך וזה היה בתקופה שהסצנה שאנחנו כביכול היינו שייכים לה מתה, וגם Sony לא חידשו לנו את החוזה, כך שהדבר היחיד שאפשר היה להישען עליו היה השם של ההרכב שבכל זאת תחתיו נמכרו שלושה אלבומים מצליחים. ללכת ולשנות זה היה סיכון גדול מידי ויקר מידי. ואל תבין אותי לא נכון, אני עדיין עומד מאחורי השם. אני לא מתבייש בו או משהו כזה, בעיקר כשבאירופה, בגלל מגבלות השפה, אמנם מבינים את השם, אבל זה לא אומר להם הרבה. באנגליה או בארה"ב התגובות הן יותר "מה זה השם הזה? חה...חה..."

מילה לגבי הטקסטים שאתה כותב, מאיפה אתה מקבל את ההשראה והרעיונות לשירים, כמו "Promised Land" ו-"He Took The World" מהאלבום החדש?

זה תמיד עניין אותי, בעיקר כאנגלי שחי בגרמניה כל התקופה ההיא של הנאציזם, היטלר, מלחמת העולם, דיקטטורות וכל מה שבא עם זה. אני תמיד משוחח על זה עם אנשים ובזה עוסק "He Took The World", יש באמצע השיר קטע של נאום שבעצם לא מכוון למישהו או משהו מסוים, אלא פשוט התאים לאווירה של השיר. גם "Promised Land" עוסק בעולם שאנחנו חיים בו, אני מאוד אוהב לטייל בטבע ולהסתובב במקומות חדשים ואני חושב שחשוב שנשמור עליהם בשביל הדורות הבאים, בסה"כ מרבית השירים הם כל מיני פילוסופיות חיים שלי ומה שאני מרגיש וחלקם גם פחות רציניים ויותר בסגנון הרוקנ'רול.

ושל מי היה הרעיון לעשות גרסת כיסוי לשיר של The Who?

גם זה היה רעיון שלי חה... חה... אני יודע שזה נשמע כאילו כל האלבום שלי, כשאני נמצא בסטודיו שלי בבית ואני מקליט או כותב חומר, אני מאוד אוהב לעשות גרסאות כיסוי ולהשתעשע כדי להשתחרר קצת. את "Pinball Wizard" החלטתי להקליט בגרסה כמובן יותר כבדה ומחוספסת מהמקור, השמעתי את זה לחבר'ה והחלטנו שזה מספיק טוב כדי להכניס לדיסק בתור בונוס. אין לנו כוונות לנגן את זה בהופעות, אבל אולי זה יעזור בחינוך של כמה אנשים.

משהו שכן השתנה זו העטיפה של האלבום, אחרי שבשני האלבומים הקודמים כיכבה הבחורה הזו שחשמלתם אותה ושפכתם עליה Pink Cream, הפעם שמתם משהו שאין לי מושג מה זה, אז אולי תגיד לי אתה מה זה היה?

האמת היא שכלהקה אנחנו יודעים טוב מה אנחנו רוצים ועושים בכל הנוגע למוסיקה, עסקים וכיוב', אבל כשזה מגיע לעטיפה של האלבום אנחנו די אבודים. בקשנו מחבר אחד שיביא כמה רעיונות ומה שיצא בסוף נראה לנו הכי מתאים, אני מאמין שזה איזושהי חיית בר או משהו דומה, מה שמתחבר לשם של האלבום ולנושאים של חלק מהקטעים, חשוב לנו שתהיה עטיפה מעניינת ומושכת את העין, שאם מישהו נכנס לחנות תקליטים הוא ישים לב לזה וירצה לשמוע את זה.

פשוט התפלאתי שאחרי שני האלבומים הקודמים החלטתם לזנוח את הבחורה...

כן, אני יודע למה אתה מתכוון. פשוט החלטנו שהעטיפות הקודמות היו די פרובוקטיביות ללהקה כמו Pink Cream 69, יש אולי להקות שזה מתאים להן, אבל אני לא מאמין שהמעריצים שלנו רוצים עטיפות כאלה.

לאילו דברים אתה מקשיב בימים האלה?

אני לא כל כך מקשיב למוסיקה כמו שאני כותב ומתעסק איתה. אם כבר אני מקשיב למשהו, אז זה...הממ... קשה לומר... לרוק כבד הפסקתי להקשיב בגיל תשע עשרה, וזה היה לפני הרבה זמן. תמיד אהבתי רוק משנות השבעים - Led Zeppelin וכו'. אין לי מושג, אולי אני שונה ממוסיקאים אחרים, אבל מפני שאני מתעסק במוסיקה וכותב הרבה, אני לא מקשיב לדברים אחרים. אם תנגן משהו ברקע - זה נחמד, אבל לשבת ולהתרכז באלבום מסוים, לא קורה לי הרבה.

מה לגבי סיבוב הופעות? קודם הופעתם בחבילה נהדרת עם Axxis המצוינים וזאת היתה חגיגה אמיתית ל-hard rockers.

כן זה היה סיבוב יוצא מהכלל והוא הצליח מאד. ידענו כמובן שיבואו אנשים כיוון שמכרנו מספיק דיסקים וכמובן גם Axxis מכרו מעל ומעבר בקרירה שלהם אבל זה היה מעבר לציפיות של כולם והמשכנו את הסיבוב הזה מעבר למה שתוכנן בהתחלה. הפעם הכל הרבה יותר בעייתי בגלל העיתוי. בדרך כלל אנחנו משחררים אלבום בקיץ לפני הפסטיבלים הגדולים ועכשיו אנחנו נמצאים בתקופה אחרת, בחורף שזה לא כל כך טוב למכירות. דבר נוסף שהוא גם בעייתי מאד, לגיטריסט שלנו Alfred התעוררה איזושהי בעיה ביד. הכאבים התחילו עוד בחלק האחרון של הסיבוב הקודם. במידה והוא ירגיש יותר טוב, נעשה מידי פעם הופעות בודדות, הוא כמובן יכול לנגן, אבל שעתיים כל ערב במשך מספר שבועות זה בלתי אפשרי כרגע. נצטרך להמתין לתחילת השנה הבאה ולראות. אין מה לעשות, זה אחד הדברים הבלתי צפויים שקורים.

אז מדוע לא עיכבתם את הוצאת האלבום?

הוא כבר היה גמור ולא היה טעם לחכות וגם ככה היינו באיחור די רציני. ועכשיו גם כל מה שקורה זה בטוח לא עוזר לנו.

אתה חושב שכל מה שמתרחש כרגע בעולם ישפיע באיזושהי צורה על מכירות דיסקים או

אני לא חושב שכרגע זה יכול להשפיע, אבל במידה וזה ידרדר ויהפוך לעניין של חיים או מוות אנשים ירצו לבזבז את הכסף שלהם על דברים יותר חשובים.

כמו לקנות מסכות גז...

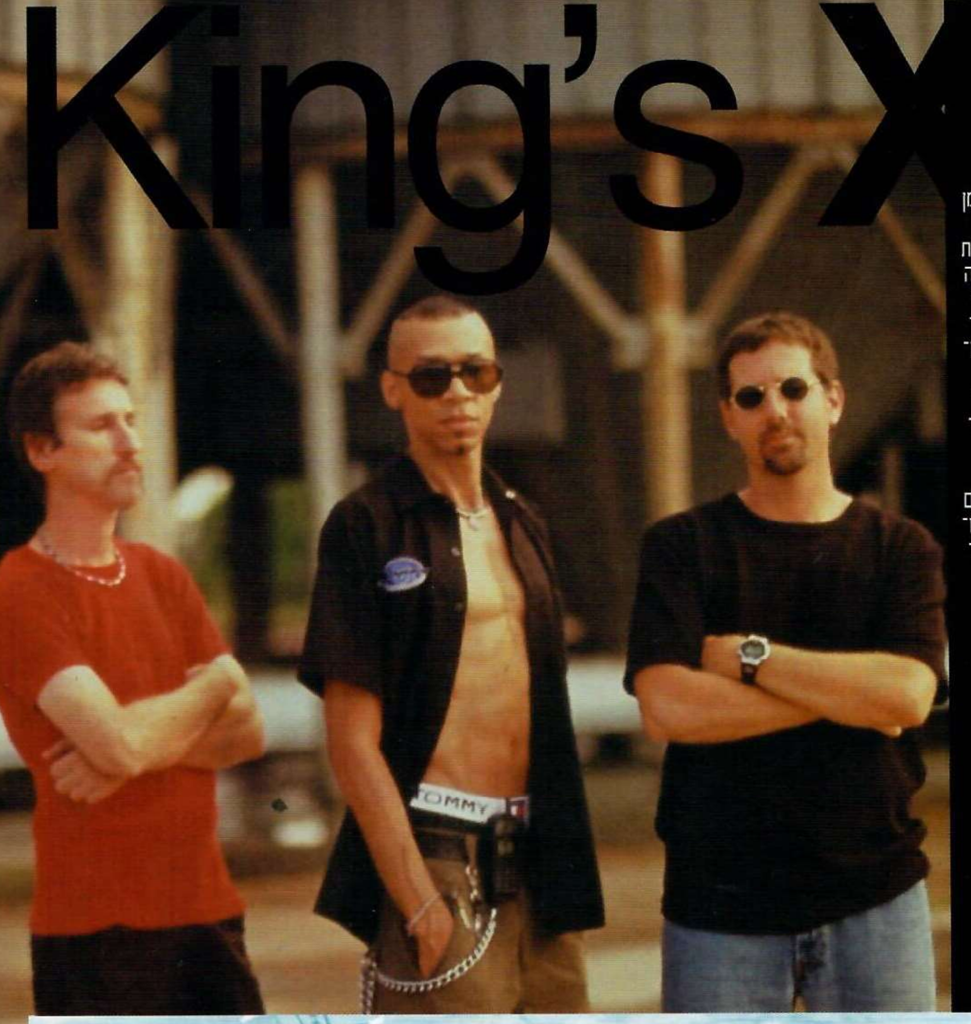
חה...חה... כן נרות או משהו כזה. אי אפשר לדעת עם כל החרא הזה שקורה שם. זה רק מתדרדר מיום ליום, הסיפור הזה עם האנתרקס מפחיד קצת, זה יותר גרוע מפצצה. מאוד עצוב לראות את הדברים האלה, אבל מצד שני האמריקאים צריכים להסתכל על מה שהם עשו בעבר...

טוב David תודה רבה ובהצלחה עם האלבום החדש שהוא באמת חובה לכל מי שאוהב רוק כבד מלודי.

תודה רבה ותודה ל-Metal Hammer ישראל על התמיכה.

Amit

King's X

ראיון עם Doug Pinnick – סולן להקת ך-ה'שמ'ק

למרות שרבים מקוראי העיתון לא מודעים לכך, אך King'sX הם אגדה. הלהקה ותיקה ממרבית הלהקות הקיימות כיום, הם עשו דברים וניגנו בסגנונות שרבות מהלהקות כיום פשוט לא חשבו עליהן, הם השפיעו על דור שלם של מוסיקאים שרצו לעשות מוסיקה מיוחדת ואוונגרדית. בין הלהקות שספגו את השפעותיהם ניתן לסמן את Pearl Jam המצליחים, ואת Galactic Cowboys המצליחים פחות. הם לא עושים מוסיקה שניתנת להגדרה בפשטות, הם עושים מטאל-רוק איכותי, עם כמה השפעות Black Sabbath, וקצת מוסיקת נשמה. אם הייתי צריך לתאר אותם הייתי מתאר אותם כ-Beatles עם אנדרנלין. כל חברי הלהקה הם מרכיבים חשובים, החל במתופף Jerry Gaskill, הבסיס שעליו מונחת חטיבת הקצב ההדוקה של הלהקה, הגיטריסט, Ty Tabor, שנחשב על-ידי יודעי דבר כאחד הגיטריסטים המעניינים והטובים ביותר שיש כיום בתחום, והבסיסט והסולן-Doug Pinnick, אגדה מהלכת, האדם שעשה את הלהקה עם סימני ההיכר שלו, הוא אדם שחור שגובהו קרוב לשני מטרים, הומוסקסואל מוצהר ומוסיקאי בחסד עליון, שבשנות השמונים היה קשה עוד יותר לפספס אותו בגלל תספורת המוהוק העצומה שלו.

בשנות השמונים הסתובב קליפ שלהם ב-Headbanger's Ball, שהביא להם מידה של הכרה, ותקליטם "Gretchen Goes To Nebraska" נחשב לאחד התקליטים הטובים שיצאו בסגנון. במקור, נפגשוDoug ו-Jerry בהיותם בסיבוב הופעות עם להקת הרוק הנוצרית Petra, ואילו הגיטריסיט Ty פגש את Jerry בביה"ס אונג'ליסטי בספרינגפילד, לאחר שניגן בלהקה משפחתית, השלושה יצרו הרכב שנקרא The Edge בשנות ה-80', כשהם בעיקר עושים גירסאות כיסוי לשירים של U2, ושל ה-Beatles, הם ניגנו במועדונים ובפאבים. הם שינו את שמם ל-Sneak Preview, והוציאו תקליט תחת השם הזה, מספר שנים לאחר מכן, ב-85', הם פגשו את Sam Taylor, מפיק להקת Z.Z. Top, שהציע להם את השם King's X, על שם להקה שניגנה בתיכון שבו למד. לאחר מספר ניסיונות, הם השיגו חוזה בחברת Megaforce שנוהלה על-ידי Joe ועל-ידי Marsha Zazula האגדיים. תקליטם הראשון – "Out Of The Silent Planet", זכה לביקורות מעולות, השילוב של הרמוניות ווקאליות בסגנון ה-Beatles, ששולבו עם ריפים דמויי Black Sabbath, הביאו להם הצלחה רבה. תקליטם השלישי "Faith Hope Love" הביא להם הצלחה רבה עוד יותר, והשיג להם חוזה ב-Atlantic, האלבום הראשון שלהם שם "King's X", הצליח פחות והביא לעזיבתו של Sam Taylor, הלהקה חיפשה כיוון חדש והחלה לעבוד עם Brendan O'Brien, מפיק להקות כמו Stone Temple Pilots ו-Pearl Jam, תקליטם הראשון אתו – "Dogman" הביא להם הצלחה מרובה שנגמרה עם צאת תקליטם הבא "Ear Candy", התומך העיקרי בהם בחברת התקליטים עזב והם נכנסו לחיפוש אחר חברה אחרת, שהתגלתה כ-Metal Blade, חברה וותיקה, שבעליה, Brian Slagel, ידוע באהבתו ללהקה, ותומך בהם בלי קשר למידת ההצלחה שלהם.

לקראת צאת תקליטם החדש "Manic Moonlight", וצאת תקליט הסולו השני של הסולן שלהם,

אהבתי מאד את התקליט החדש ,Doug, אבל הוא נשמע שונה למדי ממה שעשיתם עד היום, הוא עדיין עשיר בגיטרות והרמוניות ווקאליות, אבל יש בו גם קטעי סאמפלים וכל מיני קולות אלקטרונים שלא היו לכם לפני כן.
נכון, זה לא היה ממש מתוכנן, פשוט נכנסו לאולפן של Ty, והחלטנו לנסות כל מיני דברים.עכשיו Ty נמצא במצב של לנסות כל מיני דברים וטריקים שיש לו באולפן, אז הוא הכניס את כל ההשפעות האלקטרוניות האלה, זה לא היה מתוכנן ככיוון חדש של הלהקה, זה פשוט נשמע לנו טוב כשהיינו באולפן.

כל הנושא של המאזינים ומה שהם מצפים, וחברת התקליטים ומה שהיא מצפה, לא מטריד אתכם בכלל?
לא במיוחד, כל השנים עשינו מה שרצינו לעשות, לא תכננו איך להישמע, ומה יאהב אדם זה או אחר, זו אחת הסיבות שאף פעם לא הגענו למכירות מסיביות, לא היינו איזה Pearl Jam חדשים, אמנם עבדנו עם כל מיני אנשים שהצליחו ונתנו לנו משהו מעצמם, אנשים כמו Brendan O'Brien, או Jeff Buckly, שהפיק לנו תקליט, אבל מה שעשינו כמוסיקאים כל השנים, נשאר תמיד מה שרצינו לעשות בעת שהיינו באולפן.

איך באופן כללי העבודה עם Metal Blade?
באופן כללי היא נוחה מאד, הם מגלים המון תמיכה בלהקה, ו-Brian, הבוס הגדול תמיד אהב ותמך בנו, הם לא Atlantic, מבחינת תקציבים ויכולות הפרסום שלהם, אבל אני מרוצה מהזמן שהם מקדישים לנו, ומכך שאין עלינו לחץ להוציא תקליט בזמן כזה או אחר.

לכל אחד מחברי הלהקה יש איזה שהוא פרויקט צדדי, Ty מנגן בהרכב עם הבסיסט של Dream Theater ועם עוד כמה אנשים, ואילו אתה הוצאת עכשיו תקליט סולו עם Jerry שבו אתה עושה הכל מלבד התיפוף ונקרא "Poundhound", זה לא בא על חשבון הלהקה?
לא ממש, אנחנו לא מופיעים עם הרכבי הסולו שלנו, הם פשוט דרך עבורנו לעשות משהו אחר ממה שאנחנו עושים בלהקה, הייתי עושה את כל הכלים על התקליט שלי, אבל אני פשוט לא יודע לתופף, מה שכן, אני מנגן גיטרה סביר, והיה כיף לעשות בעצמי את כל מה שרציתי. ואני מניח שאלה גם הסיבות של Ty לעשות את הרכבי הסולו שלו.

אתם חושבים מתי שהוא לעשות משהו אחר לגמרי, אולי פופ או אלקטרוני ?
יכול להיות, אני לא פוסל כלום, עשינו פעם מוסיקה עם נטיות פופ, ופשוט החלטנו לשנות את הלהקה למה שהיא היום, אבל אנחנו משתנים כל הזמן, וכמוסיקאי אני לא פוסל כלום.

התחלתם כלהקה נוצרית, וכולכם גדלתם כנוצרים מאמינים, איפה אתה עומד מבחינה זאת כיום?
אני לא מאמין באלוהים.

פשוט ככה?
זה ממש לא "פשוט ככה", זה תהליך של הרבה שנים שפשוט גרם לי להכיר בעובדה שלא יכול להיות אלוהים, ושכל הדתות המאורגנות פשוט הורסות את כל מה שטוב ויפה באנושות אני חושב שהנצרות במיוחד, כבשה, השמידה ושרפה כל דבר שטוב ויפה בנו, היא לוקחת את האדם והופכות אותו לקנאי עיוור, ואני לא מוכן להיות כזה.

מה גרם לשינוי הזה בכך?
זה תהליך שהגיל השפיע עליו, כל הדתות האלה מושתתות על הפחדה, הן מנסות לאיים עליך אל תוך האמונה, אם תעשה כך וכך תלך לגן עדן, אם תהיה רע – תלך לגיהינום , ואני לא מוכן שינסו להפחיד אותי בדרכים ילדותיות ומטופשות שכאלה. החלטתי שאין מקום לפחד ושנאה בלב שלי, ואני שלם עם ההחלטה הזאת שלי.

מה מתוכנן ללהקה בזמן הקרוב?
יש לנו כמה הופעות מתוכננות בארה"ב, כאן נמצא רוב קהל היעד שלנו.

לא באירופה?
יש גם כמה מדינות באירופה שיש לנו קהל טוב, אבל רוב האירופאים רוצים יותר "שניצל מטאל" כל הלהקות הגרמניות שעושות heavy metal, אנחנו עושים יותר רוק מטאלי, ואני מניח שלאמריקאים יש יותר קירבה למה שאנחנו עושים מאשר לאירופאים.

נראה לך שהלהקה שלכם, שקיימת כבר למעלה מעשרים שנה, תמשיך להתקיים עוד זמן רב?
אני לא רואה למה לא, כולנו חברים טובים, אנחנו לא קבוצת ילדים שרבה ועושה תקליטים בלחץ, אנחנו לוקחים את הזמן שלנו, ונראה לי שאפשר לשמוע את זה במוסיקה, ואני מאמין שאנחנו פה לעוד הרבה זמן!

אלון מיאסניקוב

After the Storm

מי לא מכיר את הלהקה הזו? ההרכב הגרמני הזוכה כבר שלוש שנים להצלחה עצומה בארץ, הרכב שהופיע אצלנו בשנה שעברה. ובכן: Edguy חוזרים! לאחר הפסקה של שנה וחצי יוצא סוף, סוף האלבום החדש "Mandrake" וההמתנה היתה יותר מכדאית. ההרכב נשמע בוגר ומגובש יותר מאי פעם. ישבנו עם Tobias Sammet וניתחנו ניתוח לב פתוח את האלבום:

Tobi, האלבום הזה נותן לנו Edguy שונה מזה שהכרנו ואני חושב שהשינוי היה הכרחי והתוצאה מצוינת, מה גרם לשינוי?

יש בהחלט שינוי בכיוון של האלבום הזה, אם כי הוא שומר עדיין על כל האלמנטים שלנו וכמובן שהוא אלבום heavy metal לחלוטין. אני חושב שגם בתוך הסגנון אפשר להיות מקוריים ולהתפתח ולא חייבים לצרף מיליון ואחד השפעות זרות למוסיקה. התבגרנו כלהקה אבל אני יודע שלעולם, אבל לעולם לא נבגוד בסגנון שלנו, זה כיוון הכתיבה שלנו, אלה המלודיות שלי, אני מתפתח ומתקדם אבל הבסיס שלי היה ותמיד יהיה heavy metal וזה מה שתמיד נעשה.

"Tears Of Mandrake", השיר הראשון, שיר epic מצוין בן יותר משבע דקות, טקסט חריף וביקורתי.

זה טקסט ושיר חברתי על הצורה בה אני רואה את העולם כיום, בלי להיות מטיף אני מתאר את תחושותיי על העיוורון החברתי, על ההתעלמות המכוונת מדברים כואבים, על האלימות הגואה והפערים החברתיים, המלחמות וכיוצא בזה, ואחרי הסערה כשהקסם נעלם ומה שאנחנו נשארים איתו זה עולם לא כל כך נחמד, עולם הנשלט על ידי מניפולטורים זולים. זה לא טקסט מחאה במובן הרגיל. יש בו הרבה דימויים בהם אני אוהב להשתמש בשירים שלי. הוא שיר מצויין, ארוך ומעניין, זה די אומץ לשים שיר כזה כשיר הראשון באלבום חדש...

"Golden Dawn" הממשיך אחריו, הוא שיר Power מהיר, מהמהירים שלכם.

באמת שיר מהיר וסוחף, אם כי הבתים שלו לא כל כך מהירים, אבל באופן כללי הוא בסגנון של "Babylon" והשירים המהירים שלנו. הטקסט עצמו מדבר על מצב בו לכל אחד יש את היכולת להעלות בבוקר את הזריחה שלו, לנתב לעצמו את השביל ולעזור לעצמו, באם הוא פגוע, מרומה או מה שלא יהיה. היכולת לפתוח עידן חדש היא בידיים של כל אחד מאיתנו וכל אחד שולט בהגה של עצמו. לפעמים, בלהט החיים והמרוץ האינסופי, אנחנו לא רואים את זה, אבל אנחנו אוחזים בהגה ולפעמים זה טוב להיזכר בזה, זה לא מאוחר וזה בידיים של כל אחד מאתנו. בגדול, על זה השיר.

"Jerusalem", אני זוכר שיום אחרי שהייתם בירושלים התחילה האינתיפאדה... השיר הזה יעניין הרבה אנשים פה לדעתי..

כן, אני זוכר שהסתובבנו בירושלים העתיקה בשלוש בלילה בין הסימטאות..., תראה, אולי הם ראו אותנו ונכנסו להיסטריה... או שרצו להביא אותנו להופעה בעזה.. או רצו עותקים של האלבום... (*ההומור האופייני ל-Tobi, זה בצחוק למי שלא קלט...*). האמת, זו היתה חוויה מאד מעניינת להיות בירושלים, ראינו שם דברים שלא רואים כל יום. גם בלי להיות אדם מאמין זה נתן לי חוויה רוחנית מיוחדת. בשיר עצמו השתמשתי במוטיב של ירושלים האוטופית, כלומר, מקום המאחד בתוכו רוחניות, אמונות, טוהר, ולא דווקא אלימות ושפיכות דמים. השתמשתי בדימוי של ירושלים כבמקום פסטורלי בעיני רוחו של האדם, מקום בו הוא יכול להתחבר אל עצמו בצורה הכי טהורה, ללא פחדים וספקות, מקום בלבו של כל אחד. לקחתי את ירושלים כמו שהיא מצטיירת בכתבים העתיקים, כך היא צריכה להיות, לא כמו שהיא עכשיו..., אני יודע שבימים אלה ירושלים תעלה אצלך אסוציאציות אחרות לגמרי....

"All The Clowns", טקסט מאד, מאד מעניין ואפילו עצוב, עצב על זמן שהיה ואיננו עוד?

לא בדיוק, אם כי העלית זווית מעניינת. כשאני שואל בשיר את השאלה "Tell me why all the clowns have gone? Tell me where do they run?" אני מתכוון במובן מסוים גם להתבגרות האישית שלנו. אבל הכוונה שלי היתה אחרת, הזמן רץ מהר הרבה יותר ממה שנדמה לנו, אנשים רבים נשאבים במרוץ הזה ורצים כמו אחוזי שד בלי לדעת בדיוק לאן ולמה, תוך כדי המרוץ הזה הם מאבדים את חדוות החיים שלהם ואת מה שהם אהבו ושהיה חלק מהם ובמסווה של "התבגרות" הם משתנים. (*נשמע מוכר? לכמה מכם חברים שכבר "התבגרו ולא בקטע?"*) וזונחים דברים שאהבו. הליצן מייצג בשיר את כל היופי בדברים שעיצבו את האישיות שלנו. אני נתקל ביותר מדי אנשים שהליצן הזה הלך מהם, והם מתבוננים בי ובאנשים כמוני והתגובה שלהם כלפינו היא או סרקסטית או אפילו לפעמים מזלזלת. אני שמרתי על הילד בתוכי. אני נאמן לעצמי ולקווים שהיו והינם חלק ממני, מהילד שבי. העולם החיצוני לא תקע בי מסמר. אתה אומר שמה שעבר עלינו מזכיר לך גם תהליך התבגרות של להקה, זה נכון, עכשיו שאני מסתכל על זה, יש בזה משהו, אבל אתה רואה: זו הגדולה של טקסט, כי גם מה שאמרת נכון.

"Nailed To The Wheel", שיר די טראשי, גיטרות מאד כבדות בפיזמון.

כן, שיר כבד בפיזמון, טראשי למדי, אנחנו אוהבים את זה מאד, טקסט מטאלי אופייני על המאבק התמידי בין הטוב ובין הרע שבתוך כל אחד ואחת מאתנו. אני מאד אוהב את השיר הזה, ממש כיף לנגן אותו ולהופיע איתו, מאד סוחף ואף פעם אני לא משתעמם ממנו.

המשך בעמ 30

Axxis

אני לא יודע אם אתם מספיק ותיקים כדי לזכור את 1989, על כל פנים, זאת היתה השנה שבה Axxis נתנו לעולם את האלבום הראשון שלהם "Kingdom Of The Night" ואז, עם כל ההתלהבות וההצלחה שנתלוותה לאלבום ההוא, נראה היה שההרכב הגרמני הזה בדרך לכבוש את סצינת ה-hard rock בגדול ולתמיד. אבל איפשהו באותה דרך.
הם כנראה התבלבלו והחזון לא כל כך התממש ולמרות שהם נשארו להקה פופולרית והוציאו אלבומים לא רעים בכלל, ההבטחה לא מומשה. בסופו של דבר לקח להם למעלה מעשור לשחזר את ההצלחה ההיא ולשלוף עוד דיסק נפלא שהחזיר את השבחים והביא אותם לגדולות גם מחוץ לגבולות ארצם. זה היה "Back To The Kingdom" משנת 2000. ואחרי שהסתיים הריטואל הידוע המתלווה לכל אלבום מצליח, הופעות, פסטיבלים, עוד הופעות וכו', Axxis לא מבזבזים זמן ומשחררים את "Eyes Of Darkness" שכמובן ממשיך את הקו של קודמו עם hard rock פשוט וסוחף מלא מלודיות קליטות ועמוס בתבלין שכל כך חסר במטאל היום, תבלין של כיף! את Bernhard Weiss, הסולן שלהם, אנחנו מכירים כזמר בעל קול גבוה והדר ובראיון הזה שהוא נתן לנו, הוא התגלה גם כאדם עליז ושמח במיוחד... עוד משהו מרענן בסצינה שבה המוסיקאים לוקחים את עצמם לפעמים יותר מדי ברצינות.

האלבום החדש נמצא בחנויות כבר מספר שבועות, איך הוא התקבל בהשוואה לקודמו?
אני חושב שזה די מעניין, כיוון שלדעתי האלבום הוא יותר איטי ואטמוספרי. הבלטנו בו בעיקר את מלודיות הפזמונים ואת השירה שהפעם לא כל כך גבוהה כמו ב-"Back To The Kingdom", ואני הייתי מאוד מופתע מהתגובות פה בגרמניה, שהיו אוהדות גם מצד המבקרים וגם מאלה שהכי חשובים לנו ואלה הם המעריצים שלנו כמובן. לעומת "Back To The Kingdom" שהיה אלבום עם הרבה עוצמה וכוח, "Eyes Of Darkness" הושפע מאיזה סרט שחבר שלי עושה לטלוויזיה. אנחנו אמורים לכתוב את מוסיקת הרקע לדיסק שעומד לצאת ב-2003 וכנראה שאנחנו כבר מושפעים מה"מוסיקה מהסרטים", או איך שלא יקראו לזה ואפשר לשמוע את זה בחלק מהשירים.

זה בסך הכל המשך הגיוני למה שאתם עושים בשנים האחרונות. איך התנהלה העבודה על הדיסק?
בצורה די דומה לעבודה על האלבום הקודם, רק מהירה יותר. על "Back To the Kingdom" עבדנו בערך שנתיים, והפעם רצינו לגמור את הכל בששה חודשים. היה חשוב לנו מאוד לשחרר דיסק חדש כמה שיותר מהר ובלי מרווחי זמן גדולים מהקודם. מה שעזר לנו זה שירים כמו "Keep Flying", "Battlefield Of Life" ו-"One Million Faces", נכתבו בעצם ל-"Back To the Kingdom", כך שלא היתה הרבה עבודה עליהם, דבר נוסף, בעבר היינו מתכננים כל דיסק לפי שירים מהירים, שירים איטיים, בלדות וכו', הפעם לא היה לנו זמן לזה והכל נעשה בצורה ספונטנית ומהירה.

באיזו צורה נעשית כתיבת השירים שלכם?
מההתחלה של Axxis, תמיד היינו כותבים עם גיטרה אקוסטית ושירה. אני מאמין שבמידה וזה נשמע טוב עם שני הכלים האלה, ההרמוניה ומלודיית השירה, אז כל השיר יישמע טוב. אני ו-Harry כותבים את הרעיונות הבסיסיים בבית ואז נכנסים לחדר חזרות או לסטודיו ועובדים עם כל ההרכב, כמובן משנים פה ושם כדי להתאים את הקטעים להופעות חיות ומקליטים את התוצאה ישירות לדיסק, בלי להפיק דמו או משהו דומה. אני חושב שהשירה כשהיא נשמעת טוב בהקלטה ראשונה, קשה מאוד לחזור עליה שוב ושוב מבלי לאבד משהו מהספונטניות.

אני רוצה לשוב ל-"Back To The Kingdom". למרות שהוצאתם אלבומים לאורך כל שנות התשעים, אתה רואה את הדיסק הזה כמין comeback או משהו שהחזיר את תשומת הלב לכיוון שלכם?
לא היינו גרועים בתקופה שלפני "Back To The Kingdom", כך שקשה לראות את זה כ"חזרה בגדול", אולי זו תקופה חדשה בשבילנו כיוון שלקחנו הפסקה של שנתיים כדי למצוא נגנים חדשים וגם כי סצינת ה-hard rock קטנה יותר, גם בגרמניה וגם בשאר העולם. אנחנו שוחים במים אחרים לגמרי, אין לנו חוזה עם EMI, אלא עם חברת תקליטים הרבה יותר קטנה וזה די מעניין לעבוד בסביבה חדשה ואחרת, אבל בסך הכל זה עובד מצוין, בצורה שונה אבל טובה. אולי אפשר לקרוא לזה comeback קטן.

איזו תקופה קשה יותר להצליח ולמכור דיסקים? בתחילת הדרך שלכם, בסוף שנות ה-80 או כיום?
בשנות ה-80 היה הרבה יותר קל ללהקות למכור דיסקים, כיוון שהרוק היה אז באופנה ואנשים קנו אלבומי רוק. השוק היה אז שונה בעיקר מהסיבה שהתעסקנו עם תקליטים ולא דיסקים. הדיסקים או "ההקלטות הדיגיטליות" הם אלה ששינו את השוק לגמרי וקשה היום הרבה יותר למוסיקאים ולאלה המנסים לחיות ולהתפרנס ממוסיקה בכלל, בכל סגנון. על כל דיסק שמישהו קונה יש עשרה שמשכפלים אותו.

מה את מעדיף תקליטים או דיסקים, שיותר פשוטים לשימוש?
את "Back To The Kingdom" ואת "Eyes Of Darkness" הוצאנו גם בחמשת אלפים תקליטים וכל חמשת אלפי העותקים נמכרו בתוך שבוע, כך שלמרות שהדיסקים הם המוצר המקובל, יש עדיין אנשים שאוהבים לקנות תקליטים, לא הרבה, אבל זה עדיין פופולרי. דעתי האישית היא שמעל גבי תקליטים המוסיקה נשמעת יותר קומפקטית, בעלת יותר עוצמה וחום. הדיסק הוא מוצר קר. מה שמעניין הוא שהפעם כולנו התלהבנו מהסאונד הדיגיטלי ורצינו לעבוד ולהקליט עם hard disc דיגיטלי. היום אנחנו מנסים להעתיק את הסאונד הפשוט וה"זול" של התקליט, שיישמע מעל גבי הדיסק. אני חושב שהרבה אנשים מעדיפים את הסאונד הזה.

כשקוראים את הטקסטים שאתה כותב אז לחלק מהשירים, לדוגמא "Heaven In Black" או "When The Sun Goes Down", יש משמעות מסוימת ורבים אחרים הם סתם טקסטים של כיף, איך אתה מחליט באיזה נושאים להתעמק יותר?
אני פשוט מקשיב למוסיקה ומנסה לתפוס את מה שעובר עלי, כשאנחנו כותבים שירים. יש לי בהתחלה רק את מלודיה של הפזמון למשל "When The Sun Goes Down", אני לא רוצה לכתוב על המשמעות הפשוטה של זה, כלומר "כשהשמש שוקעת", כך שאני מנסה לדמיין מה יכול לסמל לגבי את הדבר הזה ואני בונה מסביב סיפור שיתלבש על המלודיה. כשעבדתי על הקטע הספציפי הזה היתה איזו כתבה בטלוויזיה על הניאו-נאצים והתמונות שראיתי התאימו בדיוק למוסיקה שהקשבתי לה ברקע וזה נתן לי את הרעיון לנושא שהשיר מדבר עליו. קבוצות "סוציאליות" של אנשים מאוד לא חכמים.

כשאתם מכניסים גרסת כיסוי לדיסק שלכם זה בדרך כלל משהו שאתם אוהבים או גדלתם עליו, או פשוט משהו שנראה לכם מתאים להכלל באלבום?
לפני כמה שנים עשינו סיבוב הופעות אקוסטי כאן בגרמניה ונוסף לחומר המקורי שלנו, רצינו גם לעשות גרסאות כיסוי שיהיה יותר מעניין למעריצים. כשחיפשנו חומר לסט, השיר "The Four Horsemen" נשמע מצוין ומתאים. שלושה אקורדים זה נשמע נהדר עם גיטרה אקוסטית ושירה, ממש כמו שיר של Axxis. מי שלא מכיר את הגרסה המקורית יהיה בטוח שזה שיר שלנו. הקלידים בפתיחה יוצרים אוירה, המלודיה והמבנה שלו פשוט עבדו טוב. זהו שיר עם הרבה אוירה והוא התאים מאוד לאלבום החדש, שיש בו קצת יותר קלידים, בעיקר בתחילת הקטעים. הטקסטים שלו עוסקים באפוקליפסה המתוארת בתנ"ך, מה שהוסיף ותרם עוד יותר להתאמה של השיר לאלבום כולו.

לעומת האלבום הראשון שלכם, שעל העטיפה היה רק הלוגו של Axxis, העטיפות של שני הדיסקים האחרונים נראים נפלא והרבה יותר מושקעים. מהיכן הרעיונות ואיך אתם מחליטים מה לשים על העטיפה של הדיסק?
כשחשבנו על עטיפה ל- "Back To The Kingdom" החלטנו שמעתה ואילך נלך לכיוון יותר אטמוספרי, אנחנו רוצים שאנשים יתעמקו בהם יותר ויגלו אותם תוך כדי הקשבה למוסיקה, את כל האלמנטים שבתוכם וזה עוד משהו שהיה הרבה יותר אפקטיבי עם התקליטים.

לדיסק החדש מצורף כבונוס וידיאו קליפ מההופעה שלכם. האם צילמתם את כל ההופעה והאם אתם מתכננים להוציא את זה על וידאו או DVD?
כן, צילמנו את כל ההופעה, זה כמובן היה בצורה חובבנית ולא משהו רציני, אין לנו תקציב וזה גם לא הגיוני שנפיק וידיאו קליפ יקר, אז פשוט העמדנו שלושה חברים עם מצלמות וידיאו דיגיטליות בהופעה בגרמניה וצילמנו את כל מה שאפשר. הסיבה שהוצאנו את השיר הראשון היא שבשלושת השירים הראשונים אנחנו נראים נפלא חח... חח... אבל מהשיר הרביעי אנחנו מזיעים מאוד ובטח נראים מגעיל חח... חח... דרך אגב ראית פעם את Axxis בהופעה?

האמת היא שרק פעם אחת ב-Bang Your Head לפני שנתיים, והייתם באמת טובים.
אה... כן, חח... חח.... אז אתה בטח יודע איך אני נראה בהופעה... וזה עוד היה open air, כשלא לוקח לשיער הרבה זמן כדי להראות על הפנים...

תאמין לי Bernhard, אתם נשמעתם כל כך

טוב שלאף אחד לא היה אכפת איך אתם נראים...
חה... חה... חה... אבל לבנות... אתה מבין.... לבנות זה מאוד חשוב חה... חה... הן מסתכלות על השיער שלך ואתה מזיע ומסריח על הבמה, ממש נורא....

אני מקווה שאישתך לא מקשיבה לך...
חה... חה... לא, היא נמצאת בחדר השני ונעלתי את הדלת חה... חה...

יש לך קול מאוד יפה ומיוחד, איך שמרת עליו במשך כל השנים, האם עברת פיתוח קול או משהו דומה?
כשהתחלתי לשיר, בערך במאה ה-11 חה... חה... לפני הרבה זמן, עבדתי באיזה מועדון רוק קטן בגרמניה ואת כל הכסף שהרווחתי השקעתי במורה פרטי לפיתוח קול. אתו עבדתי חמש שנים בכיוון הקלאסי שזה גם מעניין וגם מועיל מבחינה טכנית וגם אתה לומד איך לנשום נכון. אבל לאיך שאני נשמע ל-JudasPriest היתה השפעה הרבה יותר חשובה עלי, או ל-Michael Flexig, מלהקה גרמנית פחות מוכרת (*אבל לא פחות טובה*) Zeno, Ian Anderson גם כן, בעיקרון אני אוהב את השירה הגבוהה, לשירה נמוכה יש אולי יותר עוצמה אבל פחות גמישות מבחינה מלודית. לקול גבוה יש מרחב שירה (מבחינת אוקטבות) גדול יותר שתורם למלודיות השירה שזה הדבר הכי חשוב שיש בשיר. ראיתי איזו להקה שהיתה באמת טובה ועם הרבה עוצמה, ממש מרשימה, אבל השירה היתה.... (וכאן בא גרגור בסגנון death metal) ויום אחרי כבר לא זכרתי שום דבר ממה שהם ניגנו. לא היתה שום מלודיה שתישאר בראש. נשאר הזיכרון הויזואלי שלהם, אבל לא המוסיקה. לעומת זאת ראיתי את Uriah Heep, להקה ותיקה (*ועתיקה*) "Easy Living" (*שר את הפזמון*) וזה נשאר לי תקוע בראש חודש אחרי, מלודיה זה הדבר הכי חשוב במוסיקה, זו דעתי, אני כמובן לא שולל דברים טובים אחרים. למשל בסטודיו שלי אני עובד עם הרבה להקות אגרסיביות, death ,hard core metal וכו' והם מלאי עוצמה ונשמעים טוב, רק שאצלי המוסיקה הזו לא נתפסת, כך שאני לא הייתי קונה את הדיסקים האלה.

אז מה אתה שומע?
אהה! עכשיו אענה לך בצורה שתסתור לגמרי את התשובה שלי לשאלה הקודמת. אני אוהב למשל את Metallica, הקול והשירה שם הם אמנם לא הכי מלודיים, אבל הגיטרה בהחלט כן, בעיקר היום כשהם יותר מסחריים. עוד משהו שאני מאוד אוהב זה Six Feet Under...

סליחה!?!
זה נהדר... יש לי את אלבום הגרסאות שהם עשו... ואוו... חה... חה... זה מגניב והם היו נהדרים גם ב-Bang Your Head בקיץ שעבר. גם Edguy נשמעים די טוב, למרות שהם עדיין צעירים ויש להם עוד מה ללמוד, בעוד כמה שנים הם באמת יהיו מצוינים. האמת היא שאני לא כל כך מקשיב למוסיקה בזמן הפנוי שלי, כיוון שזה המקצוע שלי וכשאני מאזין למשהו קשה לי להתייחס לזה באותה צורה שמעריץ מתייחס, אני ישר מנתח כל דבר: ההקלטה, השירה, ההפקה.. כשאתה מעריץ, הידע שלך פחות מעמיק וההקשבה יותר ספונטנית ופחות ביקורתית וזה הכי כיף... לצערי, איבדתי את ההרגשה הזו.

אז בזמנך הפנוי אתה מעדיף לראות את בורוסיה דורטמונד משחקים כדורגל?
בדיוק! חה... חה... וזה מה שאני הולך לעשות עוד מעט.

איך הגעתם לשם Axxis?
בהתחלה זה אמור היה להיות פשוט Axis עם x אחת. והכוונה היתה לנקודה המרכזית בכל דבר. אם גלגל מסתובב אז Axis היא הנקודה המרכזית שבו והכל מסתובב סביבה, רק שהיתה לנו בעיה עם איזו הוצאת ספרים גרמנית שנקראת Axis, כך שהחלטנו להוסיף x לשם ובעצם אין לזה משמעות או פירוש. קרה לנו משהו מעניין בניו-יורק, כשהיינו שם להקליט את "The Big Thrill" (1993), הוזמנו לאיזו מסיבה שהיו בה כמה חבר'ה יהודים וכשהם שמעו את השם של הלהקה, הם אמרו "היי, אתם הרכב גרמני ועם שם כזה אתם בטוח נאציים" ואנחנו אפילו לא קישרנו בין שני הדברים, בכלל לא חשבנו בכיוון הזה (*Axis הוא הכינוי לגרמניה ולמדינות שנלחמו לצידה במלחמת העולם השניה*) אבל, טוב אתה יודע... בתור גרמנים אנחנו צריכים להסביר כל דבר כדי שלא יהיו אי הבנות.

נסיים כמובן עם סיבוב ההופעות שלכם, יש טריטוריות חדשות ש-Axxis עומדים לכבוש?
בקיץ אנחנו אמורים להופיע ב-Rock Machina שזה פסטיבל מטאל בספרד ואחרי הסיבוב שלנו שם בשנה שעברה, שהיה גם הראשון שלנו בספרד, נסיים בהופעה בפסטיבל וזה נהדר. תמיד טוב ומספק להצליח מחוץ לגרמניה וספרד היא בהחלט הצלחה בשבילנו. נופיע גם בבלגיה ובהולנד, יוון ואיטליה כמובן, ואולי אולי בטורקיה שיהיה באמת נחמד. הבעיה היחידה היא, שכשאנחנו מופיעים בגרמניה, אני בדרך כלל עושה איזה סטנד-אפ על הבמה ומשוחח בצורה מבדחת וספונטנית עם הקהל, כמובן שזה בלתי אפשרי לעשות את זה בשפות אחרות. אבל למרבה הפלא, זה דווקא עבד לא רע בספרד ואולי יהיה לי עכשיו יותר אומץ לנסות את זה גם בארצות אחרות. זה מאוד חשוב ל-Axxis הקשר עם האנשים שבאים להופעות. אנחנו לא רוצים להיות כוכבי רוק שנמצאים רק על הבמה. אנחנו בסך הכל מוסיקאים ואני לא סובל את התדמית הזו של "כוכבי רוק".

העיקר שהשיער יראה טוב...
חה... חה... חה... בדיוק, ושיישאר ארוך...

טוב, Bernhard, היה נחמד מאוד לשוחח איתך ובהצלחה עם "Eyes Of Darkness".
גם לי אתך עמית. ואל תשכח לשלוח לי את העיתון שלכם כשיצא החדש. קיבלתי את הגיליון הקודם שהיה בו ראיון אתנו והוא נראה נפלא, אני כמובן לא מבין שום דבר, אבל זה נראה כאילו אפשר לקרוא אותו משני הכיוונים חה... חה... הוא באמת נראה טוב. הראיתי אותו לאשתי ואמרתי לה "תראי, אני עכשיו מפורסם גם בישראל" חה... חה.... זה מגניב!

Amit

Another Dimension of BLAZE

אני לא חושב שהרבה אנשים לקחו בחשבון את כובד המשקל שנפל על Blaze כשהחליף את Bruce Dickinson ב-Iron Maiden, למרות שמספר להקות גדולות כבר עשו החלפה של סולן לא פחות אגדי, ביניהן Judas Priest ו-Rob Halford, Black Sabbath ו-Ozzy Ozbourne, רק שבמקרים ההם היו לסולן המחליף נסיבות מקלות רבות, Ripper Owens, מ-Judas Priest, היה בלהקת ביצועיים שעשתה את לחמה מלבצע שירים של Priest. הוא התמחה בלמידת כל השירים שלהם ובשירה שדומה מאד לזאת של Rob Halford, כך שכל מה שהיה צריך לעשות זה להמשיך מה שעשה בעבר, ולשיר לפי המילים והמוסיקה שהפעם נכתבה במיוחד עבורו. Ronnie James Dio, שהחליף את Ozzy, היה כבר סולן אגדי כשנכנס לנעליו הגדולות, הוא שר בלהקת ELF ולאחר מכן ב-Rainbow, הרכב ההמשך של Ritchie Blackmore, יוצא Deep Purple, ואפילו האדם שנבחר להחליף אותו לאחר שהות מוצלחת במיוחד בת שני תקליטים ותקליט הופעה אחד היה לא פחות אגדי - Ian Gillan, סולנה של Deep Purple.
לעומת כל אלה, ישנו Blaze, בחור אנגלי, צעיר יחסית, ששר בלהקה בשם Wolfsbane, אלמונית כמעט לחלוטין, להקה שהוציאה מספר תקליטים אך הופיעה מעט מאד. הוא נבחר לשיר ב-Maiden בעיקר בגלל תמיכתו של Steve Harris, הבוס הגדול של הלהקה, וגם כי הנעלים שהיה צריך למלא היו גדולות מאד. הוא, שלא כמו Dio, לא החליף את Dickinson בשלהי הלהקה, לאחר תקליט בינוני ביותר, אלא לאחר צאת תקליטם "Fear Of The Dark", ושרשרת של אלבומים בהופעה שזכו להצלחה גדולה, ו-Blaze ספג קשה, אני בספק אם עוד הרבה סולנים אחרים ספגו כל כך הרבה לעג וביקורות שלילית כמו שהוא ספג לאחר צאת ה-"X-Factor". הטווח הקולי שלו היה שונה בהרבה מזה של Dickinson, הוא לא היה human air raid siren, כמו שנודע Bruce בגלל קולו הנוסק לגבהים, זוג הריאות של Dickinson הן תופעה שלא נראתה בשום סולן אחר, ו-Blaze, שבא ממקום אחר לגמרי, עם קול עמוק יותר, ושירה קצרה ותוקפנית יותר, אכל הרבה הפרשות מעיים בזכות מעריצי הלהקה והמבקרים. אבל אני דווקא אהבתי אותו, הוא לא היה Dickinson, זה נכון, אבל היתה בו התלהבות ואנרגיה בשירה שחסרה הרבה זמן ב-Maiden.
בהופעה שלהם בארץ הם היו פשוט ענקיים, והאנרגיה המתפרצת שלו על הבימה פשוט עבדה נכון. הבעיה היתה של-Maiden לא היו שירים טובים, וההפקה שכבר לא בידיו של Martin Birtch, היתה נפילה לא קטנה. ואז, קרה המובן מאליו, ו-Dickinson וחברו העוזב Adrian Smith החליטו לעשות עלייה מחדש, ו-Blaze נזרק לכלבים. או כך כולנו חשבנו, שנה פחות או יותר לאחר שהועזב, הוציא Blaze תקליט סולו בשם "Silicon Messiah", תקליט שהפתיע באיכות הבלתי מתפשרת שלו, בכובד של המוסיקה, ובאיכות של הנגנים, וכמובן - Blaze, שהפגין שירה טובה ביותר שלו אי פעם. התקליט זכה להצלחה בלתי צפויה. נראה היה שהמעבר אל מחוץ לצל הענק של Maiden רק עשה טוב לבחור. וכעת - שנה וחצי אחרי "Silicon...", תקליטו השני - "Tenth Dimension" עוד תקליט מצוין, שלכבוד צאתו זכיתי לשוחח עם האדם שעבר כל כך הרבה בחמש השנים האחרונות:

היי, Blaze, לצערי יש לי רק promo של התקליט החדש, וכפי שידוע לך, ב-promo אין מילים, אבל הבנתי שהתלקיט החדש, כמו הקודם, הוא תקליט קונספט.
נכון מאד, אהבתי את הרעיון של תקליט קונספט כשעשיתי את "Silicon Messiah", ונראה לי הרעיון ליצור עוד משהו בסגנון, איזה תקליט עתידני שעוסק בשיפור מדע בדיוני.

מהיכן הרעיון לסיפור?
פשוט ישבתי וכתבתי איזה סיפור קצר, סיפור העוסק במדען היוצר איזו המצאה מדהימה עבור הממשל, ובשלב מסוים מבין כי הכל משמש ליצירת כלי נשק שיובילו בסופו של דבר לחורבן העולם.

אני מבין שאתה עמוק בקטע של מדע בדיוני ודור ה-high tech.
כן, זה תחביב שלי.

איך נבנה הקונספט מבחינת השירים?
השיר הראשון שמגיע אחרי האינטרו, מתאר בעצם חלום שהמדען חולם, הוא רואה את ההשמדה שתפרוץ בעקבות ההמצאה שלו אחרי שתשתמש בה הממשלה.

משהו כמו סצינת החלום שיש ב-"Terminator 2".
בדיוק, זה בדיוק התיאור שהיה לי בראש על זה.

כמו שאמרתי, כששמעתי את האלבום לא היה לי ממש מושג מה הקונספט ולאן כל שיר מוביל, אבל נהניתי מכל שיר בנפרד, אין יותר מדי קטעי מעבר או טקסטים ללא מוסיקה שנדחפים לדיסק.

תראה, ככל שחשוב לי הקונספט, ואני רוצה שהסיפור יעבור טוב אל הקהל, יותר חשוב לי שהצד המוסיקלי יהיה טוב, חשוב היה לי שהשירים יהיו טובים אחד, אחד, ושמי שיקשיב לדיסק ולא יתעניין, או לא יבין את הרעיון, בגלל בעיות שפה לדוגמא, יכול לאהוב את הדיסק גם מבחינת השירים הטובים שיש בו, שפשוט יהיה תקליט מטאל טוב.

הכיוון המוסיקלי שלכם הוא מאד מעניין, אתם לא עושים ממש heavy metal רגיל, בטח לא משהו שדומה ל-Maiden, אלא משהו כבד יותר. לא הייתי יכול להגדיר אתכם גם כ-thrash, וזה מה שטוב אצלכם, אתם לא ממש נופלים לשום קטגוריה שאני מכיר.
נכון, לא רצינו להגדיר ממש סגנון, יש לנו הרבה יסודות ממטאל קלאסי, אבל אנחנו כבדים ומהירים הרבה יותר מרוב הלהקות בסגנון ההוא, יש לנו הרבה יסודות מלודיים, אבל ה-crunch של הגיטרות, התופים, ואפילו השירה שלי בחלק מהשירים, נועדה יותר להיות מעין power metal, לא במובן האירופאי של המילה, אלא במובן של מוסיקה כבדה יותר מכל להקת heavy ממוצעת.

מה היסודות שהיו חשובים לך במוסיקה?
היה חשוב לי ליצור מטאל טוב, לא רוק, לא שום דבר אחר, מטאל טהור, היה חשוב לי האגרסיה, כי לדעתי מטאל צריך לבעוט, והכי חשוב, המלודיה, כי בבסיס זה משחשוב לי במוסיקה, שיהיו שירים טובים, מלודיים, ומעניינים.

לאחר הניתוק מ-Maiden, איך התחלת ביצירת ההרכב הנוכחי?
דרך מודעות בעיתונים, חיפשתי דווקא נגנים לא ידועים. משהו שידעתי כבר הרבה זמן זה שבמטאל יש הרבה נגנים לא ידועים ומעולים שפשוט לא מצאו הרכב מתאים, בגלל שהסגנון לא סובל מעודף פופולאריות ועודף כסף, אז את אלה חיפשתי, לא אנשים מלהקות ידועות, למרות
שהיו לי הרבה הזדמנויות לעבוד עם כאלה, אלא אנשים טובים, שאוהבים אותה מוסיקה שאני אוהב, ושרוצים לעשות מטאל טוב.

היה חוזה מיידי?
לא, הוצאנו דמו עם החבר'ה שמנגנים איתי עד היום, ו-SPV אהבו את זה והחתימו אותנו.

אני מבין שההרכב שלך הוא דבר שאתה מאד גאה בו.
בהחלט, לא סתם אנחנו מנגנים כבר שנה וחצי בהופעות ובשני תקליטים, אנחנו מאד מאוחדים במה שאנחנו עושים. הם גם חבר'ה נהדרים, וגם נגנים מהרמה הראשונה.

מאד אהבתי את מה ששני הגיטריסטים עושים, נראה שהם השתפרו מאז התקליט הקודם, והם נשמעים ממש כמו חבר'ה שעושים את זה שנים רבות.
אני מניח שכן, עשינו המון הופעות מאז צאת ה-"Messiah", אני מעריך שזה כמאה הופעות לפחות, והלהקה התגבשה, הם במיוחד למדו איך לעבוד אחד עם השני. יש להם סגנונות מאד שונים, אבל דווקא זה תרם לכך שהנגינה שלהם מעניינת וטובה יותר.

הבעיה הכי גדולה היא, שאתם להקה אנגלית, ובאנגליה אין מטאל.
בדיוק, דווקא כאן, איפה שנוצר המטאל הגדול ביותר שיש, אין היום שוק לזה, כבר למעלה מעשר שנים. כל מה שאוהבים פה זה להקות אמריקאיות, ולהקות כמו שלנו לא ממש זוכות ליחס מהעיתונות ומהמעריצים, אבל דווקא בזמן האחרון היו לנו כמה הופעות פה, ויהיו גם בסוף הסבב הנוכחי, יש איזו התעוררות שאני מקווה שתתחזק.

איך בעצם התחלתם לעבוד על התקליט הראשון, היה קונספט ברור מהתחלה?
היו לי ארבע שירים מוכנים וכתובים, ושאר התקליט פשוט התחבר אליהם, יצרנו את השירם הראשונים, ואז את האחרונים, אלה שהיו לי התחברו באמצע, רוב התקליט נוצר מהרעיונות הבסיסיים שלי, והלהקה המשיכה אותי משם. בתקליט הזה דברים היו שונים, כאן כל הרעיונות באו מכל חברי הלהקה, כולם תרמו משהו, מלבד הסיפור שלי למילים, הכל היה של ההרכב ביחד.

שני התקליטים הופקו על-ידי Andy Sneap, המפיק, שהוא אולי העסוק ביותר מבחינת ה-heavy/thrash/new מטאל שיש היום, איך הגעתם אליו?
לפני הדמו יצרתי קשר עם Andy, מאד אהבתי את מה שהוא עשה עם Machine Head, ועוד כמה להקות...

מה שהוא עשה עם Nevermore היה מעולה.
נכון, זה היה תקליט נהדר, בכל אופן, הוא ידוע כמפיק של גיטרות, הוא מצליח להפיק סאונד מדהים מהגיטרות, ולדעתי הדבר הכי חשוב במטאל הוא הגיטרות, הוא גם גיטריסט מעולה

בזכות עצמו, והיה לי חשוב שהוא יפיק אותנו, והוא הסכים, ועשה אתנו את הדמו, כשקיבלנו את החוזה לתקליט הראשון, הוא היה די פנוי, ועשה גם אותו אתנו, ועכשיו, זה היה פשוט וברור גם לו וגם לנו שאנחנו חייבים לעבוד ביחד.

הוא עשה עבודה מעולה, לתקליט יש סאונד מטאלי מושלם.
נכון, הוא פשוט יודע להדריך ויודע לעבוד אתנו, הוא במיוחד איש של גיטריסטים, כמו שאמרתי, אבל הוא גם נתן לי רעיונות מעולים לשירה.

בשיר מספר שמונה ובשיר האחרון יש קולות נשיים מעניינים, הרעיון היה שלך?
זאת דוגמא לרעיון של Andy, הוא שמע את השיר ופתאום אמר- אני ממש יכול לשמוע פה קולות נשיים, למזלנו, אישתו של אחד הגיטריסטים שלנו היא זמרת אופרה בהכשרתה, והיא שרה איתי שם, אני ממש מרוצה מאיך שזה יצא.

יש גם כל מיני משחקים מיוחדים מבחינת הסאונד, היה לך איזה בסיס לכל מיני אפקטים high tech-ים?
בהחלט, חוץ מהמילים, רציתי שהתקליט ישרה אווירה עתידנית, ו- Andy שוב סיפק פה את הסחורה ויצר כל מיני סאונדים מעניינים.

השיר אולי האפי, הגרנדיוזי ביותר, הוא "Meant To Be", מה הרעיון שמאחוריו?
זה הרגע שבו המדען נתקף חולשה על כל חייו, הוא מערער על עברו, ופתאום מגיע לאיזו הארה, איזו התגלות המובילה אותו לצורת חשיבה שונה לגמרי מזו שהיה רגיל לה, זאת לדעתי, נקודת המפנה בתקליט, והכוונה היתה ליצור מראש שיר גרנדיוזי שיעביר את הכוח שיש ברגע הזה.

השינוי הגדול ביותר בין שני התקליטים הוא ברושם שהפעם יש פה ממש להקה שעושה תקליט, ולא תקליט שעושים מוסיקאים.
אני שמח שאמרת את זה, כי ככה אני בדיוק מרגיש, אחרי שנה וחצי של הופעות, התחברנו המון כאנשים, הכוונה שלי מראש היתה ליצור להקה, ולא הרכב סביב סולן, מאז שהייתי צעיר העדפתי יותר להקות של ממש, מכל מיני פרויקטים מגלומנים של סולנים ידועים, ככה אתה יודע מי מנגן מה, וכל אחד והסגנון שלו, זה הרבה יותר טוב לדעתי מסתם הרכב שמתחלף סביב זמר ידוע, ואני מרגיש שכאן הצלחתי לעשות זאת.

התקליט נשמע כבד יותר מהקודם.

זאת תוצאה של העובדה שלא לקחנו הפסקה בין ההופעות לבין הקלטת התקליט החדש. שבוע וחצי אחרי שסיימנו להופיע, נכנסו לאולפן, ועשינו את התקליט, אני חושב שכל האנרגיה שהיתה לנו, כל הקסם של ההופעות, פשוט נכנס לתקליט בעקבות זאת.

ככל שאני מדבר אתך, אני מבין שלמרות כל מה שעברת, וכל הניסיון שיש לך, אתה עדיין חושב כמטאליסט מן השורה, אתה עדיין בעסק בגלל המוסיקה.
נכון, אני נכנסתי לזה בגלל שאהבתי את המוסיקה הזאת, ואני עדיין אוהב להקות טובות מהז'אנר, ועדיין רוצה לעשות משהו שאני, כמאזין, הייתי נהנה ממנו.

בהופעה שלך עם Maiden בישראל, נראית כמוכה טירוף, השתוללת על הבימה, וניכר היה שאתה נהנה מאד.
באמת נהניתי, ההופעה אצלכם היתה מעולה, אחת ההופעות שבהם נהניתי ביותר, הקהל היה ממש קהל חם, עשה הרבה רעש, הכיר את השירים, זאת היתה הופעה נהדרת, הייתי שמח להופיע אצלכם שוב.

ידעת משהו על ישראל לפני שבאת להופיע?
האמת היא שכן, חברים שלי מלהקת thrash הופיעו ואמרו שהם נהנו מאד.

היו אצלנו כמה להקות אנגליות, Carcass, Benediction..
בדיוק עליהם דיברתי! הגיטריסט שלהם הוא חבר טוב שלי, והוא אמר לי שהיתה להם הופעה מעולה אצלכם, האמת היא שהייתי מאד רוצה להופיע שם, ואם תוכלו לארגן הופעה אצלכם, הייתי מאד שמח.

למרבית הלהקות יש פחד מהופעה כאן.
לי אין, הופעתי כבר בכמה מקומות מסוכנים, אני ממש לא מוטרד מזה, חוץ מזה, למחבלים יהיה משהו נגד להקת מטאל?

הם אפילו יפחדו בגלל השער הארוך והמוסיקה הרועשת, זה לא ממש מואזין.
אז אין בעיה, כל עוד כולם משאירים את הנשק שלהם בכניסה למועדון.

אין בעיה, רימונים לימין ומרגמות לשמאל.. בכל אופן, Blaze, תודה על הראיון ונקווה לראותך בשנה הקרובה בישראל הבנויה!

אלון מיאסניקוב

הלהקה הוקמה בשנת 93' על-ידי Tom, המנגן בגיטרה ושר, ועל-ידי Dan Brunnel, גם הוא גיטריסט. אבל, השור־שים היו קיימים כבר משנת 89' כש-Tom ו-Dan החלו לנגן יחדיו בלהקת death. הלהקה החזיקה מעמד מספר שנים ולא ממש הגיעה לאיזה שהוא מקו. Tom שינה גישה והח־ליט שעדיפה בעיניו להקה עם נטיות מלו־דיות יותר. הם החלו לכתוב שירים בליווי מכונת תופים, ומהר מאד צרפו אליהם את Daniel Nojd כבסיסט, Patrick Carlsson כמתופף, ואת Will Chandra כקלידן. Andy Larocque, הפיק ללהקה דמו עם סולן ועם הגיטריסט האגדי של King Diamond, ומהר מאד הוחתמו על חוזה עם חברת תקליטים אנונימית, אך שלושה חודשים לפני הכניסה לאולפן החליט הסולן לעזוב את הלהקה. הלהקה נקלעה לבעיה. הפתרון שנמצא היה ללמד את Tom לשיר. אחרי חודשיים של אימונים עם חברתו, היה Tomמוכן להיכ־נס לאולפן. כשהסתבר ל-Tom שחברת התקליטים לא התכוונה לשלם אפילו שליש מעלות הפקת התקליט, ולאחר סכסוך גדול, כמעט רצח, החליט Tom לחתום בחברת Gnw, חברה הממוקמת בגוטנברג, עיר מגוריהם. וכך הוקלט תקליטם הראשון "The Dark Discovery". ההצלחה היתה מפתיעה. תגובות מעולות הגיעו גם ממאזינים וגם ממבקרים. התקליט נמכר לא רע. בתקליט השני כבר היתה הלהקה בוגרת ומנוסה יותר, והצל־חת התקליט כבר לא היתה מפתיעה. לאחר מספר שינויים בהרכב, הגיע גם התקליט השלישי, הפעם בחברת InsideOut עצומת הממדים. לכבוד צאת התקליט שוחחתי עם Tom.

תמיד היה לי קשה לאתר את ההשפעות המוסיקליות של הלהקה. הייתי מסמן קצת את Queensryche ו-Maiden, עם כמובן טיפה של Dream Theater, אבל יש גם טונים גותיים שקשה לי לומר מה הם.
אנחנו מאד מגוונים מבחינת ההשפעות שלנו. כשהתחלנו ההשפעה באה מלהקות כמו Death, אבל,ז חזרנו יותר לשורשי המטאל, וזה אומר שההשפעות באו מכיוון להקות כמו WASP, KISS ו-King Diamond, וגם דברים שאין להם קשר מיידי למטאל, כמו Nine Inch Nails ו-Jethro Tull. יש לי גם הרבה אהבה ל-Pink Floyd. כמובן שקיי־מות עוד השפעות, אבל אני חושב שאלה הן העיקריות.

מה הלהקה עושה בימים אלה?
כרגע אנחנו מתכוננים להופיע בגרמניה. יש לנו בסיס אוהדים חזק שם. היו לתקליט החדש יופי של תגובות מהעיתונים הגרמ־ניים. בכמה עיתונים גרמניים אפילו קיבלנו את אות "תקליט החודש", ואני מקווה שהסיבוב שם ילך טוב.

התקליט החדש נשמע הרבה יותר טוב משני התקליטים הקודמים, הסאונד חלק יותר, הגיטרות הרבה יותר מסתד־רות במיקס, והקול שלך מתחבר הרבה יותר טוב עם המוסיקה. אתם עדיין עוב־דים עם Andy?
כן, רק שינינו כמה דברים מבחינת תהליך ההפקה. עכשיו שנינו יחד עורכים את ההפקה. וכך אני יכול לתרום הרבה יותר מבְחינת כל היצירה. מלבד זה, יש ל-Andy באולפן כל מיני פריטי ציוד חדשים, שבאו־פן אוטומטי משפרים את הסאונד.

השירה שלך משתפרת מתקליט לתק־ליט.
תודה. באלבום הראשון ממש פחדתי לשיר. הרקע שלי היה בשירת death ופת־אום הייתי צריך להתחיל לשיר שירים מלו־דיים, זה היה ממש מפחיד, אם לא היו לי החודשיים שהתאמנתי עם החברה שלי, אני בספק אם הייתי מצליח לעשות את זה, וכמובן, ככל שאתה שר יותר, עושה הופעות, ותקליטים, אתה נעשה טוב יותר. כיום אני מרגיש הרבה יותר בטוח בקשר לקול שלי משהייתי בעבר.

למה לא חיפשתם סולן מייד אחרי שהסולן הקודם עזב?
פשוט לא היה זמן, תתפלא , אבל יש בעיה למצוא סולנים מלודים בשבדיה, יש לנו הרבה סולנים של death אבל מעט מאד סולנים מלודים טובים, והיינו שלושה חודשים לפני הכניסה לאולפן כך שממש לא היה לנו זמן.

אני חייב לומר לך, שכל לך התרשמתי מהקול שלך עוד מהתקליט הראשון שכשסיפרת בראיון הקודם שלך לעיתון שלנו שאתה לא סולן מקצועי ושלמדת לשיר שלושה חודשים לפני הקלטת התקליט, הייתי בטוח שאתה עושה צחוק מהמראיין או משהו.
(*צוחק*) ממש לא, באמת לא האמנתי בקול שלי, אף פעם לא חשבתי שאני סולן מי יודע מה, רק עכשיו כשאני מקבל תגובות כל כך טובות מעיתונאים וממערי־צי הלהקה אני מבין שכנראה הגעתי לאיזה שהיא רמה של שירה שהיא טובה.

המיוחד בשירה שלך היא הרגש שאתה מביע בה, זו לא השירה הגבוהה הרגילה שיש ללהקות progressive.
אנחנו לא ממש progressive, אנחנו כבדים יותר ואפילים יותר, אני מנסה להכניס בקול שלי כמה שיותר רגש, ובכל זאת להשאיר אותו אגרסיבי , אני חושב שזאת הסיבה שאנשים נהנים לשמוע אותי, כי אני לא שר בצורה חד גונית , אלא מנסה לצבוע את השירה ואם זאת נשמע עצבני מספיק.

המילים של הלהקה עוסקות באופן כמעט אובססיבי בנושא של חטיפות חיזרים , זה התחיל עוד ב-Dark Disc, תקליטכם הראשון, זה המשיך במספר שירים בתקליט השני (The Shocking" "Truth) והתקליט החדש מבוסס כולו על הקונספט הזה, אתה מאמין בכל הנו־שא?
אני לא יכול לומר לך אם אני מאמין או לא, אבל הבסיס לכל מה שכתבתי הוא מספר שקראתי של סופר בשם Whitley Streiber בשם Communion, בספר הוא מספר את סיפורו האמיתי, לפי טענתו כמובן, כיצד גילה שהוא נחטף ע"י חיזרים באמצעות היפנוזה,

ראיתי את הסרט הזה.
יש סרט???

כן, עם Christofer Walken, הוא משחק את Strieber, זה מסוף שנות השמונים.

המשך בעמ 31

King Diamond מפיח חיים ברוח רפאים מן העבר: אביגיל. התינוקת הדמונית גדלה והפכה לנערה שצריכה לבצע משימה באחוזה רדופת הרוחות. האם היא מצליחה? מה קורה לה בדרך והאם היא תשרוד? את כל זה אפשר לגלות ב–"Abigal II-The Revenge", אלבום המשך לאחד האלבומים הקלאסיים בתולדות הרוק הכבד, שבמידה רבה הפך את קינג דיאמונד לאגדת סיפורי אימה. "Abigal II"הוא לא רק אלבום המשך, אלא גם סיפור מוסיקלי דרמטי מצמרר שעומד יפה מאוד בפני עצמו מבלי להיזקק לקודמו. King Diamond בשיאו עם הרכב מצוין שכולל את האל פאטינו ומייק וויד מגישים לנו כאן תיאטרון מטאל משובח.

אביגיל מתעוררת שוב

אביגיל חוזרת. למה בעצם 'להעיר את המתים'?
הרעיון להקליט אלבום המשך ל'אביגיל' עלה לראשונה לפני שלוש שנים. מעריצים ובמיוחד הקהל בהופעות תמיד ביקשו המשך לסיפור. התגובות הללו היו מרכיב אחד בהחלטה על אלבום ההמשך. הסיבה המרכזית להחלטה היתה רעיונות שהבשילו בי. לפני כשנה הרגשתי שהגיע הזמן להמשיך את הסאגה. לא היתה כוונה להעתיק את הסיפור, אלא להרחיב אותו ולהוביל אותו לכיוונים חדשים. גם מבחינת הרכב הלהקה זה היה הזמן הנכון להמשך. מייקל וויד חזר ללהקה והמתופף החדש, מאט ת'ומפסון מסוגל לאותם מבנים מוסיקליים מורכבים מתקופת 'אביגיל' הראשונה. כל הנסיבות היו למעשה היו נכונות לאלבום המשך.

לא חששת שאלבום המשך יהרוס במידה מסוימת את האגדה של 'אביגיל'?
בתחילה כן, בודאי, אך החששות הללו התפזרו כשהתחלנו לכתוב את השירים. הקטעים יצאו רבי עוצמה וטובים בדיוק כפי שרציתי שיהיו וכמו שצריך להיות. אני בכנות יכול לומר שמעולם לא הרגשתי חזק יותר מבחינה יצירתית ואמנותית. גם היכולות הקוליות שלי הן בשיאן, ואני לא מהזמרים האלו שמסתובבים כל היום ומספרים לעולם כמה נהדר הם שרים. כל חברי הלהקה מרגישים בטוחים בעצמם.

הסיפור של 2002 עמוק יותר מן הסיפור הקודם. למעשה מדובר בסיפור חדש. אביגיל כבר לא תינוקת, היא גדלה להיות נערה בת 18. ג'ונתן לא יכול ללכת ויושב בכסא גלגלים. יש בסיפור דמויות חדשות שלא היו באלבום הראשון: דמות חדשה של ילדה בת שש, "Little One". היא הרוח שרודפת את כל האחוזה ודמות של אדם בשם הנרי ששומר על מרים ועל הסייס השחור. אף על פי שהדמויות הללו הן בשולי הסיפור,הן משנות את הסיפור ומרחיבות אותו. המוסיקה באלבום הזה יותר תיאטרלית, אפשר לשמוע למשל את אביגיל צוחקת ובוכה וקולות שונים של דמויות מן הסיפור. הקול שמדבר בשיר האחרון למשל הוא של דונלד טראוויס, מפורסם בתחום הדיבוב וקריינות הרקע.

כל הדברים הללו, שבונים את סוף הסאגה הופכים את 'אביגיל II' למשהו שונה לחלוטין מ'אביגיל'. וגם לא יהיה 'אביגיל III'. זהו סוף הסיפור. אביגיל היתה צריכה לנקום ולהתאחד עם נפש תאומה, אך באמצע הסיפור כשהיא רואה שהיא לא מצליחה לעשות זאת, היא משתנה ומבינה שהגיעה מאוחר מדי.

כשאומרים 'קינג דיאמונד' בדרך כלל מתכוונים אליך, אבל למעשה מדובר בלהקה. בוא נדבר קצת על חברי ההרכב.
המתופף החדש, מאט ת'ומפסון כבר הופיע איתנו בשנה שעברה. הוא מתופף בחסד עליון גם באולפן וגם בהופעות. אני נהנה מכל רגע של עבודה משותפת איתו. הוא יצירתי, הרעיונות שלו מדברים אליי, מבני הזמן המטורפים שלו הם בדיוק מה שאני רוצה. לפעמים הוא בא עם דברים חדשים ומתפלא שאני אוהב אותם. הוא אומר לי שהוא לא האמין שאני יאהב את הקטעים כי הם משוגעים לגמרי...
בכלל הרכב הלהקה הנוכחי הוא ההרכב הטוב ביותר שהיה לי. מייקל וויד והאל פאטינו חזרו ללהקה וזה נפלא. להאל התגעגעתי מאוד. האל תמיד היה הבסיסט האהוב עליי. יש לו סגנון ייחודי והוא גם בן אדם טוב. השינויים בהרכב עשו לנו ממש טוב.

מה שלא השתנה זה אתה ו–Andy LaRocque, צמד בלתי נפרד.
כן, אנחנו היחידים שנשארנו כל השנים מן ההרכב המקורי. במשך השנים בנינו יחסים מאוד קרובים, מיוחדים ועמוקים. יש לנו כבוד הדדי עצום אחד כלפי השני, גם כבני אדם וגם כמוסיקאים. אנחנו יודעים הכל זה על זה. אני זוכר את הפעם הראשונה שנפגשנו. היה חסר לנו גיטריסט ומיקי די אמר שהוא מכיר איזה בחור משוודיה שיכול לנגן גיטרה. תוך יומיים אנדי הגיע בטיסה, כשאנחנו היינו בעיצומן של הקלטות. הסולו שהוא ניגן לנו כדי להראות את היכולות שלו היה אחד הסולואים הראשונים שנכנסו לאלבום. זה פשוט עבד בינינו מן הרגע הראשון וזה עדיין עובד מצוין. עכשיו שאנחנו כבר בשלב שבו אני לא צריך לשנות שום דבר בעבודה של אנדי. אנחנו משלימים אחד את השני.
אבל אנחנו גם שונים מאוד זה מזה. הוא נשוי, יש לו שני ילדים, הוא חי בשוודיה ויש לו שם סטודיו הפקות. אני מתעסק במסתורין, בכתות ובסיפורי אימה. אנדי בכלל לא מטריד את עצמו בדברים הללו ברגע שהוא יוצא מן האולפן.

ההופעות שלך הן חוויה מטלטלת. מה אתה בעצם מנסה לומר באמצעות כל האלימות הזאת?
אני בסך הכל מראה איך בני אדם מתנהגים. אני תמיד מעסיק את עצמי במניעים נסתרים ובלא נודע. אני אוהב לצפות בבני אדם, בתגובות שלהם ובהתנהגות שלהם בנסיבות קיצוניות. אני אוהב לחפור אל תוך המוח האנושי ולגלות שם יחס לאחרים והאם אנשים מכבדים דעות של אחרים. אני אתן לך דוגמה. אני מאוד אוהב לצפות במירוצים. יום אחד כשהייתי במירוצים עמדתי בתור לקנות נקניקיות ולמוכר נגמר הקטשופ. החבור שעמד לפניי בתור כמעט השתגע. קטשופ, זה הרי דבר כל כך קטן, אבל עבורו כנראה זה היה הכל. התקרית הזאת הרסה לו את הכל היום. ואני עומד מאחוריו בתור וחושב לעצמי, שבמרחק שני קילומטר מהמקום שבו אנחנו עומדים יש בית חולים, שבו שוכבים ילדים קטועי ידיים ורגליים והבחור הזה כאן מתלונן על קטשופ. לאנשים שונים יש ערכים שונים ולכן לי יש תמיד על מה לכתוב ומה להראות, גם אם לא תמיד מדובר בדברים הכי נעימים או אם נוצרת כתוצאה מכך סביבה מפחידה. בסך הכל אני לוקח דברים שאני רואה מסביבי ומעלה אותם על הבמה.

ובכל זאת בהופעות שלך יש לא מעט אנשים מבוהלים...
מבחינתי מדובר בתגובה טובה, כי מה שהם עוברים בהופעה גורם להם לעשות חושבים. בכל מקרה יש בהופעה לא רק אנשים מבוהלים, אלא גם כאלו שצוחקים. צריך גם לזכור שלכל מה שקורה על הבמה יש קשר הדוק לשירים ולסיפורים שהם מספרים. ניפוץ בובת התינוק, למשל, שהיא סצינה שנויה במחלוקת בהופעה, לקוחה מהסיפור של 'אביגיל'. כשאישה נמצאת בהריון עם תינוק שטני, זה בדיוק מה שהיא רוצה לעשות: לעקור את העובר מתוכה ולהשמיד אותו. וזה היה מצבה של מרים בסיפור. היא וג'ונתן מעולם לא שכבו והיא מוצאת עצמה בהריון מרוח רפאים שהשתלטה על גופה. כשנולד התינוק העיניים שלו זוהרות כמו עיני חתול וגם לבובת התינוק בהופעה יש אפקט כזה של עיניים זוהרות - למעשה לא מדובר בניפוץ תינוק, אלא בניפוץ יצור שטני.

איך ייראה מופע הבמה של 'אביגיל II'?
משהו שייחרט בזכרון לנצח. אני זוכר את אחת ההופעות הראשונות שראיתי בשנת 1975, שהיתה חוויה בלתי נשכחת. אני עד היום יכול לראות אותה שוב בעיני רוחי לפרטי פרטים וכך אני רוצה שתהיינה גם ההופעות שלי. במופע החדש אנחנו ננסה למעשה להציג את כל הסאגה של אביגיל. הוא יהיה מאוד תיאטרלי, עם סצינות חזקות של מכשפה שנשרפת על המוקד ושל הטירה שעולה באש. אני כבר יכול לומר לך שלא רק הבמה תבער, אלא גם חלקים אחרים באולם באופן אקראי. זה יהיה מבצע מסובך למדי ונצטרך ציוד מתוחכם מאוד, מפני שאנחנו כמובן לא רוצים שאף אחד ייפגע. נצטרך להזיז דברים כל ערב, אבל האפקט יהיה נהדר. זה יפחיד אנשים, שיחשבו שמשהו שלא צריך להישרף, בוער באש.
אבל בינתיים יש עוד הרבה דברים לא סגורים לגבי סיבוב ההופעות והמון דברים מנהלתיים שצריך לעשות לפני שנצא לדרך. האלבום יוצא רק בסוף ינואר. הוא היה אמור לצאת באוקטובר, אבל היו לנו בעיות עם ציוד שהתקלקל באולפן ודחינו את הכל בכמה חודשים.

מה ההבדל בין 'קינג דיאמונד' חיית במה לבין קים פטרסן האיש?
אין הבדל. הכל בא מאותו מקור. כמובן שכמו Alice Cooper, אני עושה על הבמה דברים שאני לא יכול לעשות כשאני קונה אוכל בסופרמרקט, אבל כל הדברים שאני עושה הם אני. אני עומד לחלוטין מאחורי כל הדברים שאני עושה ועל הבמה אנשים מקבלים צדדים שלי שהם לא יכולים לקבל בנסיבות אחרות.

אנשים קוראים לך 'קינג'?
חלק כן וחלק לא. האנק שרמן, שאני מכיר כבר עשרים שנה תמיד קורא לי קינג ולא קים. בסיבובי הופעות אני כל כך מתרגל לזה שאנשים קוראים לי קינג, שאני חושב שאם מישהו יקרא לי קים, אני אפילו לא אסובב את הראש. אני אפילו לא זוכר למה בדיוק החלטתי לקרוא לעצמי ככה. בשנת 1976 ניגנתי בלהקה וכולנו חשבנו שיהיה קול אם יהיו לנו שמות במה, אז כל אחד המציא לעצמו משהו.

חשבת פעם לעשות משהו שונה מבחינה מוסיקלית?
לא, כי הסגנון שלי בא לחלוטין בטבעיות. זה לא שאני מחליט מראש לעשות משהו ומבצע אותו, אלא זה מה שיוצא לי כשאני יושב לכתוב - דברים על מסתרי המוח האנושי. אני גם טוב יותר כשאני עושה דברים שהם טבעיים לי. פעם אחת עשיתי משהו עם Judas Priest ועם Pantera. הם היו באולפן לידינו והציעו לי לעשות משהו משותף, אז אמרתי למה לא, זו יכולה להיות חוויה. אבל אלו נשארו דברים בודדים. עדיין לא סיימתי לעשות את הדברים שלי בסגנון שלי. יש לי עוד דברים שאני רוצה להשיג בתחום הזה.

מה עם Mercyful Fate? יש תכניות למשהו חדש?
כרגע לא, כי אני מתרכז באלבום ובסיבוב ההופעות של King Diamond. בינתיים אין לי מושג מה יקרה הלאה עם Mercyful Fate.

יש סיכוי שתגיע מתישהו לנגן בישראל?
אני באמת לא יכול לומר. מעולם לא חשבתי שיצא לי להופיע בטורקיה ופתאום אני מוצא את עצמי על במה באיסטנבול. לא האמנתי שנגיע לרוסיה, אבל הופענו בסנט פטרסבורג ויש גם תכניות להופיע במוסקבה מתישהו. הגענו להרבה אזורים שקשה להגיע אליהם. הבעיה עם מקומות מרוחקים היא כלכלית. אתה מגיע לנקודה רחוקה כדי לתת הופעה שבקושי מכסה את העלויות ואז אתה צריך לחזור כל הדרך במשך יומיים שלושה מבוזבזים בלי הופעות. או שאתה מגיע לשם בלי הציוד שלך ומשתמש בציוד מקומי שכור כדי לחסוך ואז אי אפשר לעשות את ההופעה כמו שצריך. אני בהחלט לא פוחד להגיע לישראל. הופענו בצ'ילה שנתיים אחרי שנפלה הדיקטטורה ובאותו תקופה גם שם לא היה מאוד נחמד מבחינה פוליטית. בכל העולם יש בעיות. בארגנטינה מפחיד עכשיו וגם בארצות הברית בוטלו הרבה הופעות בגלל מתקפת הטרור ובהלת האנת'רקס. לא להאמין מה שאנשים עושים בשם הדת. תמיד חשבתי שדת זה דבר שאדם צריך לשמור לעצמו. זה היה נושא שהטריד אותי במשך זמן רב – כי הרי אף אחד עוד לא הצליח להוכיח שהאלוהים שלו הוא האמיתי או להוכיח שבכלל יש אלוהים. ואנשים הורגים אחד את השני בגלל משהו שהם אפילו לא יכולים להוכיח. זה תמיד היה כך לכל אורך ההיסטוריה. הבעיה שבימינו יש לנו יותר מכונות הרס כדי להשמיד אחד את השני.

אז אתה לא מאמין באלוהים?
לא. בלי הוכחה אני לא מסוגל להאמין. אני מחפש, אבל אני יודע שאני לא אמצא ובינתיים אני לא מבזבז את הזמן שלי על זה. היו לי חוויות ספיריטואליות רבות, קרו דברים, אבל אני עדיין לא יכול להוכיח את הסיבה לכך שהם קרו. אני אדם רוחני אבל אנשי דת לא עוזרים לי להבין דברים, אז מה הטעם בדת מאורגנת? נראה לי שדת היא משהו שאנשים יוצרים לעצמם כדי שתסייע להם לעבור קשיים בחיים והם רוצים שכולם יאמינו בדיוק במה שהם מאמינים בו.

מילים לסיום?
כן, מילה טובה לקול מרשל שעשה עבודה נהדרת בהפקה. קול הוא מן הבחורים האלו שאף פעם לא יגידו לך לא. הוא לא פסל שום רעיון שלי על הסף, תמיד ניסה דברים לפני שדחה אותם. היה מצוין לעבוד איתו בחודש וחצי האחרונים של ההקלטות ומגיע לו כל הכבוד.

תודה קינג על זמנך ובהצלחה עם האלבום וההופעות!

כרמית מזרחי

להקת Kataklysm הקנדית פרצה לתודעת המטאל הקיצוני בשנת 92'.
הם הוציאו דמו בן שלושה שירים שנקרא "The Death Cycle Of Reincarnation", שהשיג להם חוזה עם חברת Nuclear Blast.
ב-94' הוציאה את ה-EP הראשון שלה- "The Mystical Gate Of Reincarnation" שזכה לביקורות מצוינות בתקשורת המטאל העולמית. ב-95' שוחרר תקליטם הראשון "Sorcery", שיצר שילוב בין מוסיקת death עצבנית למלודיות מעניינות. התקליט סידר להם הופעות עם מספר להקות בעלות שם כמו Deicide ו-Cathedral.

KATAKLYSM

ב-96' יצא תקליטם השני "Temple Of Knowledge", שממנו הוציאה הלהקה ווידאו קליפ לשיר "The Awakener". ההצלחה של התקליט והקליפ הביאה לסיבוב הופעות ראשון בארה"ב. ב-97' נתקה הלהקה את קשריה עם Nuclear Blast שהוציאו מחדש את ה-EP הראשון יחד עם "Sorcery", כחלק מההוצאות המחודשות שהנפיקו אז. הלהקה חתמה עם חברה קנדית והציאו תקליט אקספרימנטלי שהכיל השפעות hardcore רבות, האלבום קיבל ביקורות מצוינות, אך כתוצאה מבעיות הפצה, נמכר רק באירופה ובקנדה. הלהקה פתחה אז בסבב הופעות לצד להקות כגון Cannibal Corpse ו-Vader.

בעקבות ההופעות הוצא תקליט בהופעה שנקרא "Northren Hyperblast-Live". ב-99' לאחר תום החוזה של הלהקה עם החברה הקנדית חתמה הלהקה מחדש עם Nuclear Blast, והוציאו את תקליטם "The Prophecy", תקליט שזכה לביקורות מצוינות והביא לעוד סבב הופעות מצליח עם להקות מאותה חברת תקליטים. כעת יוצא ללהקה תקליט חדש בשם "Epic (The Poetry Of War)", לקראת צאתו שוחחתי עם Maurizio, הסולן האיטלקי במקור של הלהקה:

מה קורה אתך בימים אלה, Maurizio?
אני כרגע בגרמניה, במשרדים של Nuclear Blast, אבל מפה אני אמור לטוס לבלגיה, יש לנו יומיים של ראיונות ואז אנחנו חוזרים לקנדה כדי להתחיל להתארגן להופעות בארה"ב!

אתם ה-headliners?
זה מופע משותף שלנו ושל Marduk.

אתם כבר מכירים את Marduk?
לא פגשנו אותם, אבל אנחנו אוהבים את המוסיקה שלהם, לאחר מכן אנחנו יוצאים להופיע עם Amon Amarth.

הם שותים הרבה.
(צוחק), כן, שמעתי, כל מי שמכיר אותם אמר לי מראש, שהם להקה ששותה המון בירה.

לא רק, תרחיק מהם גם את הוודקה.
זה בסדר, המתופף שלנו והבסיסט שתיינים כבדים, וגם לשאר הלהקה לא חסר, אני מאמין שנסתדר.

אך מצליח התקליט בינתיים?
קצת קשה לומר, הוא לא יצא כל כך מזמן, אבל הביקורות הם הכי טובות שקיבלנו, האמת היא שידעתי שהוא יתקבל יפה, הוא פשוט התקליט הכי טוב שעשינו, ובאמת, עד היום לא ראיתי כל כך הרבה ביקורות מוצלחות, כל כך הרבה מקומות שאנחנו אמורים להופיע בהם.

מה לדעתך עושה אותו טוב יותר ממה שעשיתם עד היום?
הוא בוגר יותר, הוא מלודי יותר, יש בו הרבה יותר ריפים מלודיים, כמובן בלי לאבד את האגרסיה שאנחנו ידועים בגללה, והוא מופק הרבה יותר טוב, הקלטנו הפעם באולפן הכי טוב בקנדה, ושומעים את זה בסאונד.

זכור לי שלפני כמה שנים, ניתקתם את הקשר עם Nuclear Blast, חתמתם בחברה קנדית, ועכשיו חזרתם אליהם, מה הסיפור פה?
בזמנו לא היינו מרוצים מ-Nuclear Blast, הרגשנו שהלהקה לא חשובה להם, הם השקיעו המון אנרגיה בלהקות אחרות, ואנחנו ממש נדפקנו, לא יצאנו בכלל להופיע, וזה פשוט הרס את הלהקה, אז עברנו לחברה קנדית בשם Hypnotic International, שחברים שלנו, Voivod, היו חתומים בה, ויצא לנו להופיע קצת, אבל גם אתם היו בעיות, הם לא יכלו להפיץ אותנו בארה"ב בכלל, וגם זה גרם נזק ללהקה, לא מזמן החלו Nuclear Blast לחזר אחרינו, הרגשנו שהם ממש רוצים אותנו בחזרה, הם התקשרו אלי הביתה, ובסוף החלטנו לחזור אליהם.

אתם מרוצים מהם בינתיים?
אנחנו ממש מאושרים ממה שהם עושים עד עכשיו, הם דאגו לנו להמון הופעות, ממש מרגישים בהבדל, יש נפח גדול יותר של מכירות, ואנחנו מצפים להרבה, אני מניח שלחברה יש נאמנות ללהקה, בסך הכל היינו אתם מהתחלת הדרך.

לפני שהם הפכו למעצמה שהם היום.
בדיוק, הם החברה הגדולה ביותר באירופה מבחינת מטאל היום.

Kataklysm היא הלהקה הראשונה שלכם?
כן, כולנו התחלנו ב-Kataklysm, וכאן אנחנו מתכננים להישאר, היינו אז בני שמונה-עשרה. היום אנחנו בוגרים יותר, מנוסים יותר, עשינו כבר חמישה תקליטים, ואני מניח שיש לאן להתקדם.

הטקסטים שלכם מעניינים מאד, הם לא סתם שירים של gore, אלא סיפורים בנויים על מאורעות היסטורים.
כתבתי את המילים של התקליט מתוך התבססות על ההיסטוריה של האימפריה הרומית, אני ממוצא איטלקי, ותמיד היה לי עניין רב בנושא, כל האבולוציה של המין האנושי, ותמיד רציתי לכתוב את ההתפתחות שחלה באנושות עקב עליית האימפריה הרומית.

אתה עושה רושם מאד אוהד להיסטוריה הרומאית.
כן ולא, אי אפשר להתחמק מהעובדה שהם תרמו המון לכל ההתפתחות האנושית, הם פיתחו את המערכות האנושיות הבסיסיות ביותר, ברובן אנחנו משתמשים עד היום, כל הנושא של זרימת המים, הסניטיציה, שיטות הממשל.

נכון, הדמוקרטיה המודרנית מושתת על השיטה הרומית, ובארה"ב למשל, יש ממש אותה שיטת ממשל, יש סנאט, ויש נשיא בעל סמכויות נרחבות, בדומה לקי־סר.
נכון, אני לא מנסה לצייר אותם כמושלמים, אבל אי אפשר להכחיש שהם תרמו הרבה להתפתחות האנושית, ושלא נשכח את שיטות הלוחמה שלהם, הם המציאו את הלוחמה המודרנית, כל הרעיונות האסטרטגיים שלהם הזניקו קדימה את כל המלחמה המודרנית, אם ראית את "Gladiator", אז ראית את ההבדל בין הצבא הגרמני, שהיה לא מסודר, לעומת הלגיונות שתקפו אותם כיחידה אחת.

ואז הם תקפו על-ידי סוסים מאחור.
נכון, הם ריככו קודם את האויב על-ידי חיצים, בדומה לארטילריה מודרנית, ואז איגפו אותם.

אתה לא נשמע תומך ברעיונות הכיבוש שעמדו מאחרי הרומאים.
ממש לא, הרעיונות שלהם היו פשיסטים, של כיבוש ודיכוי עמים אחרים, ואני נגד זה, אני פשוט מעריך את היכולות שלהם.

לסיום, מה צופן העתיד ללהקה?
רק טוב, אני מקווה, אנחנו גדלים ומתפת־חים, ואני מקווה שרק נצליח יותר עם הסג־נון שאנחנו עושים, כי אין לנו רצון לשנות אותו.

תודה, Maurizio, ולהתראות!

אלון מיאסניקוב

מכירים את האלבום?
"Crimson Idol" של W.A.S.P.?
זה בערך המצב...
Tom Angelripper סולן Sodom היה אחד האנשים המוערכים ביותר על ידי במטאל. דמות כריזמטית שהיוותה מקור להשראה מוסיקלית ורעיונית בשנותיי הראשונות כיוצר מטאל, אלבומים כמו "Agent Orange" ו-"Persecution Mania" פתחו בפני שער חדש אל מטאל מהיר, אפל וכוחני שמעטים שווים לו אם בכלל. במשך שנים רציתי לתפוס שיחה עם האיש הזה, היו לו וללהקתו עליות ומורדות, הדימוי וההילה נשחקו ונופצו אי שם באמצע שנות התשעים כדי לקום מחדש לפני שנתיים גאה מתמיד ולהניף שוב את הדגל, עכשיו, בפרספקטיבה של כמעט עשר שנים לאחור, הנה הראיון עם אדם מעניין מלהקה גדולה, על צדדיו הטובים, הרעים והמעניינים.

סדום ועמורה

אלבום חדש הנושא את השם הבלתי משתמע "M-16", מה, חזרתם לתקופת המלחמות?
כן, אפשר לומר כך, שים לב לעטיפה הפנימית של האלבום שהיא מלאה בתמונות שלנו כלוחמים צבועים ביער, ממש כמו שדה קרב, התעסקנו הרבה מאד במלחמות באלבום הזה, אני חושב שזה נושא שמעסיק כיום את כל העולם, אמנם לא דווקא בויאטנם אלא, מלחמות באופן כללי.

תמיד רציתי לשאול אותך את זה, אתם להקה גרמנית, העבר של גרמניה יכול לספק לכם הרבה חומר לכתיבה על הרוע שבמלחמות והתוצאות ההרסניות שלהם, בכל זאת בקושי נגעתם בנאציזם. במהלך כל הקריירה שלכם, היה שיר אחד שעסק בזה אבל העדפתם לכתב על ויאטנם, למשל וזה נראה לי מאד מוזר שאתם כלהקה מגרמניה מתעסקים בבעיות של ארה"ב בויאטנם, במקום לצאת נגד המלחמות שהיו על אדמתכם והיו הרבה יותר מוחשיות עבורכם.
(גימגום קל...) כן... אתה צודק... אתה צריך להבין שבגרמניה הפצע הזה עדיין פתוח ולהרבה מאד מהגרמנים קשה מאד לקבל כל הזמן ביקורת על מה שהיה, קשה להם לדעת את העובדה שהעם שלהם היה חרא, שהעם שלהם נפל בידי רודנים מהסוג הגרוע ביותר, היה לנו שיר על זה בעבר אבל העיתונות הדפוקה בגרמניה עוד חשבה שאנחנו תומכים בהם ולמרבה האבסורד אנחנו היינו צריכים לצאת בהצהרות שאנחנו לא נאצים... ממש אבסורד.

זה באמת אבסורד אבל זה לא עצר את Kreator למשל להביע את מחאתם ואת דעתם בקול, בוא נחזור למוסיקה, הפכתם באלבום הזה לפחות טראשיים ויותר ברוטאליים, גרוביים במידת מה, אולי הארדקור, השפעות של פרוייקט הסולו שלך?
אולי, אולי זה השפיע עלינו אבל בכללי רצינו אלבום יותר גרובי ויותר ברוטאלי ולכן הכנסנו השפעות של הארדקור שדרך אגב תמיד היו קיימות במוסיקה שלנו, באלבום הזה זה יותר בולט כי האלבום עצמו יותר ברוטאלי, אני חושב שבמובנים רבים האלבום החדש מזכיר מאד את "Agent Orange" בצורה מודרנית ועדכנית יותר, עברו ארבע עשרה שנה מאז אותו אלבום וחזרנו לאותה נקודה, אם כי התחלנו לקבל את הפרספקטיבה הנכונה לגבי האלבום הזה שמאפיינת את הסאונד שלנו בימים אלה, לדעתי זה סאונד מאד מגובש.

גם באלבום הזה עבדתם עם Harris Johns שהפיק גם את כל האלבומים הקודמים.
האריס הוא כמו החבר הרביעי ב-Sodom, הוא מכיר אותנו ממש מההתחלה ויודע בדיוק איך אנחנו צריכים להישמע. הוא הבנאדם האידיאלי להפיק לנו את האלבומים, זה הכי טבעי ונורמלי עבורינו לעבוד איתו ולא עם אף מפיק אחר, הוא מכיר אותנו בעל פה.

אם כבר הזכרת את "Agent Orange" ההרכב שלכם מאד השתנה במהלך השנים וכמו כן הפרידה מהמתופף הקבוע שלכם Chris Whitchunter, אתה לאמיתו של דבר, Sodom? עד כמה יש פה משקל ללהקה עצמה? או שלמעשה, היום Sodom זה אתה עם נגני אולפן?
או. קיי., אסביר דבר דבר, אני התחלתי את Sodom לפני תשע עשרה שנה, הנגן היחיד אתו נשארתי בקשר זה הגיטריסט שניגן איתנו באלבום הראשון, כל האחרים תפסו בשלב זה או אחר קטע מפגר כלשהוא. פרנק בלקפייר שניגן אתנו בשני אלבומים עזב אותנו שבוע לפני סיבוב ההופעות האמריקאי הראשון שלנו, כדי להצטרף ל-Kreator שהיו אז מצליחים יותר, לא משנה שכמה שנים לאחר מכן הוא נזרק גם משם..., המתופף שלנו כריס שהיה איתי כמעט מההתחלה, התחיל להיות חסר אכפתיות כלפי ההרכב, מכור לאלכוהול, כפייתי, גיטריסט אחר רצה להקים את סודום מחדש בלעדי...
דברים שלא ייאמנו, כך שכיום עם הנגנים החדשים יש הסכמה שאני מוביל את העניינים, אני פתוח מאד לדעות אבל אני הבוס ואני מחליט מה יהיה, אני יודע בדיוק איך אנחנו צריכים להישמע וכך אנחנו נישמע, הם מאמינים בי והולכים איתי ועם הלהקה. זו בהחלט להקה אבל להקה שיש לה מנהיג כמו שלכל רכבת יש קטר, אתה מדמיין את Kreator בלי Mille? או את Grave Digger בלי Chris Boltendahl? זו בדיוק הכוונה שלי, כריס הוא Grave Digger ו-Mille הוא Kreator בדיוק כמו שאני Sodom

לא הזכרת את Schmier מ-Destruction ואתם עכשיו בסיבוב הופעות משולב אתם ועם Kreator, מתנה מצוינת לכל אוהבי הטראש מטאל.
לא הזכרתי אותו כי היה גם שלב שהוא הועף מההרכב והם הוציאו אלבום עם זמר אחר תחת השם Destruction, אצלי דבר כזה לא היה קורה בחיים, הם הקליטו עכשיו אלבום בשבדיה עם פיטר מ-Abyss Studio בתור מפיק, האלבום טוב אבל הסאונד קצת חורק באוזן לטעמי. טוב מאד שהם חזרו לכיוון הטוב שלהם ולמה שהם עושים הכי טוב. כן, אנחנו בסיבוב הופעות משותף, החלטנו לתת לקהל את מה שהוא הכי רוצה מאתנו, את מה שהוא מייחל שיקרה, כל לילה להקה אחרת תהיה הלהקה המובילה ואני חושב שאחרי כל כך הרבה שנים אנחנו כולנו ביחסים טובים ומכירים זה את זה המון, המון זמן ועברנו הרבה ביחד כדי שהסיבוב הזה יהיה מוצלח לכל הצדדים. מה שכן, אנחנו תמיד שמרנו על הברוטאליות במוסיקה שלנו ולא חיפשנו לעצמנו שבילים אחרים ללכת בהם.

אבל לדעתי הפכתם בסביבות שנת '94 ליותר פאנק הארדקור, והנה לפני שנתיים חזרתם לסאונד המטאלי, אני חושב שזה נכון לחפש שבילים, לפעמים עדיף להתפתח לכיוון אחר כדי להמשיך עם האמת הפנימית שלך כמוסיקאי, לא?
זה דיון פילוסופי, אני רוצה שהקהל שלנו יקבל את מה שהוא רוצה לקבל מאיתנו אבל, לעומת זאת, אני רוצה להיות שלם עם מה שאני עושה. עם Sodom אני פועל לפי תבנית ואני לא מתבייש בזה, את ההשפעות שלי אני מכניס לאלבומי הסולו שלי ולפרוייקטים שלי, שם אני נותן דרור להשפעות שלי שאיני יכול ואיני רוצה להכניס למוסיקה של סודום.

בוא נדבר קצת עליהם Unkle Tom מאד הצליח בגרמניה אבל Desperados שאותו דווקא הרבה יותר אהבתי ממש לא הלך למרות הפוטנציאל הענק שהיה בו.
כן, Unkle Tom מאד מצליח בגרמניה כי זה פונה כמעט לכולם, לכל מי שאוהב גוד טיים ולכל מי שאוהב לשתות, ובגרמניה יש הרבה כאלה... אז האלבום הזה מאד מצליח וגם ההופעות שלנו הם מסיבת בירה אחת גדולה עם המון אלכוהול, לגבי Desperados קשה לקהל הגרמני לקבל מוסיקת מערבונים אמריקאית עם אלמנטים של פאנק מטאל ורוק'נ'רול ביחד, זה לא התרבות שלהם, אני חושב שזה יכול להצליח מאד בארצות הברית אבל חברת התקליטים שהוציאה את האלבום הזה לא עשתה כמעט שום דבר כדי לקדם אותו מחוץ לגרמניה, וזה חבל מאד כי יש לאלבום הזה פוטנציאל ענק לדעתי, אני מאד גאה בו ושלם איתו.

למה ירדתם מהמנהג לתת שיר בגרמנית כמעט בכל אלבום?
האמת, זה לא היה בכוונה אלא כך זה יצא, הרבה מההופעות שלנו באירופה מלאות בקהל גרמני והרבה פעמים אני מוצא את עצמי מדבר בגרמנית בהופעה בצרפת, זה נתן להם מעין תחושה כזו של ייחוד, אבל השירים עצמם היו בעיקר נגד דת ונגד מיסיונרים דתיים.

איך אתה רואה את מצב המטאל כיום?
אני הייתי שמח לראות יותר תזוזה ויותר להקות טראש מטאל ופחות להקות מהסוג שנקרא בעיתונותGerman power metal, רק מילה אחת מהשלושה נכונה פה והיא ה-German.. אין במוסיקה שלהם לא כוח ולא מטאליות, לגביי המוסיקה שלהם היא פופ עם שיער ארוך... זה הכל, מטאל צריך להיות מהיר אגרסיבי ולא מלודי ומלוקק ומלא סוכר וקיטשיות, יש את Helloween שהם מצוינים ובזה ניגמר הסיפור, כל הליצנים החדשים האלה הם לא להקות מטאל בעיני, אלה להקות פופ, מטאל צריך להיות מטאלי, מכאן שמו, צריך להיות כבד ולייצג מרד מסויים, הלהקות האלה כאילו יצאו מירחון אופנה.

אתה מרוצה מהמעבר חזרה ל-SPV?
המשך בעמ' 30

EDGUY [המשך מעמ' 17]

"The Pharaoh", מצרים, פירמידות, מה קרה? שמעת Nile? והשיר עצמו הוא הארוך באלבום, עשר וחצי דקות של שיר אווירתי וקצבי כאחד, אחד מרגעי השיא של האלבום.
ההסטוריה המצרית העתיקה תמיד עיניינה אותי מאד. לחזור לאחור מאות רבות של שנים, הפירמידות, הכשפים, הרבה דברים יצאו משם, המון אווירה וקסם שקשה לתאר במילים. קראתי הרבה על התקופה הזאת, זה מעניין אותי, מוסיקלית השיר הוא סאגה של עשר וחצי דקות ובה ארבעה פרקים קטנים. זה השיר הכי שונה שלנו מאז ומעולם. שמעתי הרבה אנשים אומרים שזה השיר הטוב ביותר שלנו, שיר עם אווירה קצת מפחידה ומאד מיסטית, יש בו הרבה קסם שונה, הרבה מאד אווירה. השיר בנוי כמו עלילה, כמו סיפור או קטע מסרט.

"Wash Away The Poison", הבלדה הכי יפה שלכם אי פעם לדעתי, שיר פגז!
תראה, השיר עצמו הוא בלדת מטאל מהסוג של Scarlet Rose, למשל. אבל מה שעושה אותו מאד מיוחד וזו גם כנראה הסיבה שאהבת אותו, זה הטקסט שלו, טקסט עמוק על חשבון-נפש פנימי ועל תהליך היטהרות פנימי של בנאדם, מעין התבודדות הנובעת מתוך בלבול ופחד ומובילה לתהליך של חשבון נפש עצמי נוקב ושחרור עצמי מהפחדים, פחדים ומחשבות שרצות לי ולהרבה אנשים בראש, זה שיר עם הרבה עצב אבל עם הרבה תקווה ושחרור, כמו בנאדם
שמשחרר את כל הרעל שבתוכו החוצה ומתחבר לעצמו מחדש, צולל פנימה לבריכת החיים למרות הפחד, בסוף השיר הוא צולל פנימה למרות הספקות והפחדים, והתמונה מתבהרת לו אט אט והוא משתחרר, אני מאד, מאד אוהב את הטקסט הזה. דרך הכאב הוא לומד על עצמו ומגלה את הכוחות שלו מחדש.

"Fallen Angels" זה אולי השיר שהכי מזכיר את השירים הקצביים מ-"Theatre Of Salvation" המצוין.
כן, זה שיר Edguy קצבי ומהיר אם כי לא מטורף במהירות, אחלה עבודת גיטרות של Jens, זה עוד שיר מצוין בהופעות, הוא עוסק באובדן הנאיביות, בעובדה הפשוטה שככל שגדלים לומדים להסתכל על התמונה בחוכמה ובתבונה פנימית, יחד עם זה הוא מדבר על כל ה"בולשיט" שאנשים מוכרים זה לזה כדי לקדם את עצמם וליצור איזו תדמית סביב עצמם. השיר עצמו מאד סוחף ומאד זורם בלי הפסקות או נפילות מתח.

"Painting On The Wall" היה הסינגל הראשון שהוצאתם מהאלבום הזה, חודש וחצי לפני שהאלבום יצא.
כן, זה השיר הכי רוקי באלבום, הוא לא בלדה, זה שיר קצבי אבל הוא רוקי קמעה, הרבה אנשים חשבו ואולי באיזה שהוא מקום אולי פחדו שכל האלבום הולך להישמע ככה ושאנחנו הולכים להתמסחר או משהו כזה. אני הייתי ממש מבסוט לראות את ההפתעה על פניהם כשהם שמעו אחר כך את כל האלבום. אני אוהב את השיר הזה מאד, אני חושב שהוא מצוין, גם אם זה לא שיר heavy metal טיפוסי. עשינו אלבום כבד ואפילו יותר כבד מהקודם, אז הרשיתי לעצמי להכניס גם את השיר הזה. עדיין הוא נשמע כמו Edguy והקונטקסט הנכון להקשיב לו הוא ביחד עם כל האלבום ואז הוא נשמע מאד, מאד מתאים לכל הקונספט של האלבום.

גם את "Save Us Nowdo", נורא אהבתי, שיר מהיר וסוחף כמו שצריך, הטקסט ממש מוזר, ...מה הסיפור פה?
נחש...

אין לי שמץ של מושג ידידי.
זה שיר על Felix המתופף שלנו, הוא בנאדם מטורף ו"שרוט", אז מתאים לו שיר מטורף ושרוט כמוהו. אנחנו מסתלבטים אחד על השני המון בלהקה, הכל בצחוק וברוח טובה כמובן, בטח ראית את זה כשהיינו בישראל, מי שהיה אז איתנו נגנב מזה. בכל אופן השיר הזה התחיל בתור בדיחה פרטית שלנו באולפן ההקלטות אבל בגלל שזה יצא כל כך טוב ומצחיק החלטנו לשים את זה באלבום. אני שם זין מה יגידו, ההומור המטורף שלי ושל הלהקה הפך מזמן לאחד מסימני ההיכר שלנו, גם בהופעות, אם אני לא מדבר לפחות עשרים דקות על הבמה בזמן הופעה, אז זו כנראה לא הופעה של Edguy. אני זוכר שגם בהופעה אצלכם "קשקשתי", כהרגלי... זה עוזר מאד ליצור קשר עם הקהל. אני מנסה ליצור אווירה בהופעה. אם אני צריך לבחור בין לקפוץ מעל המוניטור על איזה רמקול או לשיר כמו באלבום אז אני אקפוץ ללא ספק, ואם אפול גם אז לא אעמוד כמו טמבל אלא אהפוך את זה לסוג של בדיחה עצמית, אנחנו מתים על השיר הזה.

מי עשה לכם את ההפקה? אתם נשמעים מצוין, מגובשים יותר כלהקה, מנגנים כיחידה אחת, ממש כיף להקשיב לכם מנגנים יותר מאי פעם, במיוחד הטורף הזה Felix, על התופים, מפציץ...
תודה, תודה. הפקנו את האלבום בעצמנו ואת המיקסים עשה Mikko Karmila שגם אחראי על Stratovarius ועל רבים וטובים אחרים. אני חייב לומר לך, הרבה אנשים בתעשייה היו סקפטיים לגבינו מהיום שהתחלנו את הקריירה שלנו
ועד לפני צאת האלבום החדש, גם אחרי ארבעה אלבומים שמענו דיבורים ש-"Edguy יתפרקו" וסוג כזה של שטויות, אז צר לי מאד לאכזב אותם אבל הם לא יצליחו להיפטר ממני כל כך מהר...

עטיפה מדהימה יש לאלבום הזה, מי האחראי לה?
אמן צרפתי בשם Jean Pascal Fournier. הוא עשה גם עטיפות ל-Immortal למשל, ועשה גם את העטיפה של Avantasia.

מילות סיום:
נהניתי מאד לנתח כך את האלבום לעומק, זו הפעם הראשונה שאני עושה דבר כזה וזה היה אחלה. אני מקווה שנוכל לחזור ולהופיע אצלכם עם האלבום הזה, מעבר לזה אני עובד עכשיו על Avantasia 2, שזה אלבום ההמשך והפרק השני בסיפור, מי שמעוניין בעוד מידע מוזמן וכדאי שייכנסל-
www.edguy.nu או
ל-www.tobiassammet.com ויוכל לטעום קצת מהעולם וההומור המופרע שלי...

גידי פרסקי

SODOM [המשך מעמ' 29]

מאד, מאד מרוצה, אל תשכח שאנחנו התחלנו שם את הקריירה שלנו ורוב האלבומים שלנו יצאו שם, העניין הוא שהמנהל הקודם שלנו עבר לעבוד בחברת GUN ולקח אותנו איתו לחברה, נוצר מצב לא בריא שהוא היה תקוע בין הפטיש לסדן, מנהל להקה אמור ללכת לטובת הלהקה ולא לטובת החברה, פה נוצר ניגוד אינטרסים שהביא להחלטה המשותפת על הפרדת כוחות, היום אני אישית מנהל את הצד העסקי שלנו, אני מספיק זמן בביזנס הזה כדי להבין איך לעשות דברים על הצד הטוב ביותר.

איך זה שללהקה כמוכם עדיין אין אתר אינטרנט רשמי? לא חשוב בעיניך?
יש לנו הרבה אתרים שמעריצים עשו לנו ושלושה-ארבעה מהם מופיעים בעטיפה של האלבום החדש שלנו כמקורות אינפורמציה, אלה אתרים מצוינים ואני חושב שהם עושים את העבודה על הצד הטוב ביותר בשבילינו כרגע, אין צורך בעוד אתר.

יצא לך להיתקל בסצינת המטאל הישראלית? שמעת משהו?
לא יצא לי לשמוע אף להקה מישראל, אבל אני יודע שקריאייטור הופיעו אצלכם לפני שבע שמונה שנים בערך ומאד נהנו, אני מאד הייתי רוצה לבוא עם Sodom, אנחנו בסך הכל רוצים מקום להופיע וציוד - זה הכל. אם אתה מכיר מישהו, אז תעזור לי שיפנה לחברת ניהול ההופעות שלי, ייתן להם סכום סמלי ואנחנו באים (*לאחר הריאיון נבדקה הסוגיה לעומק ונמצא כי אולי האיש מוכן, אך למה שהוא קורא חינם או סמלי קוראת חברת הניהול שלו כמה אלפי דולרים טובים, או אולי היה זה רק טוב לריאיון? אני נוטה להאמין לטום ולהטיל את תאוות הכסף לא עליו, מה שמחזיר אותנו שוב לאותו אלבום "The Crimson Idol"-י.ש.*)
אני מאד רוצה להגיע להופעה אצלכם, זה קהל חדש וזה מצוין לנו.

טוב, אני מאחל לכם המון הצלחה עם האלבום החדש Stay METAL!!
המון תודה על הריאיון, והתמיכה שלכם בנו.

ישי שוורץ

MEZARKABUL [המשך מעמ' 8]

יש בזה הגיון מסוים. איך בדיוק החלטת על השם הבלתי שיגרתי הזה?
חשבנו הרבה, ואני הצעתי את זה וכולם הסכימו. זה נראה מספיק ייחודי כדי שלא נגלה פתאום עוד להקה עם השם הזה.

בזה אני די בטוח. להקה שכבר עסקה בשילוב של האתני עם המטאל היא להקה ישראלית בשם Orphaned Land, מכיר?
בוודאי, אני מאד אוהב אותם, אמנם כבר הרבה זמן לא שמעתי עליהם כלום, אבל יש לי את שני האלבומים שלהם וממש אהבתי אותם.

האמת היא שהם חוזרים להופיע, והבנתי שצפויה להם הופעה בטורקיה.
מעולה! הייתי שמח מאד לפגוש אותם, ואולי
נוכל לארגן הופעה משותפת או משהו.

אם היית צריך להגדיר את ההשפעות הגדולות עליך, מבחינה מוסיקלית, במי היית בוחר?
שאלה קשה, הייתי אומר מכל סוגי המטאל לתקופותיו השונות, אבל בעיקר מלהקות של שנות השבעים, הרבה Deep Purple, Led Zeppelin, וכמובן, הלהקה שהאלבום שלה היה הראשון שאי פעם קניתי KISS, האמת היא שכולם בלהקה מאד אוהבים את KISS.

אני הייתי דווקא מניח ש-Maiden הם ההשפעה העיקרית עליכם.
גם, כולנו אוהבים גם אותם, אבל בעיקר בגלל הגיל, אנחנו נוטים יותר ללהקות של שנות השבעים.
מה מתוכנן לכם הלאה?
יש לנו סבב הופעות בטורקיה, כמו שאמרתי בהתחלה, ואז יש כמובן הרבה הופעות בטורקיה, לפי התגובות בינתיים, אני מקווה להרבה קהל, ולהרבה הופעות מוצלחות.

אני מאחל לך הצלחה, והמשך הופעות מהנה!

אלון מיאסניקוב

VIRGIN STEELE [המשך מעמ' 36]

צריכים אותו. אולי אם היינו נענים לו אז, היינו גדולים יותר היום. מצד שני הוא גם עבד עם הרבה להקות אחרות וכנראה שלא היינו מוכנים לזה אז. אבל זה לא דבר שאני חושב עליו כל הזמן, רק כשמישהו מעמת אותי עם השאלה. אני חושב, שאם הייתי יכול לחזור אחורה, הייתי עושה את אותן הבחירות וגם את אותן הטעויות.

כמנהיג להקה אמריקאית, מה דעתך על סצינת המטאל בארצות הברית?
לגבי הנו-מטאל, נראה לי שמהות המונח מוטעית. זה גם לא מטאל וגם לא נו. מה כל כך חדש בזה? Aerosmith עשו ראפ עם ראן די אם סי כבר בשנות השמונים. אני אישית לא כל כך אוהב את החיבור בין הסגנונות ראפ ופאנק וגם לא נראה לי שראפ עם גיטרות זה מטאל. יש בסצינה האמריקאית גם דברים נחמדים כמו Creed
או Stained. זה נכון, שלא כמו באירופה, אצלנו לא רואים להקות מטאל במצעדי המכירות, אפילו לא להקות מאוד גדולות כמו Iron Maiden. בכל זאת צריך לזכור שהצלחה זה דבר יחסי. קחי את כל הראפרים ולהקות הנו מטאל. הם מצליחים, אבל הם הורגים אחד את השני. מה טוב בזה?

לא חשבת אף פעם לעבור לאירופה, שם יהיה לך יותר סיכוי להצלחה יחסית?
אני חושב על זה כל הזמן, אבל אני אוהב את המקום שאני גר בו. השורשים שלי כאן וההתחלה של מי שאני היא כאן. אני נמצא בתוך השבט שלי.

יש לכם סוף סוף בסיסט קבוע.
כן, ג'וש שניגן איתנו בסיבוב האחרון הוא הבסיסט החדש שלנו ויש לנו גם מתופף שני, שהופיע איתנו כשפרנק זומו, המתופף הקבוע, נעדר מסיבות אישיות. Virgin Steele היא עכשיו משפחה רחבה ומאושרת וזה גם מתקשר למה שאמרתי קודם: עכשיו הוא הזמן הטוב ביותר והחשוב ביותר.

אתם הולכים להופיע כמובן?
הפעם, אנחנו נעשה הופעה ארוכה - מרתון בן שלוש שעות של Virgin Steele. זה יהיה חלום שיתגשם. השירים שלנו הם בדרך כלל שירים ארוכים של בין עשר דקות לרבע שעה וגם ככל שאנחנו מנגנים יותר, כך אנחנו נשמעים טוב יותר והקסם מתרחש. ההופעות הקצרות לא עשו לנו טוב. אנחנו לא כמו הלהקות האלה, שהכל אצלן מתוכנן ומתוזמן מראש, אלא מאוד ספונטניים. ככל שאנחנו נמצאים זמן רב יותר על הבמה, יש יותר סיכויים שיקרו הפתעות ודברים טובים. אנחנו גם רוצים להקליט את המרתונים הללו להופעה חיה.

אולי תופיעו גם אצלנו בישראל יום אחד.
אני מאוד מקווה! כמובן שאנחנו רוצים להופיע בכל פינה בעולם שרק אפשר.

כרמית מזרחי

ASKA [המשך מעמ' 4]

אנשים ששמרו על גחלת המטאל בגרמניה. זאת קבוצה יחסית לא גדולה של אנשים שהמשיכו לעשות את מה שהם אוהבים באמת, הם יצרו מעגל סגור שתומך בעצמו: להקות, חברות תקליטים ועיתונים והקהל ידע להעריך זאת וזה עבד. הם הקימו תעשיית metal שפרחה מאד בשנים האחרונות ואני מאד מקווה שיהיו לזה השלכות גם אצלכם באמריקה, כמו שזה קרה אצלנו ו-metal יחזור כי תמיד יש לזה מקום, תמיד יהיו אנשים שירצו לשמוע metal.

גם אני מאד מקווה, רק שאני עדיין לא רואה את זה קורה אצלנו בינתיים. וזה מה שטוב באירופה. פה זה סיפור אחר לגמרי. כל חברות התקליטים הגדולות נשלטות, נמצאות בבעלות ליתר דיוק של תאגידי תקשורת ענקיים.

כמו .Warner Bros השייכת ל-Time Warner ,Sony Music שהיא חברת בת של Sony וכו'.

בדיוק! אתה דיברת קודם על מעגל של תעשיית המטאל בגרמניה וזה אותו מעגל, רק בממדים הרבה יותר גדולים, רק שההבדל הוא - שמי
שלא שייך למעגל הזה לא יכול להתקבל. אנחנו,
המטאליסטים לא שייכים בשום צורה למעגל הזה כי אנחנו לא "in" היום. אני יודע מה אתם עשיתם בישראל עם העיתון שלכם וההפצה, אני רק יכול לחלום שמשהו כזה יקרה גם פה. כשאני מדבר עם כל מיני אנשים ומספר להם על העיתון שלכם, הם די מופתעים לגלות ש-metal קיים בישראל. ולי זה נראה די הגיוני דווקא כי מהם האלמנטים האופייניים במטאל? זה כבד, יש בזה רוח לחימה וכל זה חי וקיים בעם היהודי. הכל מתאים. אני מקווה
שהסצנה שלכם תגדל וייצאו מישראל להקות גדולות. באות הרבה להקות להופיע אצלכם?

לא ממש בזמן האחרון. אני חושב ששלחנו הזמנות כמעט לכל להקה שאנחנו מכירים וקיבלנו רושם שכולם מפחדים להגיע אלינו חוץ מלהקה אחת שהיתה מוכנה לבוא (רויאל האנט), אבל ההופעה בוטלה מסיבות טכניות.

אם כבר מדברים על פחדנים! אנחנו הופענו בבוסניה בזמן המלחמה שם. נתנו לנו שכפ"צים, קסדות. הרבה פעמים כשנסענו במיניבוס בדרך להופעות היה לוקח לנו הרבה שעות להגיע במרחקים ממש קטנים מכוון שכל הדרכים היו מכוסות במטעני צד ומוקשים. כמו שאתה יכול לתאר לעצמך, רוב הלהקות לא היו מוכנות להופיע במקומות כאלה! אני זוכר שכשהופענו בפסטיבל קיץ ענק בקרואטיה ברקע שמענו צרורות ארוכים וממושכים, כלומר איפה שהו מאחורינו התנהל קרב יריות. רק קיווינו שהיריות לא מכוונות אלינו חה..חה.. וזה מה שאנחנו עושים, מופיעים בכל מקום, בכל מצב. אף פעם לא פחדנו להופיע במקומות הכי חמים בעולם.

איך העיתונים מתייחסים אליכם?

מצוין! כל הביקורות שנכתבו עלינו היו חיוביות. העיתון הכי גדול ונחשב בגרמניה - Rock Hard
נתן לנו שלושה עמודים והם גם הכניסו אותנו לדיסק האוסף שלהם.

וזה לא קורה ללהקות הלא "חתומות".

נכון, אני יודע כמה מאמצים וכסף משקיעות החברות כדי לדחוף את הלהקות שלהן גם לעיתון הזה וגם לדיסק האוסף הזה. Rock Hard פשוט אהבו אותנו וזאת הסיבה היחידה להתייחסות החמה שלהם כלפינו. גם אתם שמתם שיר שלנו באוסף שלכם לפני כמה חודשים. גם עיתון צרפתי אחד הכניס את השיר שלנו לאוסף שלהם, כולם אוהבים את מה שאנחנו עושים. התגובות היו מצוינות לא רק מצד העיתונים, גם מוסיקאים אחרים החמיאו לנו. David DeFeis כתב לנו כמה שהוא אהב את "Avenger"...

מה קורה עם האלבום הבא שלכם?

הוא בדרך. כל מי שאהב את "Avenger" יאהב מאד את האלבום הבא שלנו. הוא עדיין לא גמור, יש עוד הרבה עבודה לעשות. האלבום יהיה באותו סגנון כמו "Avenger"...

גם הוא יהיה אלבום נושא?

לא. הכוונה היא לא ללכת על אלבום נושא, אבל שום דבר עוד לא גמור ויכולים להיות שינויים. שום דבר לא סגור סופית עד שהאלבום גמור. הכל יכול להשתנות, אבל רוב הסיכויים שזה לא יהיה אלבום נושא. יכול להיות שהוא יקבל את הפורמט של "Avenger" שהיה מצד אחד אלבום נושא ומצד שני כל שיר עמד בפני עצמו. כלומר אתה יכול ליהנות מכל שיר ולא לחפש שום קשר בין השירים, וגם לא תמצא כזה אפילו אם תקרא את כל המילים של כל השירים או שאתה יכול לקרוא את הסיפור שעומד מאחורי האלבום ואז לראות את הקשר בין השירים. עשינו את זה בכוונה כי ידענו שיש הרבה אנשים שפשוט לא יכולים להתמודד עם אלבומי הנושא. וגם יש הרבה אנשים שאוהבים את זה, כך שרצינו לרצות את כולם ולדעתי הצלחנו. אני יודע שיש הרבה להקות שעושות אלבומי נושא וזה לא מפריע לנו. אנחנו לא כמו כולם. יש גם הרבה להקות שמנגנות מטאל, אבל בבית הם שומעים דברים אחרים, הכל חוץ ממטאל. אנחנו שומעים מטאל בבוקר, ביום ובלילה. אנחנו חיים את זה ומנגנים את זה. אני מכיר כמה אנשים שעושים מטאל, אבל בבית הם שומעים את מדונה ודברים כאלה. אצלי בבית אתה לא תמצא את הדברים האלה. אני שומע Judas Priest ,Manowar, Virgin Steele...

אם כבר הזכרת את Judas Priest, אהבת את האלבום האחרון שלהם?

את "Demolition"?

כן.

אהבתי אותו מאד! בהתחלה קצת נבהלתי כי זה לא מה שציפיתי לקבל, אבל המשכתי לשמוע ואני מאד אוהב אותו. ואתה?

הגעתי רק לשיר החמישי...

חה..חה..אני יודע מה הרגשת, אבל תנסה להקשיב לו עוד פעם. גם לי האלבום היה קצת מוזר בהתחלה, תן לו צ'אנס. אני אישית מאד אוהב את הסולן החדש שלהם, הם לא יכלו למצוא מחליף טוב יותר ל-Rob Halford. אני יודע שאני במיעוט בקטע הזה... אני גם כותב בעיתון שיוצא באנגליה בשם Power Play ואני יודע מה אנשים אחרים חושבים על האלבום הזה, אבל אני אוהב אותו בכל מקרה!

מה אתה כותב ב-Power Play?

יש לי טור משלי, אני עושה ביקורות, רגיל. אתה בטח מכיר את המקצוע!

אתם לא עובדים בעבודות רגילות?

ממש לא. אני יודע שגם זה מפתיע הרבה אנשים, אבל אנחנו מתפרנסים ממוסיקה נטו. גם
מהופעות, גם ממכירות של האלבומים ואני גם עושה פרויקטים אחרים. הדבר האחרון שעשיתי היה מחזמר "The Jew" שזה מחזמר שסובבס על ידי "יהודים משיחיים". אתה מכיר את התופעה?

מכיר ולא מקבל.

כך חשבתי. הם יהודים שמאמינים בישוע? גם לי זה לא נראה הגיוני זה פחות או יותר כמו בין לאדן שדופק את הראש ושותה וויסקי על הבוקר, אבל הם עשו אחלה מחזמר וגם שילמו לי טוב וגם היתה לי הזדמנות לעשות משהו קצת שונה.

או.קיי. George, אנחנו יכולים להמשיך ולדבר
עוד הרבה זמן, אבל הגיע הזמן לסיים...

אין בעיה. אני מאד שמח להתראיין לעיתון שלכם. הלוואי ויכולתי לקרוא עברית והלוואי ועיתון כזה היה יוצא אצלנו בארה"ב. תרשה לי להודות לכולכם על התמיכה בנו. תהיו חזקים!www.askaband.com

בולוס

EVERGREY [המשך מעמ' 21]

אני לא מאמין, לא ידעתי על זה! Walken
הוא השחקן האהוב עלי!

שמחתי לגלות לך את המידע הזה.

הרבה ממה שעשינו מושפע מהספר הזה , החל מהעטיפה של ה-"Dark Discovery", שמתארת נשמות בוקעות מקופסא, כשהמטאפורה היא שאתה לא יכול לדעת איזה שדים יבקעו מתוכך, אתה לא יכול לדעת מה צפוי לך ברגע שתפתח את תיבת הפאנדורה שהיא תת המודע שלך, התקליט החדש הוא הפיתוח האולטמטיבי של כל הרעיון הזה, הוא כולו בעצם תקליט קונספט שעוסק באדם שנחטף באופן סדיר, אין לו טיפה של פרטיות וגופו בעצם לא שייך לו, זה הדבר שאני חושב שהוא הנורא ביותר בכל הרעיון הזה של החטיפות, של ישות בעלת כוח עליון שמשתלטת עליך ואתה הופך להיות כמו בובה על חוט עבודה.

יש לי תיאוריה, שכל הנושא הזה של החטיפות, שמגיע לממדים ממש עצומים כיום בארה"ב הוא בעצם הדיבוק של המאה העשרים ואחת, זאת אומרת, שכמו שבימי הביניים האמינו ששדים יכולים להיכנס לגוף האדם
ולגרום לו לאבד שליטה על עצמו ורצונו , ככה אנשים היום, שחשופים לכל הספרים והסרטים שעושים על הנושא, משכנעים את עצמם שהם נחטפו, זו צורה של היסטריה המונית.

זה מאד יכול להיות , אבל אני מאמין שלפחות בסיפורים המקורים יש משהו, יש מקרים שדווחו כבר בשנות השישים, ואני חושב שהיו אז הרבה כאלו.

כמו המקרה של הזוג היל, שהוקלטו תחת היפנוזה וסיפרו את הגרסא הראשונה של החטיפה שאי פעם תועדה.

בדיוק, אני לא מאמין שבזמנם היו יותר מידי השפעות מהקולנוע והטלוויזיה, מה עד שהם היו הראשונים שסיפרו משהו בנושא הזה.

אך היית מתייחס לכל תופעת הפאניקה ההמונית שנוצרה?

יש הרבה אנשים חלשים בעולם , הרבה אנשים שנוטים לכל מיני אמונות טפלות , זה בדיוק כמו כל הקיצונים הדתיים למינם, מאמינים בכל מיני תיאוריות מטורפות, מאמנים בכל מיני נסים, אנשים שנוחים להאמין בדברים ישכנעו את עצמם להאמין בכל דבר, זה נותן להם טעם לחיים, ואני מניח שאין הבדל רב בין כל הנחטפים לכאורה האלו לבין כל הקיצונים הנוצרים או הדתיים האחרים שחיים בשקר עצמי.

בוא נעזוב קצת את נושא הצלחות המעופפות, ונחזור ללהקה, אך עלתה מידת ההצלחה שלכם מתקליט לתקליט?

באופן ממש קיצוני, מהאלבום הראשון מכרנו כחמש או שש אלף עותקים, שזה לא רע בזכות עצמו, מהשני כבר הגענו לעשרים אלף עותקים, ומהחדש , שרק יצא לא מזמן כבר הגענו לעשרים וחמש אלף עותקים, ונראה שהמספר עוד עולה, ככה שאפשר לתאר את גרף ההצלחה כקיצוני.

אתה מאמין שבמסגרת סבב ההופעות שלכם יצא לכם לבקר בישראל?

אני לא רואה למה לא.

יש הרבה להקות שפוחדות פחד מוות מלבוא לארץ, בגלל המצב הביטחוני הברור מאליו.

אנחנו לא מפחדים מכלום, הופענו כבר ביגוסלביה במהלך כל הבלגן שהלך שם, ואותי זה לא מטריד, אין לי שום בעיה להופיע ולהתחמק מכדורים תוך כדי...

אך בכלל פגשת את Andy?

הוא עבד באותה חנות מוזיקה שאני עבדתי בה במהלך תקופה בגוטנברג, הוא שמע את המוזיקה שכתבנו והחליט שהוא ישמח לעזור לנו עם ההפקה.

ממה נובעים כל הצדדים הקודרים שיש בתקליט?

ממני, מהעולם הפנימי שלי, כל אחד מחברי הלהקה עבר הרבה חרא בחיין, ואנחנו נוטים להכניס את מה שעברנו לתקליט, הרבה ממה שכתבנו בתקליט הראשון היה בגלל חבר שלי שנפטר מסרטן, והשני בא מתקופה בודדת יחסית שלי, החדש, כמו שסיפרתי, בא כתוצאה מהספרים שקראתי.

ניכרת הרבה אהבה למיסטיקה בשירים שלך, זה משהו שתמיד עניין אותך?

כן, מגיל מוקדם מאד, נהגתי להשתמש בלוח סיאנס ועשיתי כל מיני טקסים מוזרים, אבל כמבוגר הפכתי את זה ליותר תחביב של קריאה, אני באמת קורא הרבה על הנושאים האלה והם כמובן הופכים להשפעה על המוזיקה שאני עושה.

הלהקה היא בעצם אתה, ניתן לראות זאת לפי כל השינויים שנעשו בהרכב, כשאף Dan, שהיווה את הבסיס של הלהקה מלבדך, עזב, בתקליט החדש יש מספר חברים חדשים, ובעצם חוץ מהמתופף לא נותר אף אחד מההרכב המקורי, מלבדך כמובן, אך התחושה של לעבוד שוב עם הרכב חדש?

מוזר, אני די מרגיש שהלהקה היא ה-baby שלי, אני נוטה לדאוג לה ולטפח אותה , אבל שלושת החברים החדשים תרמו המון למוזיקה, הם נתנו הרבה רעיונות טובים, והייתי חייב להשתמש בהם, כי הם תרמו לסה"כ.

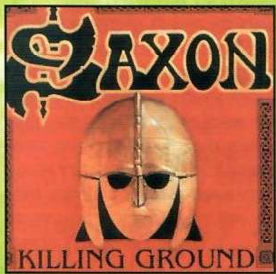
לסיום, הבנתי שאתם עשיתם בדיוק עכשיו ווידאו קליפ ל-"Masterplan", השיר הראשון בתקליט.

נכון, זה הוידאו היקר ביותר שנעשה בשבדיה לאיזה שהיא להקת רוק כבד, ואני ממש מרוצה מהתוצאה, אני לא יודע עד כמה נזכה לכך שהיא תשודר, אבל אני מקווה שכל זמן מסך שהקליפ יקבל , יביא עוד אנשים שיהיו מודעים לנו.

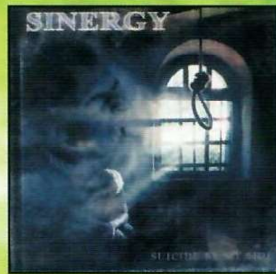
טוב, תודה על הראיון, Tom, ובהצלחה בהמשך!

אלון מיאסניקוב

WHAT'S ON YOUR CD

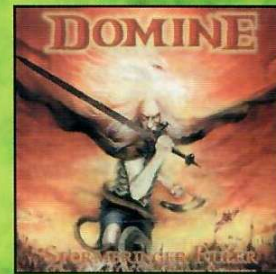
1. KILLING GROUND
SAXON
KILLING GROUND
SPV

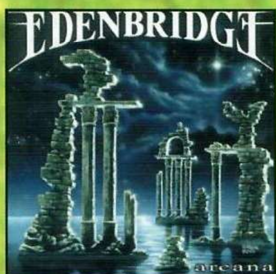
2. I SPIT ON YOUR GRAVE
SINERGY
SUICIDE BY MY SIDE
Nuclear Blast

3. WE MUST USE THE POWER
SILENT FORCE
INFATUATOR
Massacre

4. THE HURRICANE MASTER
DOMINE
STORMBRINGER RULER
Dragonheart

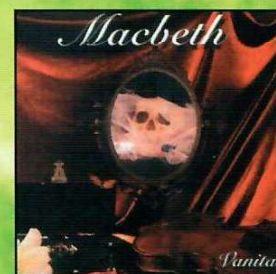
5. STARLIGHT REVERIE
EDENBRIDGE
ARCANA
Massacre

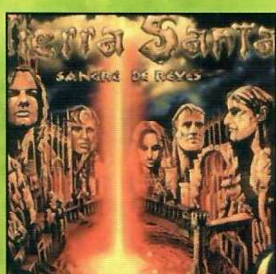
6. NOVA ERA
ANGRA
REBIRTH
SPV

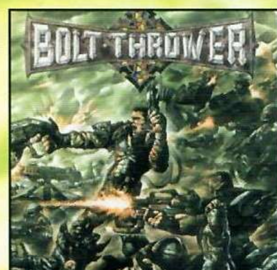
7. WHAT YOU SOW, YOU REAP
CONSORTIUM PROJECT
CONTINUUM IN EXTREMIS
Locomotive

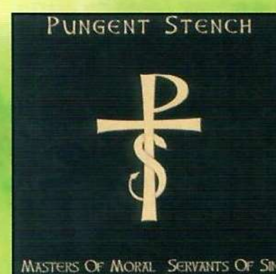
8. LADY LILY WHITE
MACBETH
VANITAS
Dragonheart

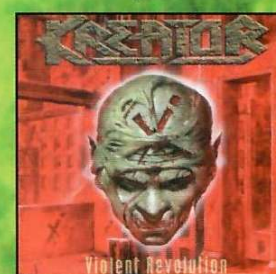
9. SANGRE DE REYES
TIERRA SANTA
SANGRE DE REYES
Locomotive

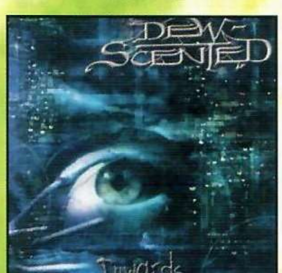
10. INSIDE THE WIRE
BOLT THROWER
HONOUR-VALOUR-PRIDE
Metal Blade

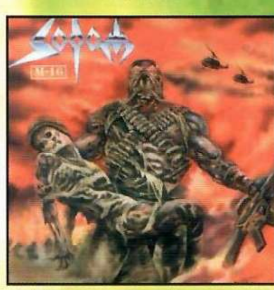
11. REX PAEDOPHILUS
PUNGENT STENCH
MASTERS OF MORAL SERVANTS OF SIN
Nuclear Blast

12. VIOLENT REVOLUTION
KREATOR
VIOLENT REVOLUTION
SPV

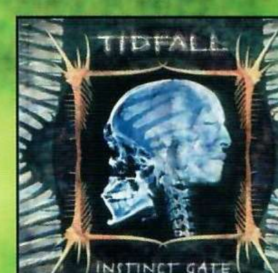
13. UNCONDITIONAL
DEW-SCENTED
INWARDS
Nuclear Blast

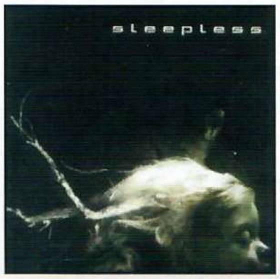
14. AMONG THE WEIRDCONG
SODOM
M-16
SPV

15. AN ANGEL'S FUNERAL
AGATHODAIMON
CHAPTER III
Nuclear Blast

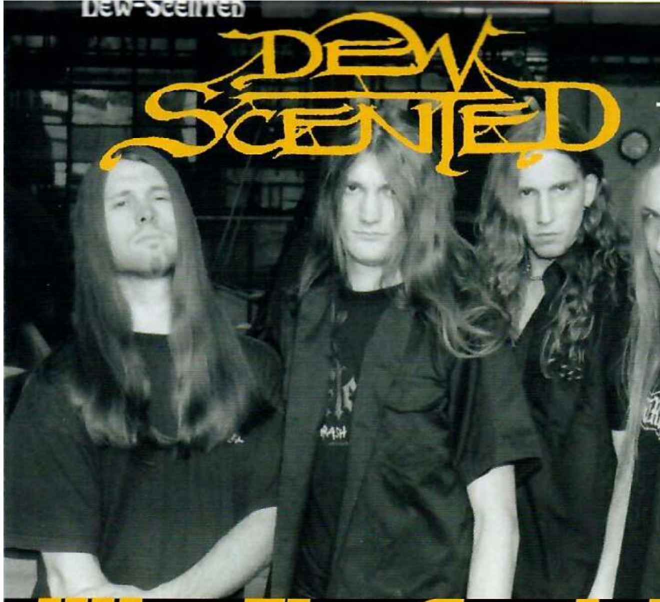

16. THE EMPIRE OF THE PLEASURES OF FLESH
TIDFALL
INSTINCT GATE
Nuclear Blast

BONUS TRACK:
17. WINDS BLOW HIGHER
SLEEPLESS
WINDS BLOW HIGHER
Raven Music

על הלהקה הזאת מעולם, זה מוזר ומעניין כי הם קיימים כבר תשע שנים, הם הוציאו שלושה תקליטים לפני זה הנוכחי, והם ממש טובים! שילוב ה-thrash וה-death הטכני אך עם זאת אגרסיבי שלהם, עובד מצוין. הלהקה קודם כל הבטיחה, באמצעות שמה, שלא תטעו יותר מדי בינה לבין להקות אחרות, כמה להקות אתם כבר מכירים שקוראים להם "ניחוח הטל"? לא יותר מדי, אף פעם לא חשבתי שאקנה להקה עם שם כמו "ארומת השושנה", או "ריח הגשם", אבל אני בהחלט חושב שמי שאוהב מטאל קיצוני ולא טרח להקשיב ללהקה, הפסיד.

הלהקה הוקמה בשנת 92' ודי מהר הוציאה את הדמו הראשון שלה "Symbolization", שם מורכב מהסוג שימשיך לאפיין את הלהקה גם בשנים הבאות. הלהקה זכתה לתמיכה רבה מהעיתונים הגרמניים המקומיים, והרבה מאזינים התעוררו לשמע הדמו. מספר רב של חברות תקליטים התעניינו בלהקה, ולבסוף הם החליטו לחתום עם חברת SPV הגרמנית, מהגדולות שבתחום בגרמניה. "Immortelle" (זה כתוב ככה בכוונה), האלבום הראשון, יצא ב-96', והלהקה החלה ליצור לעצמה שם של להקת הופעות אנרגטית ואגרסיבית ביותר. הלהקה אף זכתה להופיע עם מספר להקות וביניהן Overkill, מה שחידד את ניסיונם הפעוט יחסית.

ההמשך היה אפילו יותר מרשים, הופעות עם Edge Of Sanity, Sadist, ואפילו Arch Enemy ועם Morbid Angel. בתקופה הזאת חלו כמה שינויים בהרכב, כתוצאה מהלחץ הבלתי פוסק של ההופעות, אך הלהקה החזיקה מעמד והמשיכה הלאה. האלבום השני "Innoscent" (שוב, זה בכוונה), יצא ב-98', כשאת המיקס שלו ביצע מי שכונה אגדת ה-death - Dan Swano. הצלחת התקליט הובילה לשורת הופעות עם להקות כמו Death, Deicide ו-Six Feet Under, וכמובן, הופעה ב-Wacken, גדול הפסטיבלים. ללא הפוגה, הוציאה הלהקה את האלבום השלישי "Ill Natured", שזכה לביקורות נלהבות בכל עולם המטאל הקיצוני. הלהקה זכתה לחמם שוב את Overkill, וגם את Annhilator- ענקי ה-thrash. האלבום החדש "Inwards", הופק על-ידי המפיק Andy Classen שהפיק בין השאר את Krisiun ואת Holy Moses, והוא השילוב המדויק ביותר שלהם בין ה-thrash המהיר שהם כה אוהבים, לבין death טכני סופר מקצועי. לכבוד צאת התקליט שוחחתי עם Leif, סולן הלהקה ובחור חביב מאד

Who The Fuck Is Slayer?

ראיון עם Leif Jensen, סולן להקת Dew-Scented

מה מקור השם של הלהקה, הוא לא ממש שם אופייני.
אני יודע, זאת אחת הסיבות לכך שבחרנו אותו מהתחלה, הוא נלקח משיר של Edgar Allen Poe, והוא מתאר את ריח הטל על הצמחים, מושג די אמורפי, כי אין ממש כזה ריח!, זה פשוט היה השם הנכון בשבילנו כי הוא לא מגביל אותנו למשהו מסוים, היו לנו די הרבה בעיות עם השם, כי אנשים לא כל כך ידעו למה לצפות כשהם ראו את הדיסקים שלנו, אבל עם שם כזה אתה יכול לעשות כל סגנון מוסיקלי שתבחר, אתה לא חייב לעשות מה שמצפים ממך.

אפשר להבין, אם ללהקה היו קוראים Mucus Blood-Gore , הייתי יכול לצפות לסגנון מסוים מהם.
בדיוק!

אני מבין שהתחלתם ב-SPV?
נכון, התקליט הראשון שלנו יצא שם.

התחלה לא רעה..
נכון, אבל התקליט השני יצא בחברת בת של Nuclear Blast והתפוצה היתה די על הפנים, ציפינו להרבה יותר.

אבל עכשיו אין לכם על מה להתלונן.
נכון, יש לנו אחלה תמיכה עכשיו מ-Nuclear Blast, אנחנו כבר לא באיזו חברת בת אנונימית, אלא בחברת האם הגדולה עצמה.

הסגנון שלכם תמיד היה מה שהוא היום?
כן, מההתחלה, ב-92', עשינו מעין שילוב של death, thrash, והרבה ריפים טכניים בסגנון של Cynic או משהו בסגנון, מה שרצינו לעשות היה לקחת את כל הלהקות הקלאסיות שאהבנו, כמו Exodus, Slayer וכו' לעשות משהו כבד יותר, מהיר יותר, שאמנם דומה, אבל לא זהה.

יש דמיון מסוים בין מה שאתם עושים לבים המוסיקה של The Haunted, יש לכך סיבה מיוחדת?
די, אנחנו מושפעים מאותן להקות שציינתי קודם, וכך גם The Haunted, אין לי מה להכחיש, אני מאד אוהב את The Haunted, האלבום הראשון שלהם הוא לדעתי "Reign In Blood" של שנות התשעים, אין לי בעיה להזכיר אותם.

את האלבום השני לא אהבת?
הוא טוב, אבל הוא הרבה פחות טוב מהראשון.

הבעיה שלך היא עם הסולן החדש?
בין השאר, הוא ללא ספק פחות טוב מהראשון, הראשון ממש נשמע עצבני וברור, השני פחות, גם השירים פחות טובים בשני שלהם, לדעתי.

הקול שלך דווקא נוטה יותר ל-death זה מאד מזכיר את Chuck, מ-Death (RIP).
תודה! זאת מחמאה ענקית בשבילי, כי הוא אחד הסולנים האהובים עלי ביותר, אני די מנסה לשיר בסגנון דומה לשלו .

ההשוואה ל-The Haunted מחמיאה לכם באופן כללי?
כן, אבל אנשים צריכים להבין שאנחנו לא מנסים להעתיק מזה או משהו, יש השפעה מסוימת, אבל עשינו את זה עוד לפני הרבה זמן. זו השוואה מחמיאה, ללא ספק, אבל אנחנו לא הם.

אתם זוכים להצלחה עם התקליטים האחרונים?
אנחנו עדיין לא ה-Back Street Boys, אבל הולך לנו לא רע, אני די מרוצה ממה שקורה אתנו בינתיים.

הסגנון שבחרתם לכם הוא בעייתי מבחינה זו.
נכון, יש לך ב-black metal להקות כמו Dimmu Borgir, שעושות יופי של עטיפות, ועושות אחלה promotion, והם מוכרים במאות אלפים, אצלנו , ב thrash, זה עסק איטי יותר , יש פחות מעריצים, זה הרבה עבודה קשה, הרבה הופעות, אנחנו לא מצפים אי פעם למכור כמו Dimmu Borgir.

אתה לא אוהב גם את מה שהם עושים מוסיקלית?
דווקא כן, הם להקה טובה מאד, אבל הם לא אנחנו, יש לנו מוזיקה שונה מאד , והסגנון שלנו בנוי לממדי הצלחה אחרים לגמרי .

זה לא שאין לגמרי שוק ל-thrash.
נכון, יש שוק מסוים, קטן יותר אמנם, אבל אני מאמין שיש מספיק אנשים שרוצים לשמוע מטאל איכותי, כבד ומהיר, כמונו למשל.

אך אתם מנסים להתקדם מבחינת המוזיקה שהלהקה עושה?
כמה דברים, הפקה יותר טובה מתקליט לתקליט, יותר אמצעים טכניים במהלך ההקלטה, כמוזיקאים אנחנו מתקדמים יותר ויותר, אנחנו עובדים על כיוון פחות או ותר קבוע, אבל משתדלים אף פעם לא לשעמם.

הכיוון שלכם מזכיר קצת גם להקות כמו Messhuga, רק פחות טכני, הם השפעה עליכם?
די', לכל אחד מאתנו יש טעם קצת אחר, אני אוהב להקות כמו Cynic ו- Confessor, המתופף והגיטריסט שלנו אוהבים יותר להקות כמו Messhuga, ודברים יורת מורכבים, וכל ההשפעות הללו באות לידי ביטוי במוזיקה, כמובן, אנחנו מנסים לא להיגרר עם מורכבות, קצת קשה להשתלט על המותך שלנו, הוא באמת מתופף מדהים, והוא כל הזמן עושה את המוזיקה מורכבת יותר, הבעיה היא תמיד אך לעשות קטעים חכמים, אבל לא יותר מידי מורכבים, כי בסך הכל מה שאנחנו מנסים לעשות זה שירים טובים, לא ספר הדרכה לריפים או משהו.

לקראת אמצע התקליט, במיוחד בשיר "Degeneration", יש כמה הרבצות של grind מהיר במיוחד, שהופך את השירים ליותר death, גם הריפים הם ברוטלים מאד, כמה דרגות מעל thrash רגיל, למרות שבאמצע השיר יש כמה יציאות thrash נקיות יותר.
שיר שבע שלנו הוא תמיד שיר מהיר מאד, זה חוק אצלנו, הוא גם יותר death בכוונה ,שים לב ל-vocals, יותר נמוכים וצרודים. אנחנו תמיד להכניס גיוון למוזיקה, כמו שאמרתי, אנחנו לא ננעלים סגנון ספציפי לגמרי, אנחנו אהבים את מהיר, עצבני, אבל כיוון אחד מדיוק אין, מה שכן, המהירות לא מונעת מזה להיות thrash, יש כמה להקו שבדיות שעושות thrash מהיר מאד, זה תלוי הרבה גם בסאונד ובריפים, אבל כשיש לך מתוף מכני מושלם, כמו שלנו, זה כיף להרביץ כמה speed blasts כאלה. אני לא ממש מכיר להקות מהירות עד כדי כך ב thrash.יש כמה, Defleshed ,למשל, הם עושים ריפים של thrashטהור, אבל כל הזמן עובדים עם המישש רצחני.

הריף שכנראה הוא האהוב עלי בתקליט הוא השיר החמישי, אחרי הפתיחה, ריף מאד Haunted, עם עליה מלודית נחמדה באמצע, זה שיר שהוא יותר thrash אופייני.
כן, ההשפעה שלנו מ-Slayer גדולה מאד, והרבה מהריפים שלנו מושפעים מהם.

בכלל יש בתקליט הרבה אווירה של Reign In Blood וגם קצת "Seasons In The Abyss" ככה לתיבול.
נכון, Slayer היא אחת הלהקות האהובות עלי בכל הזמנים, ולמרות סגנון השירה שלי מאד שונה משלו, Tom הוא אחד הסולנים שאני הכי אוהב.

שיר שבע, "Locked In Motion", הוא שיר מורכב ביותר, והריף של הגיטרה מוזר, יש בו מעיין feedback מוזר כזה.
זה אחד הרעיונות של הגיטריסט שלנו, אמרתי לך שהוא אוהב דברים מוזרים.

טוב, בוא נחזור קצת ללהקה עצמה..
דווקא נחמד שמישהו טורח להקשיב לתקליט לפני שהוא מראיין לגביו, רוב הכתבים פשוט שואלים אותי כמה שאלות כלליות ובזה מסתפקים.

יש יתרון בכך שאהבתי את התקליט, כך שלא היתה לי בעיה לשמוע אותו מההתחלה ועד הסוף. אני חייב לומר לך שממש הופתעתי מכך שזה התקליט הרביעי שלכם, לא שמעתי עליכם לפני כן.
כמו שאמרתי, היתה לנו בעיה רצינית עם ההפצה בעבר, אני מניח שזה יותר טוב היום, עובדה, אני מדבר עם Metal Hammer Israel, לא ידעתי שבכלל יש עיתון מטאל בישראל.

ידעת בכלל על קיומה של סצינת מטאל כאן?
קצת, לפני כמה שנים ראיתי פוסטר של Disharmonic Orchestra, הם היו חברים שלנו, לפני שהתפרקו, והיה שם על הופעה משותפת שלהם בישראל עם Salem.

כן, זה היה באמצע או בתחילת שנות התשעים, הופיעו כאן אז Benediction, Cathedral, ואפילו Carcass, שאני אוהב מאד.
אני מבין שגם Ancient Rites היו אצלכם.

נכון, לא הייתי שם אבל שמעתי שהיתה הופעה מעולה, המקום היה עמוס לגמרי.
אנחנו תמיד שמחים להרוויח קהל חדש. הופענו ביפן בעבר, ואני אומר לך, כזה קהל לא ראית, פשוט שולטים בחומר, ויש להם גם כמה להקות לא רעות בכלל.

זה ממריד אותי שהם זוכים לקבל כל דיסק כמעט עם שירי בונוס מיוחדים.
כן, זה נובע מהצורך של השוק, המחירים של הדיסקים המקומיים יקרים מאד, והם צריכים את שירי הבונוס כדי למכור. אבל אתה צריך לראות חנויות מיוחדות למטאל ביפן, יש כאלה גם בגרמניה, אבל אפילו לא קרוב לגודל שיש שם, מכל להקה יש לך את כל התקליטים שהוציאה, כל המהדורות שיצאו, הגרסא השבדית, האמריקאית, היפנית, זה ממש מדהים.

האמת היא, שכשחשבתי שהדיסק עומד להיגמר, שמתי לב שיש שם קטע בונוס נסתר, התחלתי לשמוע, ופתאום אני מבין שאני שומע ביצוע ל-"War Ensemble" של Slayer, מאיפה זה בא?
זה בונוס יפני, יצא לך טוב שקיבלת את הפרומו כי לשם הכניסו אותו במיוחד.

למה דווקא השיר הזה?
קודם כל כי אנחנו אוהבים אותו מאד, והאמת היא שפשוט ניגנו אותו באולפן, ראינו שכולנו שולטים בו די טוב, והרגשנו ששיר מתקופת האמצע של Slayer הוא בדיוק מה שיתאים לדיסק כשיר בונוס.

מלבד הקולות זה ביצוע מאד דומה למקור.
זאת הייתה הכוונה , כל משחק עם השיר היה רק הורס אותו.

איזה ביצועים עשיתם בעבר?
כל מיני, ביצוע ל-Sacrifice, להקה קנדית ישנה שמעט אנשים מכירים, וביצוע ל-Overkill מאחד התקליטים הראשונים שלהם.

אני דווקא מאד אוהב את החומר הישן שלהם, במיוחד את השני "Feel The Fire", יש לי אותו עוד בתקליט, ממש פריט אספנים.
אנחנו תמיד הולכים על שירים פחות מוכרים, לא על מה שכל אחד יזהה ישר, זה יותר מעניין לדעתי, הביצוע ל-Slayer היה מאד יוצא דופן מבחינתנו.

במה עוסקים הטקסטים שלך?
הם לא דימיוניים, אני ממש לא אוהב את כל הסגנון הזה של החרבות והאבירים, יש להקות טובות בז'אנר ההוא, אבל המילים פשוט הורסות להם, אני שר על המציאות, על כאב אנושי, על מערכות יחסים. לכל אדם יש דיכאון, לכל אחד יש רגשות אפלים, ואני פשוט מעלה את על הנייר.

זה תוצאה של החיים האישיים שלך?
לא ממש, כולנו בלהקה אנשים מאושרים, יש לי חוש הומור, ואני לא ממש מדוכא רוב הזמן, אבל הרבה מזה הוא כי אני פורק את כל התסכולים והדעות שלי בשירים שלנו, אני לא מאמין במילים שמעודדות אלימות, או זוועות למינהן, גדלתי בקולומביה, ואני מאד רגיש לכל הנושא של האלימות בעולם, לדעתי יש מספיק מזה בחדשות, אז אני לא צריך שלהקה תשיר לי על רצח המוני או משהו כזה.

אם היית צריך לבחור את הלהקות האהובות עליך ביותר, במי היית בוחר?
הרבה במטאל, כל ה-thrash של שנות השמונים, Exodus, Forbidden, ולא מטאל, הזמרת האהובה עלי היא Tori Amos, אני מעריץ לא קטן שלה.

על איזה תקליטים חדשים היית ממליץ לי?
ה-System Of A Down החדש, הם אחלה להקה שמשלבת מטאל עצבני עם שירה טובה ומוסיקה מטורפת.

יש להם סולן ענק.
נכון, ה-Thought Industry החדש, הוא מופרע ביותר, אבל לא פחות טוב משאר הדברים שהם עשו, ה-Hate Eternal החדש, וכמובן, ה-Tori Amos החדש, אם אין לך בעיה עם זמרות, אז אתה בטוח תאהב את זה, תקליט שירי כיסוי לכל מיני דברים, מ-Eminem ועד ביצוע ל-"Reign In Blood".

אתה רציני???
כן, המוסיקה שונה אמנם, זה על פסנתר, אבל המילים הן אותן מילים, ואני ממש אהבתי את זה. דרך אגב, אני לא זוכר אם אמרתי לך, אבל הייתי ב-Clash Of The Titans השנה.

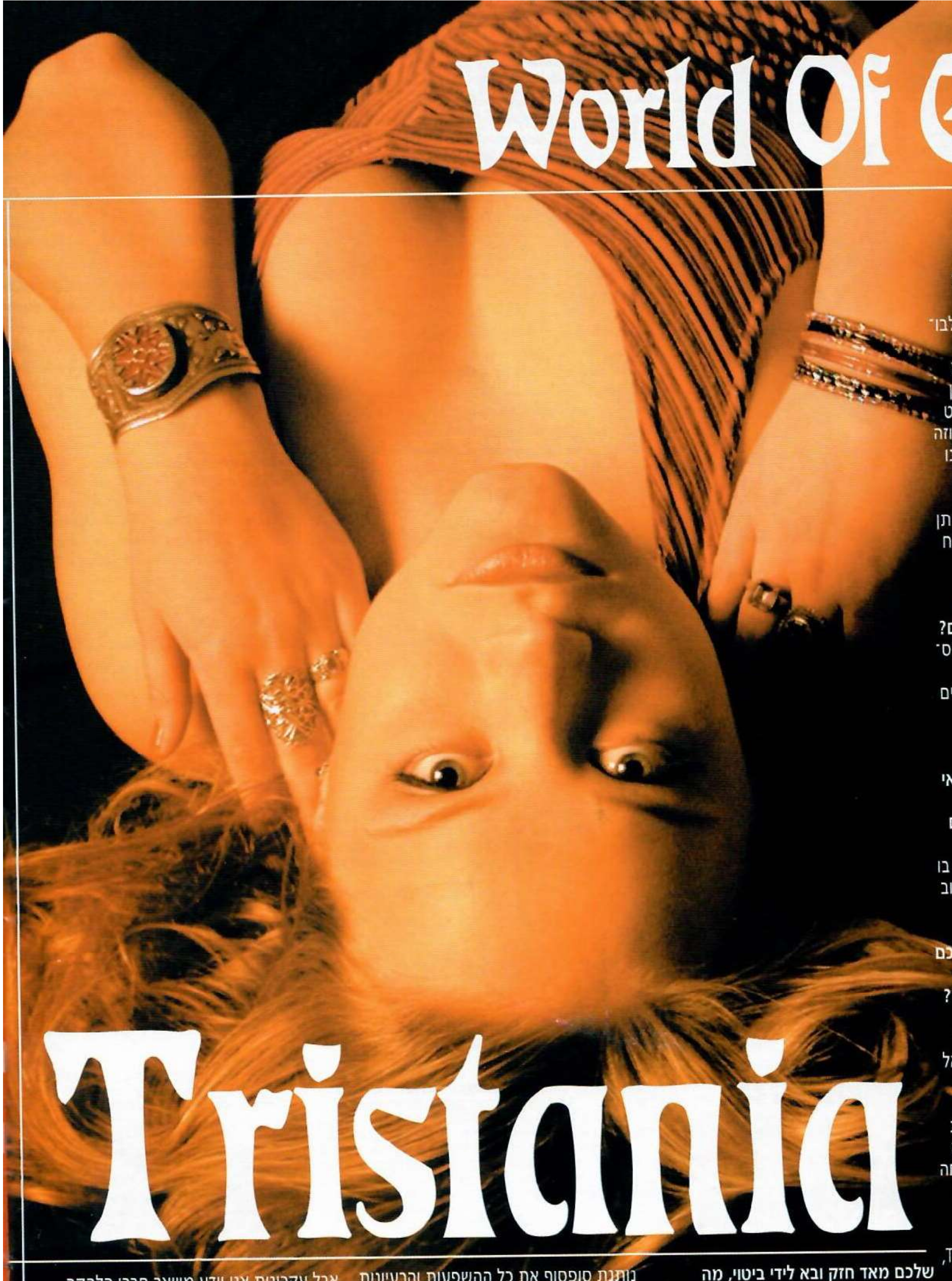
אתה רציני?
בהחלט, היו שם כל הלהקות הקלאסיות, Exodus בהרכב המקורי, Testament בהרכב הראשון שלהם, Vio-lence, Sadus, Death Angel.

אני מניח שהיה חזק ביותר.
לא ייאמן, האמת שמי שהכי אהבתי היו Death Angel, אני הכי אוהב את שני הראשונים שלהם, ובהופעה הם ביצעו רק שירים מהם, ומכיוון שהם צעירים מרוב הלהקות בכמה שנים, אז הם התפרעו הרבה יותר מרובם, היה ממש ענק.

טוב, תודה לך Leif, יש לכך איזה אתר אינטרנט שניתן לבדוק, למי שיהיה מעוניין?
כן, www.dew-scented.de, יש שם הרבה מידע, אני ממליץ עליו למי שאהב את התקליט.

אלון מיאסניקוב

World Of Glass

Tristania

זה האלבום השלישי שלכם ואני חייב לומר שעשיתם התקדמות גדולה הן מבחינת החומר והן מבחינת ההפקה, מדוע בחרתם להקליט דווקא בצרפת? מי הפיק את האלבום?
המפיק הוא אותו מפיק שעשה את האלבו־מים הקודמים שלנו, הסטודיו הוא אותו סטודיו למעשה, הבנאדם עבר מנורבגיה לצרפת והעביר אתו את כל ציוד האולפן שלו לשם, כך שזה היה טבעי לנו להקליט אתו. היה לנו הרבה יותר תקציב הפעם וזה אפשר לנו לבלות יותר זמן באולפן, יכולנו למעשה לעבוד בכל שעות היממה על החומר ללא מגבלה של זמן ומעבר לזה נוסף לאולפן הרבה מאד ציוד חדש וזה נתן לנו עוד יותר אפשרויות להשתמש ולפתח את הסאונד של האלבום הזה.

מה המצב כרגע לגבי אוסטין ויאן? הם חברים מלאים בהרכב או רק סשניסטים?
ובכן... הרשה לי להציג את עצמי... אני אוס־טין ושנינו חברים מלאים בהרכב כיום, הייתי שותף גם לכתיבת חלק מהטקסטים באלבום הזה, אני בטוח שבאלבום הבא שנינו נתבטא הרבה יותר.

עשיתם לאחרונה סיבוב הופעות אירופאי עם Rotting Christ בתור להקת חימום, האם זה סיבוב ההופעות הראשון שלכם שבו אתם האקט המרכזי?
לא, למעשה זה סיבוב ההופעות השלישי בו אנחנו האקט המרכזי אם כי הפעם הסיבוב היה הגדול והמקצועי מכולם.

אתם להקה נורבגית אבל המוסיקה שלכם לא נשמעת כאילו באה מנורבגיה, איך הקהל שאינו מטאל מתייחס אליכם שם? המדינה שלכם מזוהה הרבה יותר עם בלאק מטאל מאשר עם הסגנון שלכם?
אמת, הקהילה התקשורתית שאינה מטאל לא מכירה אותנו, הם עסוקים מאד בפופ המחורבן שלהם, בכל המיינסטרים שרץ שם. המדיה שמתעסקת במטאל מפרגנת לנו, אני חושב שזה ככה בכל העולם, אלא אם כן הלהקה ממש, ממש גדולה ומצליחה בארץ מולדתה. אל תשכח שיש עוד כמה הרכבים בסגנון שלנו בנורבגיה שגם הם מצליחים כמו Trail Of Tears או The Theatre Of Tragedy או Sins Of Thy Beloved, כך שניתן לומר שיש פה סצינה גם של להקות וגם של קהל לסגנון שאנחנו מנג־נים, אם כי כן, נורבגיה מזוהה יותר מכל עם בלאק מטאל.

הטקסטים שלכם בעיקר אישיים אבל יש בהם אלמנט של פנטזיה, על מה אתה כותב בעיקר?
כמו שציינתי קודם אני כתבתי רק שני שירים באלבום הזה. הטקסטים עוסקים בעיקר במציאות שלנו, במה שעובר עלינו, חוויות, מערכות יחסים טובות, מערכות יחסים רעות. אני משתדל שהלהקה תכתוב דברים אמיתיים על מה שבאמת קורה לנו, אני חושב שהתעלמנו באלבום הזה במעט לגמרי מכל הקלישאות של הדום והגותי, בכלל מבחינת הטקסטים, האלבום הזה הוא הכי מוצלח והכי בוגר שלנו, אני מאד מרוצה מהטקסטים והם מאד חשובים לי.

הצד הויזואלי בעטיפות של האלבומים שלכם מאד חזק ובא לידי ביטוי, מה הקונספט מאחורי העטיפה?
באלבומים הקודמים אני לא הייתי בלהקה, כך שאני לא יכול לדבר על דבר שלא היה לי חלק בו. אבל, באלבום הזה עשינו עטיפה שתשקף הכי טוב שאפשר את המוסיקה ואת האווירה שניסינו ליצור ואני חושב שזה עבד טוב מאד.

אני מאמין שזה הריאיון הראשון שלך לעיתון ישראלי, יצא לך לשמוע להקות מפה? משהו על הסצינה?
לא, אבל זה ממש לא בכוונה, אשמח.

האלבום האחרון שלכם שונה מקודמיו בכך שהוא מביא את כל ההשפעות המוסיקליות שלכם לידי ביטוי?
אני יכול לתאר אותו שעות כי באמת הוא משלב כמעט את כל הסגנונות במטאל, יש בו בלאק, doom דת' גותיק רוק וכמעט כל סגנון מוצא בו את ביטויו ואת ההשפעות שלנו. אני חושב ש-Tristania מודל 2001 נותנת סופסוף את כל ההשפעות והרעיונות שלה פנימה בצורה הכי טובה והכי ממוקדת שאנחנו יכולים ליצור.

למה אתה מקשיב כיום?
David Bowie, Nick Cave, Anathema, לכל מה שעושה לי טוב בפנים.

האם אתם מנגנים בפרוייקטים נוספים?
אני כן, יש לי הרכב רוק מתקדם אבל זה באמת פרוייקט צד ולא משתווה ל-Tristania, שזה הדבר האמיתי מבחינתי, אני מעדיף שנהיה מרוכזים בלהקת האם מאשר שנתפזר בין אלף פרוייקטים שונים ונאבד פוקוס. דווקא עכשיו כשהתחלנו ממש להצ־ליח חשובה לי מאד הנאמנות של כל חברי ההרכב וההשקעה שלהם בצורה הכי חזקה שאפשר.

ההצלחה של האלבום הקודם "Beyond The Veil" הפתיעה אותך?
לא הייתי אז בלהקה, אז אני לא יכול לומר לך, אבל עקרונית אני יודע משאר חברי הלהקה שכן, הם היו מופתעים, הם ציפו שזה יתקבל בברכה אבל ההצלחה הגדולה הפתיעה גם אותם אני בטוח בזה, האלבום ממש הצליח.

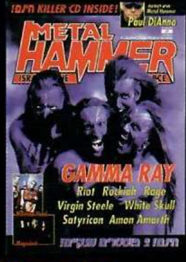
מה פירוש השם Tristania?
אין לזה פירוש, המילה Trist בנורבגית זה מלנכוליה ומשם לקחנו את זה.

מה החשיבות בעיניך של האתר שלכם?
גדולה, האתר www.tristania.com מתעדכן כל הזמן, ואנחנו שומרים בעזרתו על קשר עם המעריצים שלנו כל הזמן, לדעתי זה מצוין.

או קיי, תרגיש חופשי לסיים את הריאיון איך שבא לך.
תודה רבה על התמיכה בלהקה ועל הריאיון, אני מקווה שאולי נוכל להופיע אצלכם בעתיד, תקשיבו לאלבום החדש!

1 Iron Maiden
Edguy
HammerFall
Salem
Rhapsody
Marilyn Manson
Metallica

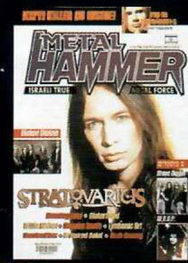
2 Gamma Ray
Riot
Rockiah
Virgin Steele
White Skull
Satyricon
Amon Amarth

3 Grave Digger
U.D.O.
Saxon
Metal Church
Primal Fear
Orphaned Land
Cannibal Corpse
Megadeth
Iron Maiden

4 Blind Guardian
Bonfire
Betrayer
Pegazus
My Dying Bride
W.A.S.P.
Iced Earth
Domine
Soilwork

5 Stratovarius
Vision Divine
Running Wild
Motorhead
At The Gates
Napalm Death
Limbonic Art
Vanden Plas
Armored Saint
Arch Enemy

6 Metallica
Anthrax
Slayer
Danzig
Metalium

7 Cradle Of Filth
Sinner
Pink Cream 69
Squealer
Vader
Mago De Oz
Angra

8 Iron Maiden
Helloween
Brainstorm
Power Symphony
Mrs. Hippie
Nashville Pussy
Theory In Practice
Drakkar

9 Nightwish
Edguy
Rob Hlaford
In Flames
Mastermind
King's X
Nocturnus

10 Ozzy Osbourne
Mötley Crüe
Ayreon
Tierra Santa
Sinergy
Eidolon
Borknagar
Mayhem
Sanctus
The Black League
Memory Garden
Bang Your Head 2000

11 Labyrinth
Hypocrisy
White Skull
Joe Lynn Turner
Victor Smolski
Uriah Heep
Virgin Steele
40 Grit
Rotting Christ
Morbid Angel

12 Helloween
Lizzy Borden
Six Feet Under
CJSS
After Forever
HammerFall
Vanize
Sigma
Symphony X
Crematory
Nevermore

13 Rhapsody
Primal Fear
Immolation
Imagika
Gardenian
Easy Rider
Chinchilla
Axxis
Kreator
Nile
Malevolent
Creation
Ancient Rites
Children Of
Bodom
Nostradameus

14 Dimmu Borgir
King Diamond
Skyclad
Iron Savior
Enslaved
Yngwie J.
Malmsteen
Soilwork
Racer X
Onkel Tom
Avalon
Falconer
Crest Of Darkness
God Dethroned
Narnia
Cydonia
Stratovarius

15 Pretty Maids
Die Toten Hosen
Stratovarius
Amorphis
Steel Prophet
Hades
Amon Amarth
Behemoth
Melechesh
Flotsam&Jetsam

16 Rage
Wayne
Iced Earth
Ian Parry
W.A.S.P.
Artch
Misanthrope
Divine Decay
Lions Share
Bal - Sagoth
Armored Saint
Absu
Mystic Circle
Rawhead Rexx
TO/DIE/FOR
Jacobs Dream

17 Grave Digger
Gamma Ray
Queensryche
Sonata Arctica
Bruce Dickinson
Kamelot
Royal Hunt
Napalm Death
COC
Thorns
Six Feet Under
Dark Funeral
Destruction
In Flames
Moonspell
Criminal
Lacrimosa
Ensiferum

ISRAELI METAL HAMMER

נא סמן במשבצת הרצויה

כן! אני מעונין במנוי ל-12 גליונות במחיר 299 ש"ח
12 גליונות+דיסק לפי הסגנון שלי

כן! אני מעונין במנוי ל-6 גליונות במחיר 160 ש"ח
6 גליונות+כובע METAL HAMMER ISRAEL

נא מלא פרטים מלאים בכתב ברור

נא חייבו את כרטיס האשראי שלי:

○ ישראכרט ○ ויזה ○ דיינרס ○ אמריקן אקספרס

מספר כרטיס

תוקף | מספר ת.ז.

שם משפחה

שם פרטי

כתובת

מיקוד

טלפון

נייד

ניתן גם לשלוח המחאות והמחאות דואר לכתובת המערכת לפקודת:

מ.מ.י. מיוזיק מדיה ישראל בע"מ ת.ד. 52043, תל אביב 67212

טלפון: 03-6881410 פקס: 03-6885187

עשה מנוי

קבל 12 גליונות

ושלם על 10 בלבד!

12 גליונות

כולל דיסק אוסף המצורף חינם לכל גליון

ב-299 ש"ח

(במקום ~~358~~ ש"ח בחנויות)

VIRGIN STEELE

Virgin Steele, היא אחת הלהקות החשובות ביותר בתולדות המטאל האמריקאי, שהשפיעה בין השאר על להקות כמו מטאליקה וקווינסרייך. David DeFeis, המוח והמנהיג, ידע לעשות את השילוב המוצלח בין מטאל לבין השכלתו במוסיקה קלאסית והיום נחשבת Virgin Steele למייסדת ז'אנר ההבי מטאל הסימפוני. השנה חוגגת הלהקה שני עשורים לקיומה עם שני אלבמים. האחד, "Hymns Of Victory", מכיל את הקלאסיקות של הלהקה בעיבודים חדשים. השני, "The Book Of Burning", המורכב משירים חדשים ומשירים מן התקופה המוקדמת ביותר והפחות ידועה של Virgin Steele. על החגיגות העיב לזמן מה צל של ויכוח מכוער בין DeFeis לבין Jack Starr, אחד החברים בהרכב המקורי, על הזכויות לחומר המוקדם של הלהקה.

בראיון מתייחס DeFeis למחלוקת וגם מדבר על ההווה והעתיד של אגדת המטאל Virgin Steele.

ברכותיי על שני האלבומים הנהדרים. במיוחד "The Book Of Burning", ממש מצוין.
תודה רבה, אני שמח לשמוע את זה.

ולצד השמחה על יציאת האלבומים, יש את המחלוקת המתוקשרת בינך לבין Jack Starr.
זה באמת לא ביג דיל ואני לא מייחס לזה חשיבות כל כך גדולה. אני רציתי להוציא מחדש את החומר הישן, אחרי מקצה שיפורים ועיבוד לכבוד חגיגות העשרים ללהקה. אחרי ששמונים אחוז מן העבודה כבר היו גמורים, ג'ק החליט שהוא לא מוכן שאעבד מחדש את החומר באולפן, אלא פשוט אוציא את ההקלטות הישנות, שהיו באיכות די גרועה, על דיסק ושאתן לו את הכסף שנועד לעבודה באולפן. בסופו של דבר אמרתי לעצמי לעזאזל עם זה והחלטתי לעשות משהו אחר - להקליט מחדש כמה מהשירים הישנים עם ההרכב הנוכחי ובלי טובות של ג'ק. השירים האלו מופיעים עכשיו באלבום "The Book Of Burning". אני מצר על כך שג'ק התנהג בצורה כל כך בלתי מקצועית ומצטער עבור המעריצים שלנו, שהעניין קצת בלבל אותם לאחרונה. בשורה התחתונה זה לא נושא שמטריד אותי וזה לא חשוב.

אתה אומר שזה לא ביג דיל אבל אתה נשמע ממש מעוצבן ואתה צועק עלי.
כי כל העניין מגעיל אותי! אני לא מבין את הדבר הדפוק הזה! במשך עשרים שנה בניתי קריירה עם Virgin Steele וג'ק לא היה חלק מזה. הוא היה חבר בלהקה במשך שנתיים בלבד ואילו אני ואדי (*פורסינו-כ.מ.*) כבר שמונה-עשרה שנה יוצרים ועושים את Virgin Steele. ג'ק רוצה לקשור את שמו שלא בדין למשהו לא שלו. אני חושב שיש לו פה גדול ושהוא מדבר שטויות ואני לא שם קצוץ על מה שהוא אומר. ולחשוב שעזרתי לבחור הזה! עזרתי לו בשנת 1996, עזרתי לו בשנת 1997. הפקתי את אלבום הסולו שלו בחינם! עד היום הוא לא שילם לי על זה. אני מאוד מגונן כלפי Virgin Steele. אני עשיתי את Virgin Steele מה שהיא היום בדם, יזע ודמעות. כשאני חושב על מה שג'ק עשה, אני אומר לעצמי שיילך להזדיין! אם הוא רוצה הצלחה, שייקח את הגיטרה המזוינת שלו ביד ושיתחיל לנגן! שימצא אנשים חדשים לנגן איתם ושיבנה לעצמו קריירה משלו. אני שואל אותך - למה הוא לא מנסה לקשור את עצמו לברנסטאר, הלהקה המאוחרת יותר שלו? למה דווקא וירג'ין סטיל? כי Virgin Steele מצליחה והוא רוצה להצטרף לעגלה!

עד לפני ארבע שנים עוד עבדתם ביחד ובראיון למטאל האמר ישראל לפני שנתיים הצהרתם שאתם חברים. אתה לא מצטער שאיבדת חבר?
עד למידה מסוימת, הדלת עדיין פתוחה בפני ג'ק מבחינתי. אני מאוד כועס עליו, אבל אני לא שונא אותו. אם יום אחד הוא ירצה שנוציא מחדש את החומר הישן בצורה איכותית, אני מוכן לדבר. אני פשוט מעוצבן מכל העניין. ככה לא מתנהג חבר וג'ק הוא ממש קוץ בתחת. והוא עוד מנסה לגרום לכולם לחשוב שכל העניין הוא באשמתי. עם חברים כאלה מי צריך אויבים.

אז אין אמת בטענות של ג'ק שאתה מנסה לשכתב את ההיסטוריה ולמחוק את העבודה שלו?
איך לכל הרוחות אני יכול לעשות את זה?! כל המטרה היתה לשפר את האיכות של החומר שישב באיזו פינה נידחת עשרים שנה ולהציע למאזינים משהו טוב יותר. ג'ק היה מקבל את החשיפה של החיים שלו וגם מרוויח מזה. וגם צריך לחשוב על מי שקונה את הדיסק. אי אפשר לתת משהו באיכות דפוקה למישהו שמשקיע את הכסף שלו בך. אנשים רוצים ליהנות מן המוסיקה שהם קונים.

מה לגבי שאר החברים בהרכב המקורי? ג'ואי שהיה המתופף וג'ו אוריילי. האם גם הם היו צד בויכוח?
אני די בטוח שאין להם שמץ של מושג מן העניין. לא היה לי קשר איתם במשך שנים ארוכות ושניהם כבר לא נמצאים בעסקי המוסיקה.

זה לא נראה לך כמו עוד פרק בסאגה של "העולם נגד Virgin Steele"?
טוב, לא ממש. אמנם היו לנו תקופות קשות, אבל את העניין הזה אני מעדיף להשאיר לחברת התקליטים שלנו. שהם יטפלו בזה ולא אכפת לי מה יקרה הלאה.

בוא נדבר על האלבומים החדשים. למה להוציא שניים באותו הזמן?
כדי להדליק את כולם ולשגע אותם! אנחנו Virgin Steele ואנחנו לא עושים שום דבר בדרך הרגילה. ואנחנו גם חוגגים עשרים שנה אז למה לא?

איך בוחרים שירים ספורים מתוך כל כמויות החומרים האדירות שיש לכם?
הבחירה היתה מאוד קשה. לאלבום "Hymns Of Victory" היו חמש רשימות שירים שונות לחלוטין זו מזו לפני שהגעתי לתוצאה הסופית, שהייתי שלם איתה. יש שם את כל השירים הישנים, אבל עם טעם חדש ועיבודים חשים. באלבום "The Book Of Burning" יש שירים חדשים ושירים ישנים, שלא יצאו מעולם, כך שהם חדשים עבור המעריצים. שני האלבומים הללו בעצם משרתים שתי מטרות. מצד אחד מי שלא מכיר אותנו יכול לקבל סקירה נרחבת של מה שעשינו עד עכשיו ומצד שני המעריצים שכבר יש להם את כל האלבומים שלנו בכל זאת מקבלים שירים חדשים וגירסאות מחודשות.

אתה בסך הכל מרוצה מהתוצאה הסופית?
אני בחור כזה שתמיד שואף לשיפור ולשלמות. תמיד אומר חכו רגע, תנו לי עוד יום, עוד שבוע, עוד שעה כדי לעשות את זה יותר טוב. אבל בסופו של דבר אני תמיד צריך להיכנע בנקודה מסוימת ולחתוך.

חוץ מלכעוס על מראיינים, מה עושה הלהקה בימים אלה?
היי, לא כעסתי עלייך. אני פשוט מרים את הקול לפעמים כשאני מנסה להבהיר נקודה שחשובה לי. אדי בכלל אפילו לא מדבר עם אף אחד עכשיו, הוא יושב לידי ושותה לו כוס יין. חוץ מזה אנחנו עובדים על כל הדברים ברשימה הארוכה של הפרויקטים והמשימות של Virgin Steele. אנחנו מארגנים הופעות, כבר מעלים רעיונות לאלבום חדש, רוצים להקליט אלבום בהופעה חיה, די.וי.די, סרט...

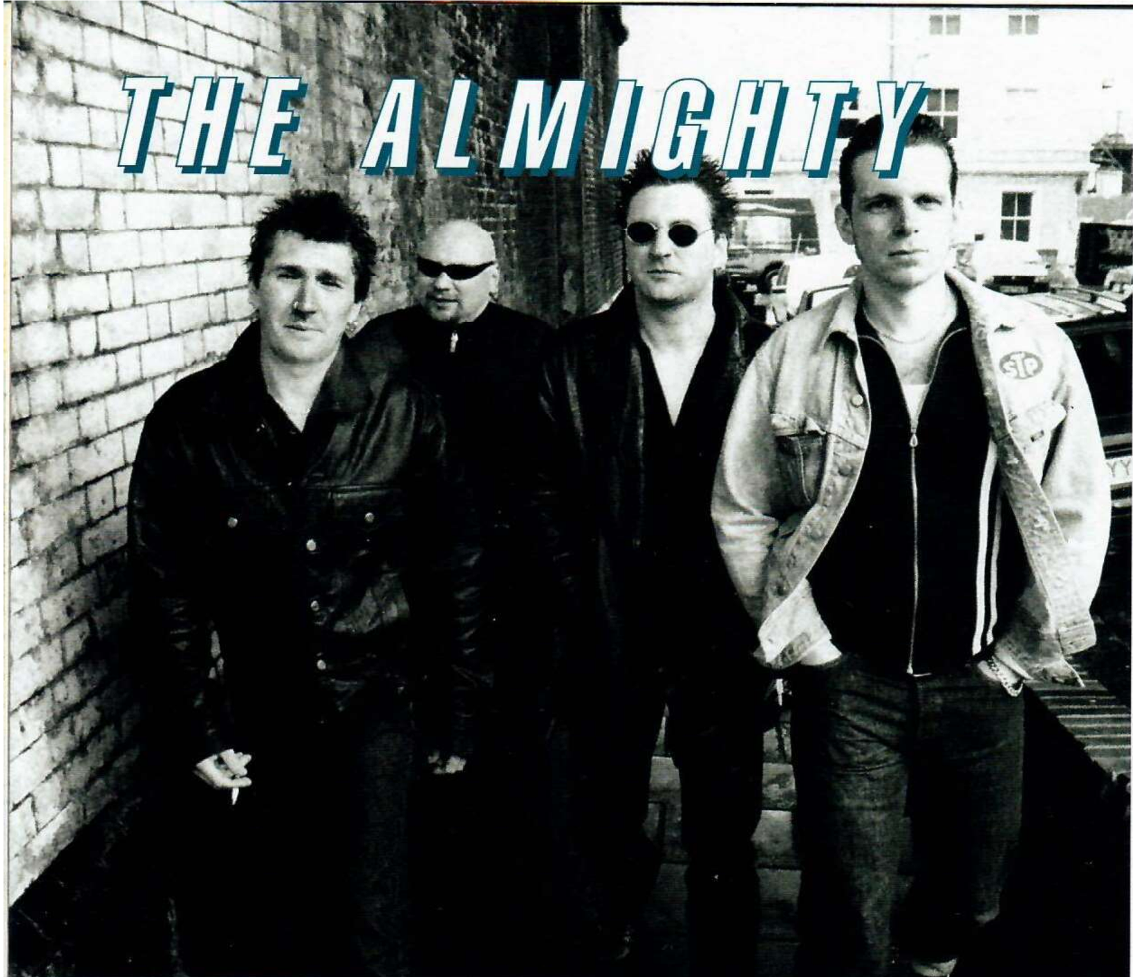
יש כוונות לצאת שוב באופרת מטאל של Virgin Steele על הבמה?
דווקא כן. גם ההפקה של "The House Of Atreus", שהועלתה בגרמניה ובארצות הברית תחזור לכמה הופעות וגם ההפקה הבימתית של "The Marriage of Heaven & Hell" תועלה שוב.

כשאתה מסתכל אחורה על עשרים שנות פעילות, מה היתה נקודת השיא מבחינתך?
ממש עכשיו! הכל היה נהדר, אבל אני בן אדם שמתרכז בהווה ולמעשה נדמה לי שההווה הוא הנפלא ביותר. הקשרים עם חברת התקליטים שלנו מעולם לא היו הדוקים ופוריים יותר, המצב בלהקה שפיר, אני מרגיש בשיאי ככותב שירים, החיים שלי מסודרים. זוהי תקופה טובה עבורי ואני אסיר תודה על כל מה שיש לי. עם זאת, אני מרגיש, שמה שיש לי עכשיו הוא רק קצה הקרחון של מה ש-Virgin Steele מסוגלת לעשות ואני מחכה למה שעוד עתיד לקרות לנו. אני מרגיש כמו במשימה - משימת Virgin Steele. העתיד נראה לי זוהר. זה שאנחנו עושים עצירה לחגוג עשרים שנה, לא אומר שיש לנו כוונות להפסיק או לנוח על זרי דפנה ולהתחיל להשמין. ממש לא! אנחנו רק מתחילים את הדרך ואת המסע אל ההארד רוק.

יש משהו שאתה מתחרט עליו?
לא ממש. יש דברים שלומדים במהלך הדרך ויש דברים שאולי היינו צריכים לעשות ולא עשינו. למשל, בשנים '83-'84 פנה אלינו המפיק ג'וני זי, שאז עבד עם Metallica ואנחנו היינו קצת עקשנים ולא חשבנו שאנחנו בכלל

המשך בעמ 30

THE ALMIGHTY

המטאל האנגלי די התמוטט ומת אחרי דור הנפילים Saxon, Iron Maiden להקות שקצת פרצו החוצה היו Sabbat ו-Napalm Death, שהצליחו בקהילת ה-thrash, ו-Dirty Deeds בקרב אנשי המטאל, אבל על כל להקה כזאת היו עשרות שנשארו אלמוניות בגלל הסביבה התי אוהדת למטאל שנוצרה שם, ביניהן Slammer ו-Onslaught בתחום ה-thrash, ו-Wolfsbane ו-Lionheart בתחום המטאל. רק להקה אחת הצליחה בקנה מידה, שבתחילה נראה היה כמתקרב לזה של Maiden. יתכן שהיו אלה הזמנים, תקופת ההצלחה הגדולה ביותר של Guns'n Roses ויתכן שהיה זה ה-promotion האדיר שזכתה לו הלהקה מצד אשתו של הסולן בזמנו Vanessa Warwick (תמיד תהיתי אם היא התחתנה אתו רק בשביל השם המגניב), שהנחתה את תוכנית המטאל היחידה והידועה ביותר Headbanger's Ball, כי למען האמת, התקליט הראשון של The Almighty לא היה מוצלח במיוחד, מעין חיקוי דל קלוריות ל Guns'n Roses. על-כל-פנים, ההצלחה קצת שככה, אבל הלהקה השתפרה והחלה להוציא תקליטים טובים יותר ויותר במהלך השנים, הם פיתחו בגרות מוסיקלית שבאה רק עם הגיל, והחלו לעסוק בסגנון כבד ואמיתי הרבה יותר מזה שנדרש מהם במסגרת יחסיהם עם חברת התקליטים. בשנים האחרונות חתומה הלהקה בחברת Sanctuary Records, ונראה שהמעבר אליהם רק הוסיף ללהקה. תקליטם הקודם סימן כבר מעבר לרמה אחרת לחלוטין, ותקליטה הנוכחי "Narco Psycho", כמסתמן משמו, מביא את הלהקה לשיאים של אגרסיה.

המוח מאחרי הלהקה היה תמיד Ricky, סולן וגיטריסט, ולקראת צאת התקליט שוחחתי אתו:

היי, Ricky, מה זה כל הרעש מסביבך?
אני באוטובוס כרגע, אנחנו בדרך להופעות בלונדון, אז אני מדבר מהסלולרי.

בוא נתחיל מהשם של התקליט החדש, מה זה בדיוק "Narco- Psycho"?
השם של האלבום ניתן לו על-ידי Stumpy (Monroe-מתופף הלהקה- א.מ.), הכוונה שלו היתה לדבר על העולם, על הלהקה ובעצם על כל הדברים שיש בהם שלילי ואגרסיבי. זה יותר מושג מופשט ממשהו ברור, השם פשוט היה צריך להתאים לקונספט ולרעיון של האלבום.

מה שהכה בי מייד בתקליט, היא הקרבה שלו ל-hard core, הגיטרות מושכות לשם חזק, הרבה ריפים פתוחים, הרבה מצילות, וסגנון השירה שלך, צרוד, עם מעין attitude תמיד נשמע קצת hard core, מה היה הרעיון מאחורי השינוי?
תמיד היינו קצת hard core, זאת מוסיקה שאני אוהב ויש בה הרבה כעס שיש גם בי, ופשוט יצאו לי ריפים שמאד מושפעים מהמוסיקה הזאת, זה לא ממש כיוון מתוכנן, זו יותר תוצאה של הרגע שאני כותב את השיר, ללא לתכנון מוקדם, וזה מה שיוצא לי.

שמתי לב שהפעם הקלטתם בתוך אנגליה, לפני כן הקלטתם בסקוטלנד, ארץ מגוריכם.
נכון, זה היה פשוט יותר נוח, המקום שהקלטנו בו הוא מעין כפר מבודד, האולפן נמצא שם, ויש איזה מין פאב ולא הרבה חוץ מזה, אז מה שהיה הוא שהתבודדנו לחלוטין לכל תקופת ההקלטות, לא עשינו כלום חוץ מלעבוד, וזאת לדעתי דרך מעולה לעשות תקליט, בלי הפרעות וכל מיני דברים חיצוניים שיסיטו אותך מהעבודה.

נושא שתמיד נראה שמעסיק אותך, הוא התרבות האמריקאית, או יותר נכון, הרע שבתרבות הזאת, מה יש לך נגד האמריקאים המסכנים?
אני ממש לא שונא אותם, להפך, אני מאד אוהב את ארה"ב ובילית שם המון זמן, אפילו גרתי שם כמה שנים, אבל יש לי ביקורת מסוימת לגבי כמה דברים, ואותה אני מביע בשירים.

יש כמה שירים כמו "Waiting For Earthquakes", שבהם אתה כותב הרבה יותר מסתם ביקורת, יש שם לעג לתרבות הריקנות האמריקאית.
יש לי את הביקורת שלי עליהם, כמו שאמרתי, הם די השריף של העולם, והם עם די מצחיק רוב הזמן, הרעיון בא לי משיחה עם בחור אמריקאי שפגשתי בפאב, דיברנו על כל מיני דברים, ופתאום הוא התחיל לדבר על המשבר באירלנד, ועל כמה ה-IRA צודקים, ועד כמה צריך לתמוך בהם, וחשבתי לעצמי, מה האידיוט הזה בכלל מדבר? יש לו מושג מה זה מלחמה? יש לו מושג מה זה צבא בתוך המדינה שאתה גר בה? זה היה לפני כל הפיצוץ הגדול של התאומים, וזה נורא עיצבן אותי, ההתנשאות הזאת שלו, על זה השיר.

מה שהתרבות האמריקאית הריקנית עושה לדברים, זה מה שקרה לחבר'ה מ-Python Montey, הם תמיד צחקו על כל הסיטקומים האמריקאים ועם הצחוקים המוקלטים. בזמנו הם ממש עשו מהם קציצות, ועכשיו כולם משחקים בכל מיני סיטקומים בדיוק כמו אלה שהם שנאו כל כך, הכל כדי להתפרנס, זה ממש מעציב, אך התרבות המטופשת הזאת סוחפת את העולם, ומשמידה הרבה דברים טובים בדרך.
נכון, זה משהו שגם אני חשבתי עליו.

בשיר שלוש יש יופי של התפתחות, מקטע אקוסטי הוא עובר לשיר עצבני במיוחד, אחד הכבדים שעשיתם אי פעם, לדעתי, יש לו גם groove מיוחד, הנשען הרבה על הבס.
כן, זה אחד הקטעים האהובים עלי, הוא פשוט יצא ככה תוך כדי הכתיבה, גם אני מאד מרוצה ממנו.

יש לכם בסיסט חדש, Gav, איך הוא מסתדר אתכם?
מצוין, אנחנו ממש שמחים שהוא אתנו, הוא לא רק נגן מצוין, הוא גם אחלה בחור ויש לו הרבה רעיונות, הוא תורם המון למוסיקה של הלהקה. כשהיינו באולפן הוא תרם המון, והרבה מהתקליט אנחנו חייבים לו.

בתקליט יש שיר, שלידו יש מעין הקדשה ל-Joey Ramone, סולן להקת ה-Ramones, שמת השנה, מאיפה הרעיון לזה?
תמיד אהבנו את הלהקה, וב-89' יצא לנו לחמם אותם, והתיידדנו, כשהוא מת השנה הייתי ממש בשוק, והרגשתי שאני לפחות חייב להקדיש לו שיר.

באופן כללי שמתי לב שברשימת התודות יש הרבה יפנים, יש לכם קהל גדול שם?
אתה לא תאמין עד כמה, אני לא יודע מה יש ליפנים מאתנו, אבל יש להם ממש איזה פיקסציה איתנו, כל הופעה שם מפוצצת, כך שיש שם הרבה אנשים להודות להם.

נראה שעם השנים אתה דווקא הופך להיות ציני ומריר יותר, גם המוסיקה הופכת להיות עצבנית יותר, למה זה?
זו פשוט תוצאה של העולם שאני רואה סביבי, הכל כל כך מלא בחרא, שאני פשוט לא יכול לשתוק, גם אני, גם הלהקה, וגם כל העולם סביבנו עבר כל כך הרבה דברים מסריחים, כך שהתוצאה הברורה היא שאני כותב בצורה עצבנית יותר.

איך אתה מסתכל היום על מה שעשיתם בהתחלה, עשיתם אז מטאל רך יחסית, וכתבתם על נשים ואלכוהול, דברים כמו "Full Force Loving Machine", אתם לא מסתכלים על זה וצוחקים?
די, זאת בהחלט לא תקופה שהיינו חוזרים עליה, אבל דווקא השיר ששאלת עליו נכתב בנימה הומוריסטית, היינו פשוט חבורה של מטאליסטים מכפר קטן בסקוטלנד, ותמיד נהגנו לצחוק על קהל ה-glam, שהיה מתלבש כמו Poison או Guns ועושה הרבה להטוטי גיטרה דמיונית מול המראה בפאב, היינו פשוט צוחקים עליהם שעות, והשיר הזה נכתב עליהם, בצורה סרקסטית כמובן.

שמתי לב שיש שינויים בצוות שעושה לכם את ניהול, מ-Rod Smallwood ו-Andy Taylor, האנשים שגידלו את Maiden , עברתם למישהו אחר שם.
נכון, מכיוון שהיום -Sanctuary הם חברה ענקית, ו-Rod ו-Andy הם המנהלים הראשיים, אז הם לא מתעסקים ממש עם הלהקות, והם מינו לנו מישהו מטעמם, אבל אנחנו ממש מרוצים ממנו, הוא עושה יופי של עבודה.

שאלה אחרונה, ב-96' התפרקתם, מה היתה הסיבה לזה?
שפשוט נמאס לנו, לא אחד מהשני, כי תמיד היינו ותמיד נהיה חברים, אנחנו המשכנו להיפגש גם אחרי הפירוק, פשוט זה היה אחרי כמעט שנה של הופעות, ונשבר לנו לעשות מוסיקה, הכוונה היתה להתפרק לגמרי, אבל אחרי כמה זמן החלטנו שאנחנו רוצים להמשיך, ומאז המשכנו רצוף.

טוב, תודה Ricky!

אלון מיאסניקוב

The Almightygiveaways !
5 דיסקים "Psycho-Narco"
ו-5 חולצות של ה-Almighty
יוגרלו בין העונים נכונה לשאלות הבאות:
1) באיזו מדינה הוקמה The Almighty?
2) באיזו שנה יצא אלבום הבכורה שלהם?
3) איך הוא נקרא?
4) למי היה נשוי Ricky Warwick?

לא יצא לי יותר מידי לדבר עם אגדה של ממש, גם לא הרבה אנשים ממש עונים לתיאור הזה, חברי Maiden שייכים לקטגוריה זו, King Diamond שייך לשם, גם חברי Deep Purple, ו-Saxon, הם במקום גבוה במיוחד ברשימה, מהסיבה הפשוטה שאני אוהד וותיק של התקופה הנקראת New Wave Of British Heavy Metal, אותו שיטפון של להקות שהתחיל בתחילת שנות השמונים והביא עמו דור חדש של להקות רוק כבד טובות במיוחד, Def Leppard התחילו אז, כשעדיין היו מטאל, Maiden, שכולנו יודעים לאיזה סדר גודל של להקה הם הפכו, וגם Saxon, להקה שמשום מה לא הצליחה לשמור על רמה אחידה של הצלחה עולמית, אולי כי הם לא יצרו דמות קבועה כמו Eddie של Maiden, שממשיכה למכור אותם גם בחולצות ובפוסטרים, אלא הסתמכו על המוסיקה בלבד, למרות ההיעלמות היחסית של הלהקה, בשנים האחרונות הם קפצו לי שוב לתודעה, סדרה של תקליטים חדשים שיצאה בחברת SPV פשוט גרמה לעולם המטאל להתעורר ולראות אותם באור חדש, הם כבדים יותר, מלודיים יותר, וטריים לחלוטין, למעלה מעשרים שנה לאחר הקמתם. תקליטם הלפני אחרון -"Metalhead", הוא תקליט thrash לכל דבר, מהיר, רועש, אך עם זאת מלודי ומאופיין בגיטרות ובשירה העולות פי כמה ממה ש-Maiden עשו בעשור האחרון. לפני שאמשיך, קצת סקירה היסטורית:

Saxon הוקמו באזור Yorkshire אנגליה, בסביבות שנת 76'. שני נגנים בשם Graham Oliver ו-Steve Dawson צירפו אליהם עוד שני חברים, Bill 'Biff' Byford, כסולן, Oliver ו-Graham 'Oly' כגיטריסט נוסף, אליהם הצטרף Pete Gill, וכך נוצרה להקת Son Of A Bitch, כן, שמעתם נכון, השם הועף לאחר מספר שנים והלהקה קראה לעצמה Saxon, הם ניגנו במשך תקופה במספר רב של הופעות, וחיממו להקות כמו The Ian Gillan Band. הם הקליטו דמו שנשלח לחברת EMI, שם הם מצאו אוזן קשבת, והוחתמו. האלבום הראשון שלהם, Saxon, יצא בשנת 79', הסינגל Stallions, זכה להיכנס למצעד המטאל הבריטי במקום הראשון, והם הוכנסו כאורחים בסיבוב ההופעות העולמי של Motörhead. עם סיום הסיבוב הם כבר כתבו את תקליטם הבא - "Wheels Of Steel", האלבום יצא בשנת 80' וכבש מקום בחמישה העליונים של המצעד הבריטי הכלל. הלהקה הופיעה ב- Top Of The Pops (מצעד המצעדים הבריטי בטלוויזיה), ושני סינגלים יצאו "Wheels Of Steel" ו-"747 (Strangers In The Night)". האלבום השלישי הוקלט במהרה "Strong Arm Of The Law", ולאחריו התקליט שקבע את הסטנדרט הגבוה שלהם - "Denim & Leather", שנת 81', אלבום שגובה בסיבוב הופעות בן ארבעים ושש הופעות. האלבום קיבל תקליט כסף בבריטניה, והמושג Denim & Leather (ג'ינס ועור - סגנון הלבוש האופייני של המטאליסטים) הפך להיות מזוהה עם Saxon. הרצף נמשך, כל שנה כמעט יוצא תקליט נוסף, Pete Gill מוחלף ב-Nigel Glocker כמתופף, והבסיסט Steve Dawson מוחלף בסופו של דבר ב-Tim 'Nibbs' Carter, שהופך לחבר קבוע עד היום. השינוי הגדול, ניתן לומר, החל עם תקליטם "Unleash The Beast", הלהקה פתאום הפכה כבדה יותר, הריפים מהירים יותר, שימוש ב-double bass, הכיוון מזכיר קצת את מה ש-Judas Priest עשו עם ה-"Painkiller", במקום לשקוע ולהיחלש עם הגיל, Saxon פורצים עם אחד מתקליטי המטאל הטובים של השנים האחרונות, הרצף ממשיך עם "Metalhead" ב-99' וכעת עם "Killing Ground", תקליטם החדש, שבחלק מההוצאות יוצא עם דיסק נוסף שבו ביצועים חדשים לקלאסיקות מתחילת דרכם.

לכבוד צאת התקליט, שוחחתי עם Biff, הסולן האגדי, זה היה מספר דקות לפני עלייתו להופעה בגרמניה, כך שהזמן היה קצר, אך עם זאת , הראיון היה נעים , Biff התגלה כבן שיחה נעים ואינטליגנטי, והתוצאה לפניכם:

שלום Biff, מה קורה אתך היום?
אני כרגע בחדר האמנים מתחת למועדון בגרמניה, עוד כמה דקות אנחנו עולים להופעה, ואני מרגיש מצוין, מלא אנרגיה.

כמה עוד הופעות נשארו לסיבוב הנוכחי?
זו האחרונה. האמת, נכון לעכשיו זה היה ה-tour הטוב ביותר שלנו מזה שנים, נראה שאנשים מתעוררים ומגלים מחדש את המטאל בכלל ואותנו בפרט, אני חושב שזה הסיבוב הכי טוב לפחות בעשר השנים האחרונות.

איך הולך עם האלבום החדש?
מדהים, הוא מוכר ממש טוב, הכי הרבה שמכרנו בתקופה האחרונה, כמו שאמרתי, העולם מתעורר.

איך הקהל בגרמניה, הם ידועים כאוהדי Saxon.
נכון, יש לנו פה קהל מצוין, זו תמיד מדינה שהאנשים בה אוהבים מטאל, ותמיד היו לנו פה מעריצים רבים.

התהליך היצירה שלכם, איך אתם כותבים את האלבום ?
זה די פשוט, אנחנו קודם כל כותבים את כל השירים, כשאנחנו עוד באנגליה, בבית, ואנחנו יודעים מראש איך הם ישמעו, ואז אנחנו עושים את ההפקה בעצמנו.

ראיתי באמת שאתה רשום כמפיק בתקליט האחרון.
אני מפיק את כל החומר שלנו כבר שנים, אנחנו משתמשים בצוות מקצועי של טכנאים ואנשי מיקס בצד הטכני יותר, אבל את ההפקה אנחנו כבר הרבה זמן עושים בעצמנו.

לאן נעלם Nigel, המתופף? ראיתי שבתקליט יש מתופף חדש, גרמני, לפי השם.
נכון, Fritz, הוא מתופף אתנו עוד מהתקליט הקודם, Nigel עדיין חבר בלהקה באופן עקרוני, אבל לפני כמה זמן הוא נפצע ולא יכול היה לתופף, כך שהוא קצת נותק מאתנו, הוא כתב כמה שירים באלבום, אבל לא יכול היה להופיע אתנו, מה שכן, אני מקווה שהוא יעשה אתנו כמה הופעות בזמן הקרוב. Fritz, תופף לפני כן בלהקת Victory ואני ממש מרוצה ממנו.

הוא מתופף מדהים, יש לו המון אנרגיה במעברים ובנגינת ה-double bass שלו.
נכון, הוא מוסיף המון אנרגיה ללהקה.

אך העבודה עם SPV, הייתם הרבה שנים ב-EMI, המעבר לא הזיק לכם?
הבעיה היא שב-EMI אף אחד לא התעניין במיוחד, SPV לעומת זאת ממש רצו אותנו אתם, והם עושים עבודה יפה, אני לא ממש מעורב בנושא של הפרסום, אבל לפי מידת ההצלחה ההולכת וגדלה, אני מניח שהם עושים הרבה.

אתה אב כבר שנים רבות, וגם סב לנכדים, כל ההופעות הבלתי פוסקות לא מפריעות לך בחיי המשפחה?
קצת, אנחנו באמת עושים הופעות ארוכות, ומגיעים לכל מיני מקומות רחוקים בעולם, הרבה ברזיל, הרבה יפן, המון באירופה, אבל ההופעות הן רק בחלק מהשנה, כך שיש לי מספיק זמן להתראות עם המשפחה המורחבת שלי.

באלבום החדש הוספתם דיסק שבו גרסאות כיסוי לשירים ישנים, מהיכן הרעיון הזה?
זה משהו שרצינו לעשות כבר הרבה זמן, כעיקרון הדיסק הנוסף יצא גם בנפרד יותר מאוחר, אבל בינתיים ניתן להשיג אותו בגרסא של ה-limited edition, הרעיון היה לנגן את כל השירים הקלאסיים שלנו, רק עם הניסיון של היום, וסאונד מודרני, כך שהכל ישמע שונה, יותר טוב.

כדי להגיע לקהל צעיר יותר?
בן השאר. רוב האנשים ששמעו אותנו עד היום היו חברה מבוגרים יותר, שמכירים אותנו עוד מתחילת שנות השמונים, אבל התקליטים האחרונים שלנו הביאו קהל צעיר יותר, קהל שמחפש מטאל איכותי אבל עם זאת - כבד, ואני חושב שהצלחנו עם זה.

התקליטים האחרונים הם בחלקם ממש thrash, מהיכן הרעיון לעשות מטאל כל כך הרבה יותר כבד מזה שעשיתם בעבר.
בהתחלה, בתקליטים הראשונים, היו כבר דברים לא פחות כבדים ומהירים, פשוט הסאונד גרם להם להישמע הרבה פחות חזקים ממה שהם היו. בשנות השמונים המאוחרות אמנם הרגענו קצת את המוסיקה ונטינו יותר לכיוון של hard rock, אבל אני מניח שבסופו של דבר אתה תמיד חוזר לשורשים שלך.

ההופעות היום מלאות אנרגיה בוודאי בזכות השינוי שעשיתם.
ללא ספק, הקהל משתולל, הרבה ראשים עפים שם. זה מעניין לראות קהל כל כך מגוון, גם בני ארבעים, חמישים, שמכירים אותנו שנים, וגם קהל צעיר שבא בעקבות התקליטים החדשים ושלומד לאהוב גם את החומר הישן - הגרסאות החדשות שלו.

התקליט "Metalhead" הוא ללא ספק הדבר העצבני ביותר שעשיתם עד היום.
נכון, שם ממש כיסחנו, הוא יצא מאד thrash, ואין לי כלום נגד זה.

אילו להקות עכשוויות אתה אוהב?
הרבה עושים יופי של מטאל היום, אני מאד אוהב את Rhapsody, גם את HammerFall אני מחבב.

אני לא אוהב את הסולן שלהם.
(צוחק), גם אני! יש לו קטעים לא רעים אבל לפעמים הוא קצת אנמי, את Nightwish אהבתי מאד.

להם יש סולנית ממש מצוינת.
נכון, אני מאד אוהב קולות נשיים, יש בהם שילוב של רוך וכוח שקונה אותי.

שמעתי את התקליט החדש בזמן שנסעתי עם חברה שלי באוטו, פתאום שמעתי משהו מוכר, שאלתי אותה: "זה לא שיר של King Crimson"? והיא, נדהמת, אמרה שכן, היא לא הכירה אתכם לפני כן,והיא תמיד אהבה את King Crimson, אבל מהר מאד התאהבה בביצוע שלכם. מה שכן, זה לא משהו שציפיתי מכם לעשות!
אני מאד אוהב את King Crimson, כבר שנים, הרבה זמן רציתי לעשות ביצוע לשיר שלו, וכשהקלטנו את התקליט הצעתי את זה, וכולם הסכימו, כמובן שיש באמצע איזה twist מיוחד שלנו, שלא היה במקור, אבל אם חברה שלך אהבה את זה, אז אני מניח שעשינו משהו נכון.

מה מצבכם באנגליה, המטאל די מת שם בשנים האחרונות.
דווקא הולך לנו מצוין שם! זה מפתיע גם אותנו אבל היתה לנו שם הופעה, והיא פשוט נמכרה לחלוטין! כנראה שבקרוב נעשה עוד כמה הופעות כי פשוט יש ביקוש גדול מאד, ואנחנו תמיד שמחים לחזור לארץ מולדתנו.

זה מוזר שבמדינה שהצמיחה את המטאל ועם להקות כמו Maiden וכמוכם, במשך שנים לא היה שום שוק למוסיקה הזאת.
זה האופי האנגלי אני מניח, אבל התקופה האחרונה היתה משוחררת יותר שם, ואנשים כנראה זכרו את הסגנון הזה.

לסיום , עם על מה שעברת, אחרי למעלה מעשרה תקליטים, עם שנים של הופעות, והרבה הרבה ייסורים, חשבת לשבת ולכתוב ספר?
דווקא כן, אני די הרבה שנים מתכנן את זה, אבל לא יוצא לי, אני די בטוח שמתי שהוא בשנים הקרובות אעשה את זה, יש לי הרבה מה לספר!

אלון מיאסניקוב

HEAVY NEW YEAR!

Raven Music 09-7412389

TRANSATLANTIC
BRIDGE ACROSS FOREVER

EDGUY
MANDRAKE

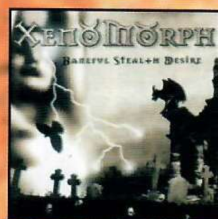
SYMPHONY X
LIVE ON THE EDGE

SLEEPLESS
WINDS BLOW HIGHER

NECRODEATH
BLACK AS PITCH

XENOMORPH
BANEFUL STEALTH SKY

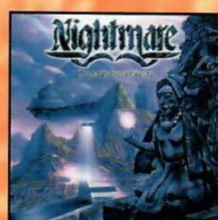
BORKNAGAR
EMPIRICISM

TRISTANIA
WORLD OF GLASS

MAYHEM
DE MYSTERIUS DOM SATHANAS

NIGHTMARE
COSMOVISION

DRAGONLORD
THE BATTLE ON IVORY...

GODKILLER
DELIVERANCE

SALEM
KADISH

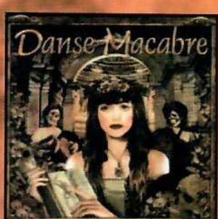
SKYCLAD
ANOTHER FINE MESS

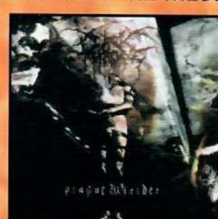
SUMMONING
LET MORTAL HEROES

TRAUMA
SUFFOCATED IN SLUMBER

DANSE MACABRE
EVA

DARKTHRONE
PLAGUEWIELDER

VALIANCE
UNGLORIOUS CONSPIRACY

MORTICIAN
DOMAIN OF DEATH

RAVEN MUSIC P.O.BOX 212 RAANANA 43101 ISRAEL RAVENMUS@NETVISION.NET.IL

RAVEN MUSIC ת.ד. 212 רעננה 43101, 09-7412389

Midnight Sun

מי רוצה להיות היורשת של Judas Priest ?

Midnight Sun, להקת מטאל נאו קלאסי נחמדה, לוקחת פנייה חדה לכיוון מפתיע: מטאל שנות השמונים בסגנון Judas Priest ו-Manowar בשיא תהילתן. עם סולן חדש, תדמית חדשה, סולואים משובחים וסגנון שלעולם לא יתיישן. האלבום החדש הוא קפיצה גדולה עבור החבורה השוודית. הגיטריסט מגנוס קרלסון סיפר לנו עליו.

אז יש לכם אלבום חדש.
כן, האלבום הזה הוא בסגנון שלא עשינו מעולם, עם נטייה ברורה לכיוון Judas Priest. לפני כן ניגנו מטאל ניאו קלאסי וזהו צעד ראשון בכיוון שונה שכולנו שמחים עליו. בנוסף לכך יש לנו גם סולן חדש באלבום הזה.

יש הרבה שירים באלבום שהנושא שלהם הוא המטאל עצמו. אני לא זוכרת כל כך הרבה שירים על מטאל באלבום אחד מאז Manowar.
ג'ונאס כותב את כל השירים ואני מודה שהמילים שלו הן לפעמים קצת יותר מדי סגידה למטאל. זה אולי קשור לכך שהפעם מאוד רצינו לעשות משהו יותר מחוספס ויותר Judas Priest, אז גם המילים יותר "קשוחות". האמת היא שאני כגיטריסט פחות מייחס חשיבות למילים והרבה יותר מעריך את המוסיקה.

שינוי הסגנון נעשה כדי להצליח יותר מבחינה מסחרית?
לא רק כדי להצליח. אם היינו רוצים רק להצליח מבחינה מסחרית היינו עושים מוסיקה כמו של בריטני ספירס. חוץ מזה שעדיין אפשר לשמוע באלבום את הבסיס הניאו-קלאסי בעיקר מכיוון ג'ונאס, שבעיקר מקשיב למוסיקה הזאת.

למה פיט סנדברג עזב את הלהקה?
לג'ונאס ולפיט יש היסטוריה ארוכה והם עשו הרבה פרויקטים יחד, גם מחוץ ל-Midnight Sun. העניין היה פשוט שפיט רצה להתחיל לעשות דברים אחרים.

איך היחסים עם הזמר החדש, ג'ייקוב סמואל?
נהדרים! לפני שבחרנו בו, שמענו גם קצת דמואים של זמרים אחרים, אבל השירה שלו מצאה חן בעינינו במיוחד. כשרק התחלנו לעבוד איתו, הרגשנו שהוא רוב הלפורד החדש. חוץ מזה הוא בחור ממש נחמד.

ויש לכם גם חברת תקליטים חדשה.
כן, שזה עוד צעד חיובי מבחינתנו. חברת Limb הרבה יותר טובה עבור הלהקה ומאוד תומכת במוסיקה שאנחנו רוצים לעשות.

הבנתי די הרבה זמן עבר מאז כתיבת האלבום...
כן כתבנו את החומר לפני הרבה זמן, אבל אז ג'ונאס שבר את היד ואחרי שהוא החלים המתופף היה עסוק בכל מיני הופעות חיות ופרויקטים שלו ושוב לא הסתדר להתחיל להוציא את הכתיבה לפועל ולעבוד באולפן קודם לכן, אז האלבום יוצא רק עכשיו.

מה אתה עושה כש-Midnight Sun לא בפעילות?
אני מורה לגיטרה, כך שיש הבדל בין הקיץ לבין שאר השנה. באופן כללי אני מנגן הרבה.

מאילו גיטריסטים אתה מושפע?
סטיב ואי הוא בהחלט ההשפעה הראשונית והעיקרית שלי. גם סטיב מוריסון או גיטריסטים לא מתחום המטאל כמו זאק ווילד.

ולאיזו מוסיקה אתה אוהב להקשיב?
בעיקר Manowar, הרבה Judas Priest, קווינסרייך, NWOBHM, ונדן פלאס, גם להקות פרוגרסיב כמו דרים ת'יאטר, Helloween וגם סגנונות אחרים כמו פולק מאירלנד, ג'אז ופיוז'ן.

מה עם פולק שוודי? זה די פופולרי בזמן האחרון.
עקרונית כן, אבל כדי לעשות פולק שוודי כמו שצריך צריך לדעת לנגן בכינור ואני יודע לנגן בגיטרה ובבנג'ו אבל לא בכינור.

יש לכם תכניות להופעות?
אנחנו מאוד מקווים. בינתיים היתה לנו הופעה אחת מצוינת בסטוקהולם ואנחנו מתכננים עוד הופעה בקופנהאגן ובגוטנבורג עם מוטורהד ודיו, שלדעתי הוא אחד הזמרים הטובים ביותר בעולם. אנחנו רוצים להופיע כמה שאפשר עם ג'ייקוב. כרגע ג'ונאס נמצא בסיבוב הופעות עם פלאואר קינג, אז הופעות לא מתאפשרות לנו, אבל ברגע שהוא יחזור נוכל להתחיל לתכנן ברצינות. פרט לזה אנחנו גם ממתינים לתגובות על האלבום שגם הן ודאי ישפיעו על מספר ההופעות שיהיו לנו.

אילו תגובות קיבלתם בינתיים?
התגובות היו או טובות מאוד או גרועות מאוד. מי שאהב את האלבום הקודם לא יזהה אותנו באלבום החדש, אבל לעומת זאת נראה לי שמטאליסטים אמיתיים בנשמה, יאהבו יותר את החדש. אני אישית אוהב יותר את האלבום הזה מאשר את האלבום הקודם שעשיתי עם Midnight Sun, בעיקר מפני שהייתי הרבה יותר מעורב ביצירה שלו. באלבום הקודם הגעתי בשלב מאוחר של ההקלטות כגיטריסט מחליף וניגנתי רק את החלקים של גיטרת הקצב. בקושי הכרתי את האנשים בלהקה. זה היה די מצחיק, שמעתי שמחפשים גיטריסט ודיברתי עם ג'ונאס. הוא שאל אותי אם אני יודע לנגן כמו ייננבי מלמסטין, כי זה מה שהוא מחפש, אז אמרתי לו שאני דווקא יודע לנגן כמו סטיב ואי... על כל פנים באלבום הזה עזרתי גם בכתיבת המוסיקה והייתי שותף יותר פעיל, מה שהופך אותי באופן טבעי למאושר יותר מן התוצאה הסופית.

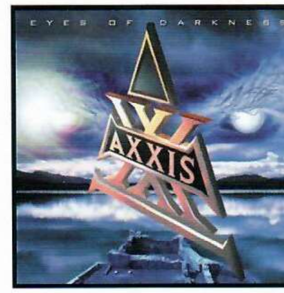
תכניות לעתיד כבר מדי?
עקרונית אנחנו רוצים להמשיך לעשות דברים בסגנון החדש שאימצנו, אם כי בינתיים לא כתבנו שום דבר חדש. ברור שבפרויקטים הבאים ג'ייקוב יהיה יותר מעורב, גם בכתיבה. נוסף לזה אנחנו גרים די רחוק אחד מהשני ונפגשים רק לחזרות או להופעות, אז בינתיים הכל שקט.

איפה בדיוק אתה גר?
קרוב לגבול עם דנמרק, ליד הגשר שפתחו בין שוודיה לדנמרק. אולי קראת עליו בעיתון או בחדשות.

לא, לא שמעתי על הגשר, אבל דווקא כן שמעתי שהדנים והשוודים לא כל כך אוהבים אחד את השני.
הה! נראה לי שהדנים פשוט חושבים שאנחנו השוודים שותים קצת יותר מדי אלכוהול. למרות שזה לא נכון, העניין הוא שאנחנו לא שותים לעתים קרובות וכשזה כבר קורה, אז אנחנו עושים את זה כמו שצריך!

תודה מגנוס ובהצלחה עם האלבום החדש.

כרמית מזרחי

Axxis
"Eyes Of Darkness"
(Massacre)

אם יש מישהו מכם שעדיין לא מכיר את אלבום הבכורה של Axxis- "Kingdom Of The Night" כדאי מאוד שיעבור לקרוא "מעריב לנוער", זהו אחד מאותם אלבומים הקלאסיים שחייבים להיות על מדף הדיסקים בבית ואותו אלבום הנחית עלינו ב1989- את ההרכב הגרמני הזה שמתמחה ב-hard rock קלאסי... אתם יודעים... זה שתמיד נשמע טוב יותר עם בקבוק בירה ביד. מאז Axxis התקשו לחזור להצלחה המרשימה אבל הם המשיכו בעקביות פחות או יותר לשחרר אלבומים טובים, שמבחינה מוסיקלית, למעט אחד, המשיכו בקו דומה. "Back To The Kingdom" מלפני שנה וחצי סימן את שובה של חירדָ בגדול עם ביקורות מצוינות וסיבוב הופעות מצליח ביותר, הם השאירו את כולם עם טעם של עוד ואת העוד הזה אנחנו מקבלים עכשיו ב-"Eyes Of Darkness" שכמובן ממשיך בדרך המלודית והקצבית תחת ניצוחו של Bernhard Weiss הסולן הדומיננטי שלהם בעל הקול המאוד ייחודי וגבוה. אני חייב להודות שהאלבום הזה לא מרגש ולא קטלני כמו קודמו והוא בהחלט לא תחליף לאלבום "Kingdom Of The Night", אבל בהחלט אפשר ליהנות מקטעים נהדרים כמו: "Eyes Of Darkness", "When The Sun Goes Down" או "At The Crack Of Dawn" המצוין שמהווים דוגמא אופיינית וטובה ליכולת הכתיבה של אדון Weiss.

קשה לבוא בטענות לחבר'ה האלה שבסך הכל רוצים לספק לנו רוק כבד, פשוט ומהנה שבסופו של דבר "קורה" בעיקר בהופעות כמו שמתאפשר לנו לראות בוידיאו שמצורף כבונוס לדיסק. Axxis היא להקה מזן מאוד מיוחד, זן שלא מנסה להיות אופנתי ומזעזע ולמרות זאת הם סוחבים מאחוריהם קהל מעריצים לא קטן, שיישאר נאמן גם עם "Eyes Of Darkness"

8

Amit

Consortium Project II
"Continuum In Extremis"
(Locomotive)

Ian Parry, האדם והאגדה, סולנה של להקת Elegy יוצר עוד תקליט להרכב הסולו שלו, שוב מדובר בתקליט מאד progressive אך עם זאת מטאלי למהדרין.

האנשים הקבועים הצטרפו אליו, Dirk, סולן להקת Elegy, Patric Rondat, הגיטריסט המעולה שעובד עם Elegy, Gunter Werno ו-Stephan Lill מלהקת Vanden Plas, ואפילו Thom Youngblad מ-Kamelot, בקיצור, כל גדולי עולם ה-progressive האירופאי,נגנים מדהימים אחד אחד. התקליט מובל ע"י קונספט עתידני, סיפור על עתיד שבו בעולם נוצרות שני גזעים נפרדים, גזע גברי, ברברי ולוחמני, וגזע ה-Neo-Femmes, נשות העתיד, שמשתמשות בהפריה מלאכותית כדי להמשיך את הגזע האנושי ללא מגע גבר.

מישהו מוכן להסביר לי מה ההיגיון פה??? זה נשמע לו כרעיון אפשרי בכלל??? ה' ישמור!

מלבד הסיפור מעורר המחלוקת, Ian מצליח, באמצעות קולו מלא הרגש, ובאמצעות שפע מרשים של ריפים מהרמה הראשונה, להעביר שעה של מוזיקה מצוינת, החל מקטע הפתיחה האנרגטי -"Continuum In Extremis", וממשיך הלאה, יש קטעים קצת פחות מהירים, קצת יותר איטיים ושקולים, כמו שיר שניים - "Asylum Seekers", או קטע ארבע - "Intrusion Of Madness", ויש קטעים של progressive רציני יותר, כמו שיר חמש - "Momentary Lapse Of Reason".

אני חייב לומר שכמה מהקטעים היו קצת יותר מידי מתוחכמים עבורי, לא יעזור, אני צריך קצת ריפים כוחניים טיפשיים, קצת מלודיות גרנדיוזיות, או אפילו קצת rock'n'roll בסיסי ורועש, אבל בסה"כ, זה תקליט טוב בהחלט.

8

אלון מיאסניקוב

Angra
"Rebirth"
(SPV)

Angra הברזילאים מזמן נחשבים בעיני לאחת מלהקות ה-power הטובות ביותר שישנן, החל מתקליטם הראשון, "Angels Cry", דרך מה שעד היום נראה לי כתקליטם הטוב ביותר - "Holy Land", וכלה בתקליטם השלישי - "Fireworks", הפחות טוב, לדעתי, מבין השלושה. לפני כשנה בערך קרתה מיני טרגדיה וסולנם - Andre Matos עזב את הלהקה. Andre לא רק שר בלהקה, הוא גם כתב, ניגן בפסנתר, והיה מעורב בעיבודים הקלאסיים המעולים של הלהקה. ניתן היה לחשוש שעזיבתו עלולה היתה לשבור את הלהקה, מה עוד שאליו הצטרפו הבסיסט והמתופף. אך נראה כי הפתעות ציפו לנו, שני הגיטריסטים,Kiko Loureiro ו-Rafael Bittencourt אספו הרכב חדש, צירפו סולן חדש, והוציאו דיסק חדש - "Rebirth". בעבר היתה החבורה קשורה מאד ל-Sacha Paeth, אך כנראה שהוא העדיף לקחת את הצד של Matos בויכוח ויצר אתו את ההרכב Virgo. bad luck for them, מכיוון ש-Angra פנו אל Dennis Ward המופלא, חבר להקת Pink Cream 69, ומפיק בחסד עליון שעשה פה עבודה מבריקה. הדיסק החדש של Angra הוא הטוב ביותר שלהם לדעתי, ובשעה ש-Andre היה סולן טוב, אבל קולו היה גבוה ולעיתים ממש מעצבן, לסולן החדש - Edu Falaschi, היו כל היתרונות שלו, ואף נשמע לעיתים קצת כמוהו, אך אין לו את החסרונות של Matos, קולו מצליח להיות מלודי בלי להיות גבוה ומעצבן, הוא אפילו מצליח להיות קצת צרוד ואגרסיבי מדי פעם. השניים נשמעים זהים בעיקר בקטעי שילוב קולות הרקע המתוחכמים, הדומים מאד לאלה שבוצעו על-ידי Matos, אבל כאן הם הרבה פחות רכים. מלבד הסולן, גם המתופף והבסיסט לא נופלים מהעוזבים, ו-Kiko ו-Rafael הם עדיין שניים מהגיטריסטים הטובים ביותר שיש, ואני לא מתייחס רק לתחום ה-power metal, אני מתכוון בכלל. אם לא שמעתם אותם, לא תבינו על מה אני מדבר, הם פי כמה טובים יותר מכל גיטריסט power גרמני שאני מכיר. והחומר עצמו? מדהים, שילוב מושלם של power מהיר, מלא double bass וגיטרות מהירות, רק שהכל נעשה בצורה מקורית יותר מכל מיני Heavenly. יש שילוב של כלים קלאסיים, יש תיפוף חכם ולא רק מהיר, ובסך-הכל לפנינו אחד התקליטים הטובים שיצאו בשנת 2001.

אלון מיאסניקוב

Edenbridge
"Arcana"
(Massacre)

על האלבום הראשון של Edenbridge שמעתי רק שמועות. השמועות סיפרו, שהוא אחד הדברים הגרועים ביותר שיצאו מאוסטריה, ולא שמאוסטריה בדרך כלל יוצאים דברים יוצאי דופן באיכותם. רוב הביקורת האשימה את הלהקה ברכיבה על הגל של זמרות מטאל אופרה ובחיקוי לא מוצלח של נייטוויש. הציפיות הנמוכות שלי מן האלבום השני של הלהקה הזאת צנחו עוד מטה כשגיליתי שהמפיק שלו הוא לא אחר מדניס וורד מלהקת Pink Cream 69. בלשון המעטה, אני בדרך כלל לא מאוד מעריכה את העבודה שהוא עושה כמפיק. במילים קצת יותר ישירות, ואם לתת דוגמא, העבודה שהוא עשה עם אדאג'יו משולה בעיניי לפשע מוסיקלי.

ההתחלה היתה באמת רעה: אינטרו קצרצר ולא ברור במטרתו. זה הזמן אולי לנצל את הבמה ולשאול בתמיהה, לאיזו מטרה בדיוק טובים כל קטעי האינטרו האופנתיים האלה, הנשמעים כמו כיוון כלים של תזמורת גרועה. אני אישית מעדיפה שבמקום לפתוח בכמה אקורדים חלשים וחסרי אופי, יתחיל האלבום ישר עם המטרה המרכזית שלשמה התכנסנו ותיחסך ממני עוגמת הנפש. שיר הפתיחה, שמיד בא אחר כך היה מצוין וסוחף וזה שאחריו - חמוד וקצבי. כבר התעוררה בי תקווה חדשה לגבי האלבום הזה, אך מיד היא נגוזה כשהגיעו השירים הבאים. חלקם היו שקטים, ליריים ונחמדים, אם כי אני כמעט בטוחה שלו הייתי מקשיבה להם בקונטקסט אחר, כלל וכלל לא הייתי מסווגת אותם כשירי רוק כבד. שירים אחרים היו מיד טמפו פרוג-פאואר באיכות בינונית עד סבירה. רק השיר "Color My Sky", בלט באיכותו עם חזרה לקצביות הסוחפת מתחילת האלבום.

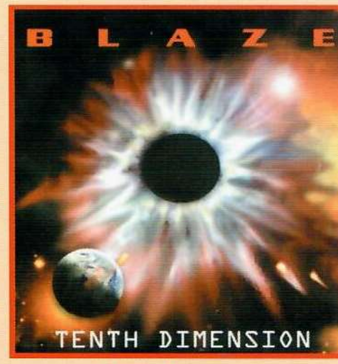
האלבום הזה ישביע באופן כללי את רצונם של חובבי הפאואר-פרוג-אופרה הנשי. עבור כל השאר: ממש לא משהו.

6

כרמית מזרחי

ALBUM OF THE MONTH!

(up&down)

Blaze
"Tenth Dimension"
(SPV)

up!

יש כאלו שיש להם איזו אלרגיה ל-Blaze Bayley מאז הקרירה קצרת הזמן שלו ב-Maiden, אני איני ביניהם, אהבתי את הקול שלו עוד מאז, והבשורה הטובה היא שקולו הפך להיות מהוקצע בהרבה, ככל הנראה כוחו של ניסיון. התקליט הוא המשך לא ישיר לתקליטו הקודם, הראשון תחת ההרכב שנקרא Blaze, והוא טוב ממנו מכה סיבות, המוסיקה אמנם זהה למדי, מטאל מלודי אך תקיף שנמצא על קצה הגבול ממש שבין מטאל ל-thrash, וסאונד חלק ומקצועי לחלוטין, פרי יצירתו של Andy Sneap הגדול, אבל כאן נגמר הדמיון.

השירים בנויים טוב יותר, הם לא מבזבזים זמן על עשרות ריפים, אלא על מקצבי מטאל בסיסיים, מה שלא מונע מהם להיות חכמים.

המלודיה עדיין כאן, אבל היא באה לביטוי ריפים חורשים, הרבה power chords שבאות מעולם כבד בהרבה ממקורותיו של Blaze, אך הם מצליחים להכניס מספיק סולואים מעולים, ומספיק harmony leads שמשתלבים בכל פיני פינות קטנות בתקליט כדי לעשות את המוסיקה לחוויה מטאלית מהמעלה הראשונה.

התקליט פותח לצערי בעוד intro משעמם כמו המוות, אבל הוא ממשיך לשיר הפתיחה החזק-

"Kill And Destroy", ממשיך ל-"End Dream" עם הקדם פזמון הקליט-if I'd known then what I know now, שממשיך לפזמון Maiden אופייני, השיר הרביעי - "Tenth Dimension", הוא שיר ארוך יחסית, ברובו thrash מוחלט, שמרוויח הרבה מהגיטרות המלודיות והמעולות שלהם. יש גם הפתעות - שיר שקט עם קולות נשיים, וכל מיני אפקטים שנעשו ע"י המפיק המהולל, אבל את זה תצטרכו לשמוע כדי להבין.

מומלץ עד מאד! אלבום החודש הראשון ב-2002!

9,5

אלון מיאסניקוב

down!

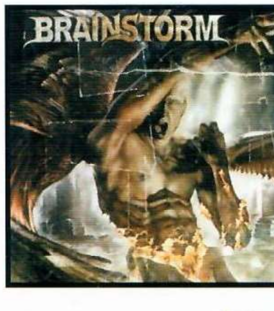
אין ספק שלעד תרדוף את Blaze Bayley התווית של הסולן הכושל של Iron Maiden

לטוב ולרע. לפני כשבע שנים ניתנה לבלייז האופציה להיכנס לנעליו של אחד מסולני המטאל המובילים - ברוס דיקינסון שפרש מהלהקה. אך די מהר התברר שהנעליים של ברוס גדולות עליו בכמה מידות ולאחר חמש שנים ושני אלבומים עם מיידן חזר בלייז למקומו הטבעי - להקה שנמצא באופן יחסי בשוליים של המטאל כמו להקתו מימי פרה-מיידן Wolfsbane. לעולם לא נדע אבל ההימור שלי הוא שלולא היה סולן עבר במיידן לא היה מצליח בלייז לבסס את מעמדו בעולם המטאל, ממש כמו Paul Di'Anno. למרות הכול, אם ננקה לרגע את הראש מהידיעה שמדובר בסולן שפישל את הזדמנות חייו ונאזין לאלבום החדש "Tenth Dimension" שלו, נגלה שמדובר באלבום רוק בהחלט לא רע - אלבום שמהווה המשך ישיר לאלבום הבכורה של ההרכב "Silicon Messiah" שיצא לפני כשנה. כמו בלייז הסולן, ההרכב אינו הרכב וירטואוזי - למעשה שאר ארבעת חברי הלהקה אלמוניים למדי ולא יצרו איזה ריפים גאוניים או יוצאי דופן. אין אפילו שיר אחד המושך את האוזן יחסית לשאר השירים באלבום ובכל זאת מדובר באלבום רוק מסוג "לא מזיק , לא מועיל".

כדי להבטיח מכירות מוקדמות של האלבום יצורפו למהדורה הראשונה ספר ודיסק בונוס שיכלול קטעי מולטימדיה ושירים מסיבוב ההופעות הקודם - ביניהם "Futureal" של מיידן (ריח של מסחריות?).

6,5

בועז בר לוי

Brainstorm
"Metus Mortis"
(Metal Blade)

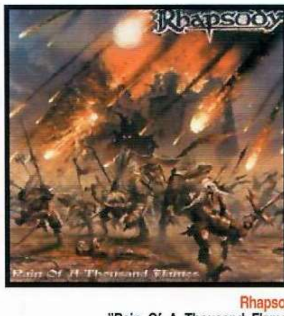
עם האלבום הרביעי שלהם בסך-הכל, והשני עם Andy B. Frank כסולן, Brainstorm סוחטים מעצמם סוף, סוף את כל מה שבתוכם עד טיפת הדם האחרונה. לאחר האלבום הקודם שלהם, שהיה קשה לעיכול ומעט מאכזב, ב-"Metus Mortis" יש מיצוי כמעט מושלם של כל הכשרון והפוטנציאל שטמון בהרכב הצעיר הזה מדרום גרמניה.

השילוב הרצחני של הריפים המנסרים מבית היוצר של Torsten Ihlenfeld ו-Millan Loncaric, הדאבל באסים והמקצבים של Dieter Bernet והשירה הדרמתית ומלאת הרגש והעוצמה של Andy, מעניקים לנו שנים עשר קטעים חזקים וסוחפים שלא יתנו לצוואר שלכם לנוח ולא לרגע.

"Metus Mortis" הוא אלבום יותר כבד וישיר מקודמו, אבל שומר על בסיס מלודי ולמרות שמדי פעם יש נטייה לכיוון היותר טראשי, הוא יהיה רלוונטי בין אם אתם חסידים של מטאל יותר קליט או שפוטים של מוסיקה כבדה וקשוחה. Brainstorm יפגעו בכל אחת מהדרישות שלכם ועוד קצת. כששרביט ההפקה נתון בידו של Achim Köhler (Sinner, Primal Fear) אין ב-"Metus Mortis" שום שבבים מיותרים או הנחות מבחינת הסאונד, תקשיבו לקטעים כמו "Checkmateln Red", "Weakness Sows Its Seed" האדיר או "Strength Of Will" ותהנו מאחת הלהקות האיכותיות ביותר הפועלות כיום. לא קשה להבחין שהלב והנשמה של החבר'ה האלה עדיין שייכים ל-power-thrash של שנות השמונים (Megadeth, Metal Church), אבל הם נותנים לנו אותו בגרסה משופרת ועדכנית והם נותנים לנו אותו בפנים. Brainstorm היא אחת הלהקות יוצאות הדופן המגיעות מגרמניה. הם ממשיכים לעשות את שלהם מבלי לנסות לרכב על גלי ההצלחה של סגנונות אחרים. מבחינה מוסיקלית הם אמנם לא מקוריים, אבל הם בטוח ייחודים. בינתיים הם פופולאריים בעיקר בארץ מוצאם, אבל עם אלבום אדיר באמתחתם וסיבוב הופעות משותף עם Grave Digger שמתחיל בינואר, זה עומד להשתנות. תפסו מחסה, סופת המטאל בדרכה אליכם, בעצם על איזו סופה אני מדבר? זה הוריקן.

9

Amit

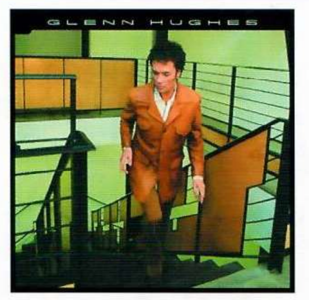
Rhapsody
"Rain Of A Thousand Flames"
(LMP)

הרבה זמן חיכיתי לאלבום הזה של Rhapsody, אחרי שהתאהבתי נואשות באלבום הקודם,"Dawn Of Victory", שסחף אותי בסערה עם הדמיון וההומור המופלאים שבו. אבל לא לילד הזה פיללתי וכגודל הציפיות, כן גודל האכזבה. האלבום החדש של להקת הפאואר האיטלקית - זוועת הפאואר בהתגלמותה. מישהו כנראה אמר ל-Fabio, הסולן, שהוא שר גבוה מדי וכאן הוא מתאמץ בכל כוחו להפגין שירה גברית ללא הצלחה יתרה. בשיא הסיפור של אלבום הנושא, שהוא החלק השלישי בסאגה המוסיקלית של הלהקה 'חרב האזמרגד', יש קטע דקלומי ארוך, מגוחך ומביך להחריד, שקשה לי להאמין שאנשים מבוגרים עשו אותו, בלי להתבייש בעצמם. וזה לא הכל. בעוד שירים אחדים נשמעו לי כמו הקלטות מחתרתיות של המיוזיקל'ס הלונדוניים של אנדרו לויד וובר, 'קאטס' ו'יוסף וכתונת הפסים', אחרים נשמעו כאילו נלקחו ישירות מן הפסקול של הסדרה 'זינה הנסיכה הלוחמת', ולא, זו לא מחמאה. עם כל הכבוד להשפעות סרטי הוליווד על צמד הכותבים טורילי וסטארופולי, הפעם הם באמת הגזימו, עם הנטייה הקולנועית וגם הוכיחו שהם פשוט מיצו את עצמם סופית עם נושאי הכתיבה של החרבות, הדרקונים והלוחמים. מזל שזה החלק האחרון בסאגה ושסוף סוף נגמר הסיפור המייגע של חרב האזמרגד. אולי יש עוד מקום לקוות שהלהקה תצליח למצוא לעצמה כיוונים חדשים ביצירה ושייפטרו לכל הרוחות מזמרת האופרה ומהמקהלות האלה, או לפחות שיפחיתו במינון שלהם בצורה רצינית. בפעם ראשונה זה גימיק, בפעם השנייה זה נחמד ומשעשע, בפעם השלישית זה כבר עולה על העצבים ובלתי מובן.

בשנה האחרונה הייתי בין התומכים הנלהבים ביותר של Rhapsody בישראל והגנתי עליהם בחירוף נפש, גם מול חובבי דת' מרושעים או אוהדי ת'ראש ציניים. אבל עכשיו אני אהיה הראשונה להודות שהסיפור הזה פשוט איבד מקסמו והשיל מעליו כל טיפת חינניות שהיתה בו. איך אמרו, מטאליקה, עצוב, אבל נכון.

6

כרמית מזרחי

Glenn Hughes
"Building The Machine"
(SPV)

ל-Deep Purple לא היו סולנים חלשים, לדעתי Ian Gillan הוא הגדול ביותר, ולפי דעתי כך חושב גם כל העולם. יש מי שאמר ש-David Coverdale היה טוב יותר, אבל אני לא חושב ש-Glenn Hughes נופל מהם בהרבה, אם בכלל. מלבד היותו בסיסט שהשתלט על תפקידו של Roger Glover בלהקה, הוא גם סולן מעולה. הדיסק החדש שלו הוא המשך לשרשרת של תקליטי סולו שהוציא. מלבד זאת הוא גם יצר כל מיני פרויקטים שונים ומשונים דוגמת Voodoo Hill עם הגיטריסט Dario Mollo, ועוד ועוד, אבל המרכז של יצירתו היה ונשאר תקליטי הסולו שלו, והחדש הוא דוגמה מצויינת למה שהוא עושה בשנים האחרונות. החומר לא שונה בהרבה מזה שבתקליטו הקודם "Return Of The Crystal Karma", מעין שילוב של מטאל עם מוסיקה שחורה, עם נגיעות בלוז, וקצת פאנק, מעין מרק מאד אמריקאי, כשקולו השחור להפליא של Hughes הוא המוקד המוחלט (שימו לב ל-"Out On Me"- שיר בלוז-קאנטרי שחור לגמרי). הוא בהחלט מרוויח מעבודה של גיטריסט מעולה, של קלידן טוב, ובאופן כללי ההרכב מקצועי לחלוטין, רק צריך לשמוע את קטע הסולו בשיר שתיים - "Inside", בס חצי פיוז'ני, סאונד משולם, תענוג לאוזניים. יש גם כמה קטעים מפתיעים, ראו שיר ארבע, ביצוע לשיר שנולד בשנת 71'. רבים מכם יזהו אותו אם ראו את הסרט "Three Kings" עם Cloony, זה הקטע מכתוביות הפתיחה, וכמובן שיש את "High Ball Shooter", שיר שנכתב על ידי חברי ההרכב של Deep Purple בשנת 74'. אני מניח שאוהבי Purple ימצאו פה הרבה, אבל אל תצפו להרבה מטאל, זה יותר hard rock קלאסי. אני חייב להתוודות, זה לא ממש הקטע שלי, אני יכול להעריך איכות, אבל אני איש שגדל על Maiden, ואני מעדיף יותר את הצד האנגלי- מטאלי של המפה, ולכן גם הציון לא בשמים, אבל מי שזה נראה לו מעניין ואוהב את הכיוון שתיארתי, אל תיתן לי לעצור אותך.

7,5

אלון מיאסניקוב

Helloise
"Fata Morgana"
(Transmission)

Helloise הם להקה הולנדית וותיקה, את עיקר התקליטים שלהם הם הוציאו עוד בשנות השמונים, ואז הסגנון שלהם היה שונה בהרבה ממה שהוא כיום. נראה כי הלהקה , שעשתה עד היום מעין hard rock נחמד, מלודי, אבל לא יוצא דופן, החליטה לצעוד לכיוון ההווה. וזאת הייתה החלטה חכמה מאד.

הם התחילו ביצירת עטיפה שנראית כאילו נלקחה מתקליט חדש של Gamma Ray, המשיכו בלהביא את Sascha Paeth הנודע ,מפיק להקות כמו Rhapsody כמפיק משנה, והכי חשוב- עברו לעשות power metal מלודי ורב עוצמה.

החל מקטע הפתיחה, אינטרו קלאסי מלודי ומרשים, וזה ממשיך בשיר הראשון "Children Of The Night", יש עוד קצת מה כדאשהשבט שעשו בעבר בריף הפתיחה שלהם, אבל עם תחילת הבתים והפזמון זה עובר ל-full throttle של power.

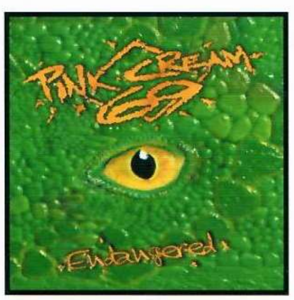
הסולן שומר על טונים גבוהים אבל מצליח לא לעצבן, הפזמון קליט ומרשים, והגיטרות המעולות של Ben Blaauw הן משהו שאפשר בהחלט להשתחצן בו, גיטריסט מדהים, מהיר, מלודי, ועם ראש מצוין, יש כמה קטעים מאד לא רגילים, ששולחים את הלהקה למרחק של ליגה מכל הדור החדש של להקות ה-power/heavy הלא מוצלחות במיוחד שנופלות עלינו לאחרונה כלימונים באושים . השיר השני, "Eloise" נשמע מאד לא אופייני, זה די ברור בהתחשב בעובדה שהוא של זמר משנות השישים, והדמיון שבין שם השיר לשם הלהקה מוזר ומעניין כאחד. יותר מעניין שהלהקה מצליחה לגרום לשיר שללא ספק הסריח מהראש בביצוע המקורי שלו להישמע טוב . הם גם קצת נוטים חזרה למקורות שלהם בשירים כמו "World Of Make Believe", שבהם יסודות hard rock מוצקים, אבל גם זה נעשה טוב, ואז מגיעים קטעים כמו "Wings Of An Angel"- איזה יופי!

power metal טהור, מקצועי, עטוף בשכבות של גיטרות מעולות ו-double bass רועם.

אם אתם אנשי power אוheavy טוב, זה הדיסק עבורכם!

8

אלון מיאסניקוב

Pink Cream69
"Endangered"
(Massacre)

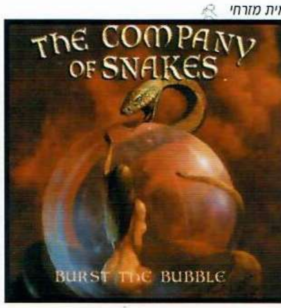
Pink Cream 69 אמורים להיות מוכרים לרבים מכם ולא רק בגלל השם היוצא דופן של ההרכב הזה אלא גם ובעיקר, בזכות השבחים שתמיד הרעפנו עליהם וגם הפעם אין לי שום כוונה לסטות מהדרך הזאת בעיקר כשבאמתחתם הם נושאים את האלבום השמיני שלהם "Endangered". כמו שני קודמיו "Electrified" מ-98' ו-"Sonic Dynamite" מ-2000, נותן לנו אוסף של קטעים מלודיים וקצביים, בעלי פזמונים סוחפים ומרגשים הנשענים על השירה הנפלאה של David Readman הסולן האנגלי של הלהקה. Readman, אחרי חמישה אלבומים עם הלהקה, משאיר את הזיכרונות, מתקופתו של Andi Deris בתפקיד, מטושטשים מעט. הוא גם אחראי, בשיתוף פעולה מלא, עם Alfred Koffler הגיטריסט לכתיבת כל השירים, עם קטעים כמו "Promised Land", "Trust The Wise Man" או "High As A Mountain", הם מוכיחים פעם נוספת את יכולת ההלחנה שלהם.

למרות הבסיס המלודי שלו ה-hard rock של Pink Cream 69 הוא עדיין כבד ומהיר ברובו ולא פופי לחלוטין. על ההפקה, כמו באלבומים הקודמים, אחראי בסיסט הלהקה Dennis Ward, שמצליח לסגל להרכב שלו סגנון וסאונד אופייניים ומוכרים. אין ב-"Endangered" דברים יוצאי דופן ואין לקיחת סיכונים מיותרים והכוונה היא ברורה, להעניק למעריצים ולמעריצות הרבים שלהם בדיוק את מה שהם אוהבים ורגילים לקבל, בקיצור - ללכת על בטוח...

במידה ואתם עדיין לא מכירים את PC 69 האלבום הזה הוא טוב בדיוק כמו כל אחד מקודמיו כדאי לערוך איתם הכרות ואם אתם אוהבים רוק כבד, קליט ופשוט, התענוג יהיה כולו שלכם.

8,5

Amit

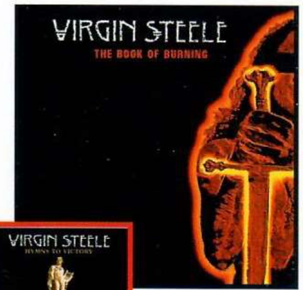

The Company Of Snakes
"Burst The Bubble"
(SPV)

על Whitesnake אני מקווה ששמעתם. כן? יופי. החבר'ה בהרכב הזה הם בעצם האנשים המקוריים של Whitesnake ישנם כמה שינויים, אין פה Coverdale, הסולן האגדי. המתופף התחלף. על הקלידים Don Airey, יוצא Ozzy Ozbourne, והסולן החדש הוא בחור שבדי צעיר, אבל הדברים די דומים לעבר הרחוק.הם לא עושים heavy metal, אז מי שמחפש משהו כבד במיוחד, יכול להמשיך הלאה. היוצרים פה הם בערך בגיל של אבא שלי, אבל זה לא עושה אותם פחות טובים, המוסיקה איכותית להפליא, hard rock בריטי שמעלה כמויות עזות של נוסטלגיה במי שמכיר את הלהקות של שנות השבעים,דברים כמו Deep Purple או Rainbow, רק שבשעה שאותן להקות עשו את צעדי המטאל הראשונים, האנשים פה עוסקים בכיוון שונה. המוסיקה בלוזית, מושפעת הרבה מהמוסיקה השחורה, דיסטורשנים עדינים, הרבה פסנתר בלוזי, סולואים מלודיים קטנים שנכנסים בין שורות הבתים, ותיפוף קצבי שלא מתפרע יותר מדי. מה שהם עושים, הם עושים טוב, שני הגיטריסטים, Bernie Marsden ו-Micky Moody יודעים את העבודה, והסולן החדש דומה להפליא ל-Coverdale, קצת פחות כוח בשירה, אבל לא פחות מלודיה וביטחון. קטע הפתיחה בונה את האווירה עם גיטרות אקוסטיות שעושות איזה אלתור על פולק בריטי, ובשעה ששירים כמו "Labour Of Love" הם כמעט לחלוטין רוק, שירים כמו "Sacrificial Feelings" כבר נוטים יותר לכיוון metal ישן וטוב, ו-"What Love Can Do" השקט והמלודי הזכיר לי מאד את"Here I Go Again", מגדולי הלהיטים של Whitesnake מתקופת Coverdale המאוחרת. בקיצור- הבנתם את הרעיון. מומלץ למי שאוהב, אני אישית אוהב קצת יותר רעש במוסיקה, תוצאה של גילי הצעיר יחסית והאופי קצר הרוח שלי, והציון שנתתי הוא בהתאם לכך, אבל לאחרים, ובמיוחד לאלה ששמעו את Whitesnake בתקופה ההיא, כדאי לא להתייחס לציונים, להם זה מומלץ ביותר.

7,5

אלון מיאסניקוב

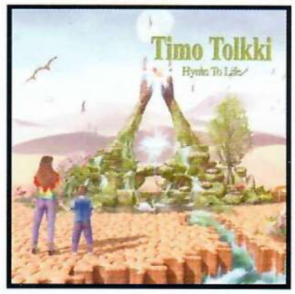
Virgin Steele
"Hymns Of Victory"

"The Book Of Burning"
(Sanctuary)

Virgin Steele, הלהקה האם של ההבי מטאל הסימפוני ואגדת רוק, חוגגת עשרים שנה להיווסדה. מדיסקוגרפיה, הכוללת שמונה אלבומים ואי.פי אחד נבחרו אחד-עשר קטעים שעברו מיקסוס ועיבוד מוסיקלי. אליהם נוספו שני שירים שלא יצאו בעבר והתוצאה - "Hymns Of Victory", אלבום אוסף של גרס-אות חדשות, שמציגות את ההיסטוריה ומיטב הקלאסיקה של וירג'ין סטיל בקריצה עדכנית ויצירתית. וזהו רק חציה הראשון של חגיגת שני העשורים. רבים אינם מודעים לעובדה, שהאל-בום "The Noble Savage" איננו האלבום הראשון של הלהקה, קדמו לו האלבומים Virgin Steele משנת 1982 והאלבום "Guardians Of The Flame" משנת 1983. שני האלבומים הללו, שכמעט אינם מוכרים וידועים, היו אמורים לצאת מחדש לאחר שעברו תהליך של ליטוש ועיבוד מוסיקלי באולפן. הדבר לא יצא אל הפועל עקב מחלוקת בין David DeFeis, מנהיג וירג'ין סטיל, לבין ג'ק סטאר, הגיטריסט בהרכב הלהקה באותן שנים מוקדמות. במקום זאת אנחנו מקבלים את "The Book of Burning" המצוין. אלבום זה כולל שמונה הקל-טות חדשות של השירים הישנים ועוד שמונה שירים חדשים לחלוטין, כל אחד מהם אבן חן מבית היוצר של DeFeis השיר "Hellfire Woman" למשל הוא קטע הארד רוק קלאסי נהדר והשיר "Birth Through Fire" שוב מדגים את היכולת המופלאה של Virgin Steele לבטא ידע מוסיקלי קלאסי והשפעות סימ-פוניות במטאל. עם שני אלבומים כאלה, מה יש לומר - שיחגגו כל יום!

8

כרמית מזרחי

Timo Tolkki
"Hymn To Life"
(Nuclear Blast)

באלבום החדש של Timo Tolkki מצאתי משהו מאוד אמיתי, מאוד אישי ומאוד אנושי - מצרך יקר המציאות במטאל בן זמננו. אחרי אלבום בכורה טיפוסי וקצת שבלו-ני, היצירה השנייה בקריירת הסולו של טולקי, היא הפתעה לא קטנה. האלבום נפתח בקטע אינטרו, שעושה בית ספר לכל קטעי הפתיחה המשעממים והמשמימים בעולם. שלוש שניות של ציוץ ציפורים פסטורלי ואז צווחת אימים מחרידה. האינטרו הקצרצר והחריג הזה מסמל שני קצוות בקשת של רגשות המובעים באלבום. יש שם שירים עדינים ונוגעים ללב וקטעים קורעי לב כמו השיר החותם את האלבום. האלבום נוטה לכיוון הרוק הקלאסי עם השפעות של קצת פולק אירי באחד השירים, קצת קאנטרי בשיר "Fresh Blue Water" וטוויסט מדהים של פאנק מטאל בשיר "Father" . השיר הזה הוא חוד החנית של האלבום עם מילים פולחות, נגינה מאיימת עד אלימה בחלק אחד שלו ורגיעה בחלקו השני. באלבום יש גם שני שירים עם זמרים אחרים. השיר "Key To The Universe", שמבצע מייקל קיסקה והשיר "Are You The One?" שמבצעת שרון דן אדל מלהקת Within Temptation. כשמצרפים את כל השירים הנהדרים הללו יחדיו, האלבום הוא למעשה מסע מוסיקלי סוחט רגשות שלוקח את המאזין בדרך של עצב, שמחה, תקווה, פחד וכעס בל יתואר. בשורה התחתונה מדובר באלבום יוצא מן הכלל וגם יוצא דופן ברגישותו ובתכניו.

8

כרמית מזרחי

Takara
"Perseption Of Reality"
(Lion Music)

Takara היא להקה אלמונית שמוצאה מלוס אנג'לס. אלמוני-ות אינה תמיד דבר רע, אך כשלהקה מסוימת היא עדיין אלמונית עם הוצאת האלבום הרביעי שלה, הדבר אומר דרש-ני. למרות זאת, דווקא כאן נראה שהאלמוניות היא תוצאה של סצינה לא מפרגנת, תעשיית מוסיקה מנוכרת והחלטות עסקיות לא נכונות ולא תוצאה של איכות. הלהקה עושה הארד רוק פשוט ובסיסי, חביב וטוב, כמו שרק האמריקאים עוד זוכרים איך לעשות, ועם קצת נגיעות המזכירות את ריינ-בואו והרוק הכבד המלודי של שנות השמונים. רוב נחת הרוח מן האלבום הזה נגרמה לי עקב נוסטלגיה טהורה וגם עקב העובדה שסוף סוף שומעים להקה שעוסקת לא בהיסטוריה ולא במיתולוגיה ולא בפנטסיה או מדע בדיוני, אלא בנושאים אנושיים, לכאורה פשוטים ויומיומיים אך למעשה הרבה יותר נוגעים ללב כמו יחסים, אהבה, בדידות, אינדיבידואליזם וקונ-פורמיזם בחברה העירונית התובענית, חלומות, משאלות לב ותקוות.

די הופתעתי לגלות שהאיור הלא מוצלח שעל העטיפה הוא מבית אשף מאיירי המטאל האגדי דרק ריגס. נדמה לי שהע-בודה שלו הפכה להיות משעממת משהו מאז הומצאה הגר-פיקה הממוחשבת.

לסיכום: רוק כבד כמו שחשבו עליו כשהמציאו אותו ובלי הפתעות - לטובה או לרעה.

7

כרמית מזרחי

Virgo
"Virgo"
(SPV)

למי שלא ידע, Angra הם מגדולות להקות ה-power בעולם כולו, הלהקה הברזילאית הוציאה שלושה דיסקים מעולים, כולם power משולב בכלים קלאסיים ובעיבודים תזמורתיים עשירים, אחד הגורמים העיקריים בלהקה היה סולנם - Andre Matos, זמר, קלידן, כותב, ובאופן כללי בחור מוכשר. לפני כשנה בערך חל מהפך, הבסיסט, המתופף, וגם וAndre זבו במפתיע את הלהקה, ושני הגיט-ריסטים המעולים נאלצו ליצור אותה מחדש, אבל עליהם תקראו בביקורת על תקליטה החדש של Angra.

בינתיים לא נשאר Andre לנוח, הוא חבר לחברו הטוב - Sascha Paeth, גיטריסט להקת Heaven's Gate, מפיק של להקות כמו Rhapsody ו-Kamelot, ואגדה בזכות עצמו, וביחד הם Virgo, לא רק הם, גם Miro, הקלידן המוכ-שר של להקתו של Paeth שעושה גם עיבודים תזמורתיים דומים למדי לאלו של Angra, והמתופףHunecke-Rizzo Robert שדווקא מנגן על בס עם Paeth.

התוצאה לא לגמרי צפויה, אם ציינו לפרויקט power מעו-לה, קיבלנו משהו שונה לגמרי.

כנראה שהצדדים הנסתרים של Matos ו-Paeth נוטים לרוק מלודי, שקט ודי מתקדם, משהו שונה לגמרי ממה ש Angra עשו, 10 דרגות פחות רועש, הרבה פחות power chords, הרבה פחות double bass (בעצם בכלל לא), הרבה קלידים, פסנתר , והרבה שירים שמזכירם מאד את Queen בעיבוד קצת יותר קלאסי, יש אפילו מקהלות גוספל בשירים כמו "Crazy Me" וקצת גיטרות בלוזיות, ולצערי, אפילו השירים היותר מטאלים, כגון "Baby Doll" הם די רכים.

מה אומר ומה אגיד- זה איכותי, אין ספק, אבל זה לא ממש כוס הרעל שלי, זה רק לחובבי ה≠progressive, ה-Queen וה-Andre Matos שבניכם.

5,5

אלון מיאסניקוב

ALBUM OF THE MONTH!

King Diamond
"Abigal II - The Revenge"
(Metal Blade)

האלבום "Abigal" של King Diamond הוא אגדה שהציתה את דמיונם של מיליוני חובבי מטאל במשך 15 שנה. זהו אחד מן האלבומים החשובים ביותר בתולדות הרוק הכבד ובהחלט האלבום המוערך ביותר של דיאמונד, רב אמן של סיפורי אימה מוסיקליים. 'אביגיל' הוא המפורסם בסיפורים אלו ולדעת רבים גם הטוב שבהם.

בימים אלו עולה מקברה שוב התינוקת אביגיל, שנולדה מתה ושמוסמרה לארונה בשבעה מסמרים כדי שלא תצא ממנו. יש דברים, מסתבר, שהזמן לא יכול להרוג. 'אביגיל II-הנקמה' הוא אלבום המשך מצוין וחף לחלוטין ממסחריות, שלמען האמת, דיאמונד לא בדיוק זקוק לה כדי למכור.

הבית העתיק ורדוף הרוחות ממשיך להכות במשפחת לה פיי עם סיפורים חדשים ודמויות חדשות כמו האימא של אביגיל ו- "Little One". דיאמונד מפגין כאן את אותן יכולות קוליות מדהימות שבסגנון שירה ייחודי, צווחות חרדה ויללות בעתה מעצים את החוויה המוזיקלית. ואביגיל היא לא היחידה ששבה באורח מפתיע. גם האל פטינו ומייק וויד, שמות מן העבר המפואר של קינג דיאמונד, חוזרים לנגן כאן ומשתתפים בחגיגה. אשף הגיטרה אנדי לה רוק מעולם לא נשמע טוב יותר עם גיטרות מוחצות וגם המתופף האמריקאי הצעיר, שזכיתי לראות על הבמה בשנה שעברה, מפגין התלהבות מהולה בכשרון נדיר. King Diamond נותן לנו כאן עוד אלבום חובה בכל ספריית מטאל ראויה לשמה.

9

כרמית מזרחי

Midnight Sun
"Metal Machine"
(LMP)

הדבר הראשון שמצא חן בעיני באלבום הרביעי של Midnight Sun היה העטיפה, שנראית כמו המשך חופשי ופרוע לאיור המיתולוגי של "Painkiller" של Judas Priest. ובעוד Gamma Ray מוציאה בימים אלה אלבום שנשמע כמו ההמשך המוסיקלי לאגדת המטאל ג'ודאס פריסט ההולכת ונעלמת, מעניקה לנו הרביעייה משוודיה עוד פלאש מחויך מן העבר, כשהיא מצולמת עם משקפי שמש וכובעי בוקרים בפוזה חצי רצינית חצי משועשעת. מידנייט סאן, בהנהגתו של הבסיסט יונאס ריינגולד, חוזרת אלינו כאן עם סולן חדש, יאקוב סמואל, שמחליף את פיט סנדברג ולמען האמת עושה עבודה עשרת מונים טובה ממנו. המדובר בעוד להקה שנהנית לעשות מטאל על תהילת המטאל הנצחית, אבל לא בצורה הומוריסטית עד נלעגת דוגמת מאנוור או ווירזד, אלא אחרת. בסגנון קשוח יותר, גברי יותר אם תרצו, והכי חשוב, בעזרת מילים מתוחכמות יותר. כמובן לא מדובר בסאגות המוסיקליות-ספרותיות של סטיב האריס, אבל בהחלט בכתיבה ובהתנסחות לירית שהיא רמה אחת מעל הממוצע. חמישה שירים כאלה נמצאים באלבום מטאלמשין ואף על פי שכולם הבי מטאל מצוין, ראוי לציון במיוחד 'מטאל וויל סטנד טול' הסוחף.

יש באלבום עוד דברים טובים. למשל, השיר 'טמפל אוף דה גראל', שיר מסע דרכים איטי ומשובח עם סולו גיטרות מעניין של מגנוס קארלסון, על גבול הרוקנרול והשיר החותם, בלדה כואבת ויפהפייה. גם הפתיחה לאלבום בשיר 'מטאל גודס' היא הפתעה מרעננת של מטאל שנות השבעים עם נגיעות גות' מטאל עדינות ומלודיה שנוגעת ללב בפשטותה ובקשר הישיר שלה לשורשי הרוק הכבד המוקדמים.

9

כרמית מזרחי

Stormwind
"Reflections"
(Massacre)

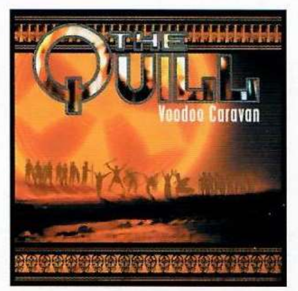
אלבום זה, החמישי במספר של הלהקה השוודית, עומד בקו פרשת המים מבחינת התכנים שלו. הוא עושה בקלילות ובגמישות חיבור מופלא בין עיסוק בעבר המיתולוגי לבין עתידנות ומציאות מודרנית. על עטיפת האלבום מצוירים עמודים יווניים וכלב אימתני בעל שיניים טורפות, המזכיר את קרברוס מן השאול של המיתולוגיה היוונית. המיתולוגיה היוונית מוזכרת גם בשיר המשובח "War Of Troy". המילים והתכנים, על כל פנים, אינם עומדים במרכז אלבום זה.

תומס וולף, הגיטריסט המוביל ומנהיגה הבלתי מעורער של הלהקה מציג כאן שוב את עבודת הגיטרות שלו, שזכתה לתשבחות רבות מצד מבקרים וקהל שומעים כאחת באלבום הקודם של הלהקה, "Resurrection". כאן תופסות הגיטרות הללו, שסוחפות את המאזין מן הרגע הראשון, מקום נכבד אף יותר מתמיד. למעשה, ניתן לומר, שהאלבום כולו מתמקד יותר בגיטרה ופחות בשירים עצמם, בטח שלא במילים. על אף בכורתן של הגיטרות, השירה של תומס ויקסטורם היא מצוינת. הוא שר בקול גברי גבוה, אופראי משהו, ומלא פאתוס שמתאים לסולואי הגיטרות הארוכים והוירטואוזיים כמו כפפה ליד.

התוצאה: אלבום רוק כבד מלודי עשוי טוב ואיכותי.

7

כרמית מזרחי

The Quill
"Voodoo Caravan"
(SPV)

אני מניח שהיו אלה Cathedral שהחלו את ההצפה הגדולה בז'אנר ה-stoner, אותו ילד ממזר של 'רוק שנות השבעים', שחשף את פרצופו בשנות התשעים וממשיך גם היום להנפיק להקות, חלקן טובות יותר וחלקן פחות. אם Stone In Egypt, שעליהם כתבתי לפני מספר חוברות מיצגים את הצד הפחות מוצלח של הסגנון, אזי Spiritual Beggars ו-The Quill מיצגים את כל הטוב שיש לסגנון להציע. מה זה בעצם stoner metal? זוהי לאמיתו של דבר גרסא כבדה יותר, מלאת דיסטורשן ותופים אנרגטיים למוסיקה שעשו להקות בשנות השבעים. זה מלא בריפים שנחטפו מ-Black Sabbath, ויש בזה הרבה soul, זהו - פחות או יותר. The Quill עושים את זה ממש טוב, גיטרות טובות, הרבה ריפים פתוחים, ההפקה מצוינת, ברורה לחלוטין לאוזן, והסולן - הסולן הוא נקודת האור העיקרית, קול במטווח הבינוני, מלא נשמה, לפרקים מזכיר קצת את מאחמיכדיד עם העליות שלו, ובסך-הכל, יופי של נכס ללהקה. גם לא מזיקה להם נוכחותו של Michal Ammot (Spiritual Beggars, Arch Enemy) על הגיטרה כאורח. יש קצת דמיון מעצבן בין השיר הראשון והשני, אבל השלישי שנפתח בבס עם דיסטורשין מתפתח יפה, וקולו של הסולן פשוט מעלה אותו מספר דרגות למעלה. כאן הוא גם נשמע דומה ביותר ל-Dickinson הצעיר, מתקופת "Piece Of Mind" פחות או יותר, קטע ארבע הוא קטע אווירה קצת פסיכודלי עם איזה סאמפל אתני בסגנון Cashmire של Led Zeppelin ברקע, וקטע חמש הוא מעין המשך אקוסטי ובו קולו של הסולן מעוות על-ידי אפקט, וכו' וכו'.

תקליט מעניין, טוב, לא לכל טעם, אבל למי שיש סבלנות ורצון למשהו מיוחד ואיכותי - מומלץ.

8

אלון מיאסניקוב

Silent Force
"Infatuator"
(Massacre)

מיד בפתיחת האלבום השני של סיילנט פורס אפשר להבחין בהשפעה ברורה של ג'ודאס פריסט. ההשפעה הזאת ברורה אף יותר בהתחשב בעובדה שהלהקה הגרמנית-אמריקאית הזאת עושה כאן ביצוע מחודש לשיר "All Guns Blazing" של פריסט. חמוד, אבל לא משתווה למקור. סיילנט פורס היא להקתו של הגיטריסט המוכשר אלכס ביירודט (ניגן בעבר עם Primal Fear, Sinner), שגם הפיק את האלבום הזה בעזרת ויקטור סמולסקי מרייג'. הסולן, D.C. Cooper, שעזב בטונים צורמים את להקת הפרוגרסיב Royal Hunt, הפך את Silent Force מפרויקט צדדי ללהקתו העיקרית וכאן הוא נותן את מלוא האנרגיה המתפרצת שלו. באלבום יש קצת מהכל: שיר פתיחה סוחף, טרילוגיית שירים שעוסקת בתקופת האימפריה הרומית, שיר שמוקדש לאחיו של קופר, שנהרג בתאונת דרכים ואפילו דואט עם הזמרת הפינית אינקה אווהאגן, שדווקא לא כל כך אהבתי. הקול הנשי לא מתחבר יפה לווקליות של קופר ולגיטרות הגבריות משהו של ביירודט. כבונוס מצורף לאלבום וידאו קליפ ממוחשב ובאופן כללי מדובר בעוד יצירת רוק כבד מלודי מוצלחת למדי.

8

כרמית מזרחי

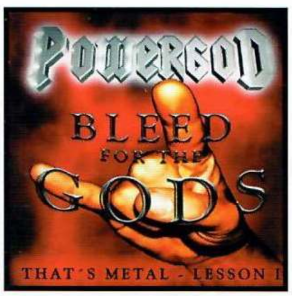

Biohazard
"Uncivilization"
(SPV)

להקות הרד קור מהגדרתן אינן מתיימרות להתחדש מוסיקלית - וביוהזרד אינה יוצא דופן מהגדרה זו. באלבום החדש של הלהקה הכוחנית מברוקלין אין איזה חידושים מרעננים פרט לעובדה שברוב השירים מתארחים אמנים שונים כמו פיל אנסלמו סולן פנתרה, פיטר סטיל מ-Type 'O Negative, חברי Sepultura, Cypress Hill, Slipknot, ועוד. למרות הכול ראויה להערכה ההתמדה של ביוהזרד שמאז נוסדה ב-1988, הצליחה להתגבר על מכשולים רבים: התמכרויות שונות, מריבות פנימיות וניהול כושל. למרות כל הבעיות, אספה הלהקה את עצמה והיא ממשיכה לבנות את עתידה על יסודות ההיפ-הופ וההרד קור, תוך שימוש בסימפולים כוחניים ובמקצבים עצבניים המהווים המשך ישיר לאלבום המצליח ביותר שלהם "State Of The World Address" - שימו לב במיוחד לשיר "Last Man Standing". Biohazard, לא רק שלא התמתנו במילימטר אחד מהאגרסיות, מהכעס והמחאה כלפי כל דבר שזז - ההפך - הם כועסים יותר, כוחניים יותר ונותנים בראש יותר ואין ספק שהמאורעות האחרונים הפוקדים את העולם ואת ניו יורק, מקום הולדתם, סיפקו להם חומר נוסף לאלבום - לא שככה היה חסר להם על מי לכעוס.

8

בועז בר לוי

Powergod
"That'st Metal: Lesson I 'Bleed For Gods'"
(Massacre)

פאוארגוד, להקת טרו-הבי-מטאל גרמנית, בחרה שם מוצלח ביותר לאלבום המחווה שלה למטאל שנות השמונים, "Bleed For The Gods", הוא שיר של Agent Still, המבוצע באלבום עם נגנים אורחים שהם לא אחרים מחואן גרסייה וברני וורסאי, נגני אייג'נט סטיל המקוריים. אבל השם הוא הרבה יותר מכך, כי יש כאן כמה וכמה סוגי אלים. אלים מסוג אחד הם פאוארגוד עצמם, אלי הפאואר בתרגום מילולי, והאלים החשובים ביותר הם אלילי המטאל שאת השירים שלהם מבצעת כאן הלהקה בהתלהבות אין קץ.

כמו האלים, גם ההתלהבות היא נקודה מרכזית וחשובה באלבום המחווה הזה. פאוארגוד לא עושים כאן גירסאות חדשות ומוזרות לשירים הקלאסיים שגדלנו עליהם, אלא מבצעים אותם כפי שהם, בחדוות חיים מטאליסטית אמיתית, מתוך אהבה ברורה למטאל והערכה לכל מה שהוא מייצג ומנקודת מבט שלא באה למחוק ולבטל את הישן, אלא לשים אותו לאות ולמופת. יש כאן ביצועים נהדרים ל-Metal Church, צ'סטיין, Manowar, דורו, וורלוק, יינגבי מאלמסטין, אנת'ראקס ליזי בורדן ועוד דברים טובים, שכוללים הופעות אורח של דורו, רוב רוק, מאני שמידט ואחרים. והם עושים את זה מצוין תוך יצירת אלבום של פלדה מחושלת וברזל טהור. החלטתי להעניק להם עשירייה עגולה ושלמה, לא כי הם מבצעים את השירים בצורה מושלמת ולא כי הם יותר טובים מהמקור, אלא פשוט כי האהבה והכבוד מכל הלב שהם מביעים כאן למטאל של שנות השמונים, גרמו לי אושר בל יתואר וכנראה יעשו אותו לדבר לכל מי שהמטאל זורם בדם ליבו.

כרמית מזרחי

Blackshine
"Soulless & Proud"
(SPV)

המבול השבדי נמשך. אני לא יודע מה יש במדינה הזאת , אבל כנראה שכל נושא המטאל נמצא גבוה מסולם העדיפות הלאו־מי או משהו, אך עוד אפשר להסביר את כל מאות אם לא אלפי הלהקות השבדיות שפורצות לתודעה המטאליסטית העולמית? Blacksine הם עוד להקה כזאת, אבל הם לא סתם עוד להקה, הם עושים משהו שונה.הדף המידע שצורף לדיסק ע"י חברת SPV הם הוגדרו כ-gothic rock'n roll. לאחר תמהתי הראשונית אני יכול לומר שיש בזה משהו, הלהקה עושה מעין rock'n roll עצבני, בעיקר מבחינת הריפים והסאונד של הגיטרות, וגם קולו המחוספס אך מלודי של הסולן, אך הריפים לוקחים את הלהקה גם למקומות יותר מוכרים לנו, קצת ריפים של death שבדי מלודי, קצת סולואים שלקוחים יותר מ שצבוט, ואפילו ריף שנלקח ישר מה-Eagels ו-"Hotel California" באחד השירים הטובים של התקליט - "Sacrifice", גם אהבתי את הדרך הכוח־נית שבה נפתח התקליט, ללא הקדמות מיותרות, ישר לשיר הפתיחה המוחץ - "Love Our Hell", כאסח רציני ומיידי. יש גם יציאות מוזרות, כמו השיר "Choked With Feathers", שחוץ משמו המוזר נשמע כמו גרסא כבדה ל-Sisters Of Mercy.
הריף האהוב עלי בתקליט הוא ללא ספק זה שפותח את "Servants Of The Harvest", ריף סבנטיז עם אפקט על אחד הערוצים של הגיטרה, מומלץ להקשיב לו.
אני חושב שהמסר הובן, תקליט טוב, מוצק, למי שאוהב הראש המיוחד הזה.

8,5

אלון מיאסניקוב

Bolt Thrower
"Honour-Valour-Pride"
(Metal Blade)

Bolt Thrower לא עושים משהו חדש, הם עושים את מה שהם תמיד עשו, אבל הם עושים את זה טוב.
הם אחת ממספר להקות death אנגליות, שנושאות את האופי האנגלי הבלתי מתפשר בגאון, בשורה אחת עם Napalm Death ועם Benediction, וכמה דרגות מעל להקות death רבות. בתקליט החדש מופיעים כל הגורמים שעשו את הלהקה למצליחה כל כך מאז הקמתה ובמיוחד בשנים האח־רונות שהיו הטובות ביותר בתולדותיה. הם עושים death עם מקצבי ביניים, לא מהירים, לא נכנסים speed blasts רבים, אלא שומרים על מוסיקה איטית, המתגלגלת כמו טנק שרמן במלחמת העולם. שלא אובן שלא כהלכה, הם לא עושים doom איטי, הם עושים מוסיקה קצבית, הם גם דואגים להכ־ניס למוסיקה מספיק מרכיבים מלודיים, כמו גיטרת חצי סולו הנותנת מעין ריף המוביל את השיר, וההפקה רבת העוצמה והחדה מאפשרת למאזין לשמוע כל כלי וכלי, מה שעושה את המוסיקה לקלה יותר להבנה.
הסולן החדש-ישן- Dave Ingram, יוצא Benediction, מוסיף ממד ברוטלי למוסיקה, הוא מובן למדי, וקולו הוא אחד הטובים יותר ב-death, עבה במיוחד, עמוק, אך עם זאת בעל מקצב שירה טוב המצליח להשתלב היטב במוסיקה. והשירים? הרא־שון והשני די דומים, שירי Bolt Thrower אופייניים, מקצבי ביניים רועמים, אך קטעים כמו קטע המעבר המלודי באמצע השיר השני- "Inside The Wire", הם מה שעושים את התק־ליט לטוב כל כך, שיר מספר שלוש, "Honour", מתחיל מלודי וטוב, ומתפתח להמנון אופייני של הלהקה, משהו בסגנון Cenotaph, להיט מועדוני המטאל העתיק שלהם.
הטקסטים? כרגיל, סיפורי מלחמה, חיילים, טנקים ופצצות עפים מעל ראשי המאזינים, ומכונת המלחמה האנגלית ממשיכה לנוע. אם אתם אנשי מטאל ברוטלי, תקנו את זה, זה מומלץ.

9

אלון מיאסניקוב

Callenish Circle
"Flesh-Power-Dominion"
(Metal Blade)

זהו תקליטם השני של הלהקה, ואני חייב לומר מהתחלה שחל בהם שיפור עצום.
הם היו חסרי כיוון וחסרי עניין בתלקיט הראשון, התפזרו יותר מידי מבחינת ההשפעות המוזיקליות שלהם, כנראה שהם החליטו לעשות סדר פסח בבית השנה,
התקליט החדש הוא thrash/death מהוקצע למהדרין, מהיר, עצבני, מלודי, מתוחכם, והכל עשויי ממש טוב! הסאונד חלק , מהטובים ששמעתי לאחרונה, צלול ביותר, כל הכלים בולטים היטב במיקס, כשהגיטרות זוכות למירב, צעד חכם, כי יש להם גיטרות מעולות, באמצע השיר הרא־שון - "Obey Me", הם שוברים עם קטע בס קצר שקט ויפה, ונכנסים לסולו מלודי מבריק, אחרי זה הם חוזרים לבתים ה-thrash-ים והמהירים, ועוברים שוב לפזמון המלודי, לקראת הסוף יש גם איזה melody line של הגיט־רה שעובר לאיזה ספק סולו/ספק melody line נוסף, וכך יורד השיר ב-fade, ואז פורץ השיר השני-
"For What is God For", באותה מהירות עצבנית,אך לקראת האמצע השיר נכנס לאיזה קטע מורכב, מלודי וחכם, וכך הם ממשיכים לאורך כל הדיסק.
הסולן מצליח לצבוע את קול ה-death הצורח שלו מידי פעם, למרות שבקטעים מסוימים הוא נשמע כמו גרסא מפלצתית של הסולן של AC\DC, הוא פתאום עובר לקול death עבה , הוא עושה עבודה מעולה בסך הכל.
נקודות השוואה? קצת Darkane, קצת Soilwork (אפילו הרבה), וגם לא מעט The Haunted. אבל הכל עשוי טוב!

9

אלון מיאסניקוב

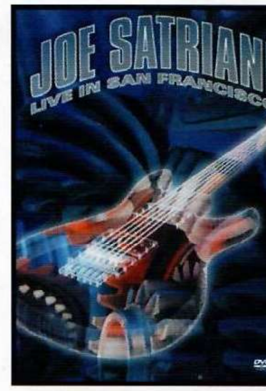
Lock Up
"Hate Breeds Suffering"
(Nuclear Blast)

ממש עשו לי חור בראש החברה האלה! למי שלא ידע, Lock Up, הוא מעין הרכב-על של grind/death, משהו כמו ה-Terrorizer של שנות האלפיים. זהו התקליט השני של להקת הרכב האימים הזה, הקודם כלל בתוכו כחברים את Nick Barker, מרטש התופים לשעבר מ-Cradle Of Filth וכיום מ-Dimmu Borgir, Shane Embury הבסיסט שלNapalm Death, Jesse Pintado, גיטריסט Napalm Death, ו-Peter Tägtgren העסוק תמיד, כסולן, ומפיק, וכבר אז הם היו עסוקים בלעשות רעש אלוהים, grind מהיר, ריפים מהירים, והרבה מהלומות לעור התוף. כעת יוצא תקליטם השני, ונראה ש-Tägtgren חטף התמוטטות סוף סוף, כי הוא הוחלף באדם לא פחות ידוע בז'אנר הברוטאלי, Tompa, הרי הוא Mr. Lindberg, הסולן של At The Gates האגדיים. מבחינת המוסיקה, לא השתנה הרבה, הם עדיין בוחנים את גבול יכולת הספיגה האנושית, ואת כושר העמידות של עור התוף שלי, הם מתחילים עם שני שירים מהירים במיוחד הנמשכים בערך שתי דקות כל אחד, וממשיכים לשיר שלישי שמתחיל יחסית איטי, אבל מהר מאד מסתבר שזאת היתה סתם הטעיה והם עוברים לעוד מקצב קודח נקבים, השיר הרביעי נפתח בריף מצוין, קצת יותר כוחני מאלה המהירים יותר, אבל בשיר חמש הם חוזרים לסורם. וככה לאורך כל ששה עשר השירים-פצצות המצרר שיש בתקליט. הסאונד קצת פחות טוב לטעמי מהקודם. מהפרומו שקיבלתי לא היה ברור מי הפיק, אבל לא נראה לי שזאת הפקה מלוטשת של Tägtgren,שומעים את זה בעיקר בסאונד של התופים, אבל חוץ מזה זה תקליט טוב לחלוטין, מומלץ רק לברוטלים ביותר שיש שם. הכינו את אטמי האוזניים!

8

אלון מיאסניקוב

DVD

Joe Satriani
"Live In San Francisco"

צריך הרבה אומץ-לב לפתח קריירה של גיטריסט רוק שאינו חלק מלהקה כשכמעט כל החומר שלו אינסטרומנטלי - כזה הוא ג'ו סאטריאני. כמעט כל גיטריסט שהוציא אלבומי גיטרות, לא עמד בפיתוי והצטרף להרכב כזה או אחר עם כל ההתפשרויות הנובעות מכך, כמו: סטיב ואי שניגן עם Whitesnake, מרטי פרידמן עם מגדת', פול גילברט עם מיסטר ביג ועוד ועוד. אין זו התיימרות להעניק לסאטריאני את התואר "הנדריקס של ימינו" - הוא גיטריסט מחונן שהחל את הקריירה שלו בשלהי שנות השמונים והיה המורה של אגדות חיות אחרות (סטיב ואי, קירק האמט, אלכס שקולניק). מאז הוא הוציא תשעה אלבומים והאחרון שבהם הוא בעצם גרסת האודיו של הדיוידי.

אין לי ספק שכל גיטריסט יהיה מהופנט כמוני במשך שעתיים וחצי מסאטריאני ושותפו הוותיק, נגן הבס, סטיוארט האם. בהופעות וידיאו ביתיות, לא תמיד ניתן לשים את האצבע ולומר איך זה שהופעה מסוימת מצליחה להעביר לצופה בבית את האווירה ששררה בזמן ההופעה - אבל ההופעה הזאת עולה ברמתה על הרבה הופעות וידיאו שראיתי ומעבירה כל שביב אנרגיה מההופעה בסאונד מעולה. בימוי המצלמות גם הוא מצוין - קלוזאפים נכונים על עבודת האצבעות של סאטריאני, צילום אחורי מהבמה לכיוון הקהל ואפילו שלושה קטעים בהם הצופה יכול להיות הבמאי ולבחור באיזו מצלמה הוא רוצה לצפות בכל רגע.

גם מי שאינו גיטריסט ייהנה מהדיוידי ־ סאטריאני, הוא בעל נוכחות בימתית מרשימה, בלי פוזות מיותרות - פשוט מנגן קטעים הנראים ונשמעים קלים לנגינה (אך מניסיוני ־זה לא כך), והקהל לא מפסיק לפרגן ולהריע ־ להזכירכם, מדובר בהופעה אינסטרומנטלית, פרט לשיר אחד "Big Bad Moon". הופעה מעולה עם טעם של עוד!

9.5

בועז בר לוי

Motörhead
"Boneshaker-25 & Alive"
(SPV)

כל אלבום חדש של Motörhead הוא מאורע היסטורי בעולם המטאל. מדובר באחת הלהקות המצליחות בתחומה - להקה הקיימת כבר רבע מאה. די מוזר שדווקא להקה שאין בה תחכום מוסיקלי יוצא דופן ושתמיד היתה על הקו הדק שבין מטאל אמיתי לפאנק והרד קור, שרדה זמן כה רב. בנוסף לכך, העומד בראשה הוא Lemmy הקשיש, שבכיעורו הרב הוא יכול להתחרות רק עם יו"ר הרשות הפלסטינית הבלתי רלוונטי. בכל זאת מה שמייחד את Motörhead הוא ללא ספק הסאונד-המלוכלך של הבאס וקולו המנסר של Lemmy, מה שמביא אותם לאלבום המי-יודע כמה במספר. התווית שעל הדיסק מצהירה שמדובר ב-DVD שמצורף אליו דיסק בונוס, אך למעשה מדובר כאן בחבילה אחת ששני מרכיביה חשובים. דיסק הבונוס הכולל שבעה-עשר קטעים המהוים ראי של ההופעה ב-DVD, למעט מספר קטעים שסוננו מפאת חוסר מקום, ה-DVD עצמו, אח..., קשה לדמיין את השפע שיש בו - מעל שעה וחצי של הופעה שהתקיימה לפני שנתיים בלונדון, ובתור בונוס, שישה שירים נוספים מההופעה בפסטיבל 2001 Wacken בגרמניה. כמובן שנכללים בהופעה מיטב השירים הקלאסיים, ביניהם "Ace Of Spades", "Overkill", "Damage Case" ועוד רבים וטובים בהשתתפות אמנים אורחים כמו Doro המקסימה ו-Whitfield Crane.

אם חשבתם שבזאת נגמר עניין ה-DVD, טעיתם ובגדול. נוסף לשתי ההופעות, מצורפים ראיונות עם חברי הלהקה, גלריית תמונות מהעבר ומההווה, שני וידיאו קליפים, קטע אקוסטי של "I Ain't No Nice Guy", גלריה של הוצאות נדירות ואת האופציה להיות הבמאי באחד השירים ולבחור את המצלמה הרצוייה לצפייה בהופעה. ללא ספק שפע כזה על DVD אחד, שאגב ארוז בעטיפת דיסק רגיל, לא נראה לעיתים קרובות ־ מומלץ, מומלץ!

9

בועז בר לוי

Metalium
"Metalian Attack (PartI)"
(Locomotive)

לא ממש ברור מדוע להקה עם "היסטוריה" קצרה כל-כך של שלוש שנים בלבד ורק שני אלבומים מאחוריה מוצאת לנכון להוציא DVD שרובו הגדול מתאר את הביוגרפיה של הלהקה. נכון - מדובר בלהקה עם פוטנציאל מצוין שהולכת בעקבות להקות כמו Primal Fear, Savatage ו-Helloween, אבל זו נראית קצת התיימרות להוציא אחרי תקופה כל כך קצרה קטעי זבל וידיאו ביתי ולאחד אותם לסרט אחד. הייתי מוכן לקבל את הקטעים האלה כבונוס לדבר האמיתי - לו היתה ב-DVD הופעה מלאה וכבונוס היו מצורפים קטעי הקישור ־ אז, נו מילא. אבל לא - הבולשיט פה הפך לא רק לדבר העיקרי, אלא היחיד. אין ב-DVD ולו קטע בונוס אחד לרפואה ואפילו אורכו קצר מדי - מעט יותר משעה. למרות המוסיקה הכלל לא רעה, נראה שמדובר פה בחבורת צעירים ילדותיים מעט ולא ממש אינטיליגנטים - קצת נדוש לעשות את "Smoke On The Water" לא?! העריכה של ה-DVD איומה למדי - שומעים שיר אחד ובמקביל רואים קטעים מארבע או חמש הופעות שונות; עניין מבלבל למדי וממש לא מעביר את התחושה של "להיות שם". כדובדבן לקצפת מאמצע הדוקומנטריה המוזרה והלאה, ישנה בעיה טכנית חובבנית ומעצבנת: הקשר בין התמונה לסאונד הולך לאיבוד. נו באמת, לרמה כזאת הייתי מצפה מלהקת המערות של הטאליבן ולא מלהקה שמתיימרת להוביל את עולם המטאל למילניום החדש.

מה שאולי מציל קצת את המצב הוא דיסק האודיו מהופעה בצרפת - אבל שוב זה רק הבונוס, והדבר האמיתי - זוועתי.

4

בועז בר לוי

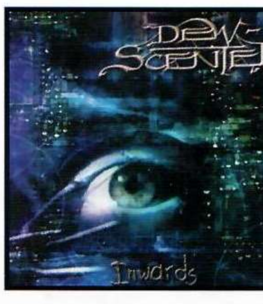
Burden Of Grief
"On Darker Trails"
(Massacre)

הם התחילו לא טוב אצלי. נתחיל מעוד אינטרו מאוס, מה יש ללהקות black/thrash שלא יכולות להיגמל מאיזה קטע משעמם עד אובדן הכרה של דקה לפני המוסיקה? הם מצפים להרדים אותנו ואז לגרום לנו להשכמה על-ידי התקף לב? מילא זה, אבל איך שמתחיל השיר הראשון אתה מבין שהם לא ממש העסיקו מפיק, הווליום נמוך, הקול עמום, ובאופו כללי הסאונד נשמע כאילו לפני ההפקה של התקליט תלתה חבורת עובדי השטן הזאת את הסאונד-מן על עץ הצפצפה שמחוץ לאולפן, ואז הם הקליטו את עצמם בעוד גופתו מתנדנדת ברוח הערב הסקנדינבית.

קטע ה-grind חסר הייחוד שבא אח-כך, גם הוא לא ממש תרם לעצבים, הגם ככה קצרים שלי. ובשעה שוריד המצח שלי התחיל להזרים דם במהירות מואצת ואצבע ה-'CD stop' שלי זזה לכיוון המערכת, החל ריף thrash מעניין, משם זה התפתח לא רע ואפילו יותר מזה. שילוב מהיר של thrash וקצת black, הרבה יותר thrash, ועשוי לא רע, האמת, גיטריסטים טובים, מתופף טוב, סולן צורח במיטב המסורת שלDarkane ו-Soilwork, וכמה ריפים חכמים, שימו לב לריף האמצע בשיר השני אחרי האינטרו, ולריף האמצע בשיר שאחריו, מאד At The Gates. ה-grind קצת הורס, וגם הטקסטים יחידי ה-IQ שלהם לא תורמים, אבל האיכות הכללית של הלהקה מחפה על כך, מלבד הסאונד המחורבש באמת, אני חושב שיש פה תקליט טוב, מתאים מאד למי שאהב את The Haunted ואת Soilwork, רק מהיר יותר משניהם.

5

אלון מיאסניקוב

Dew-Scented
"Inwards"
(Nuclear Blast)

כל כמה זמן נוחת לי בידים משהו טוב, זה היה כשיצא לי לכתוב על Darkane החדש, וזה המקרה גם הפעם.

הפתעה נעימה, החבורה הצעירה הזאת. הפתעה עוד יותר גדולה כשהסתבר לי כי זה התקליט הרביעי,איך לא שמענו עליהם לפני כן? שאלה טובה.הם עושים thrash/death מקצועי ביותר, רב ריפים, מופק היטב, מהיר מספיק לכל חובבי הברוטליות, אך עם זאת משופע בסולואים מלודיים טובים, ובתפוף מורכב ומעניין, הסולן שואג בקול שמזכיר מאד את קולו של Chuck Schuldiner (R.I.P.), סולן להקת Death, הוא גם משחק עם קול ה-death שלו כך שזה לא משעמם לרגע.

ההשפעות שלהם חקוקות במוסיקה. הרבה Slayer, הרבה death פלורידה טכני, אבל גם הרבה סגנון עצמאי, ואם בכמה רגעים בדיסק תמצאו את עצמכם חושבים על The Haunted, אל תתפלאו, יש הרבה דמיון, רק ש-Dew-Scented נועזים קצת יותר, והם נכנסים גם לכמה speed blasts רציניים,כמו זה שבשיר מספר שבע - "Degeneration". אני אהבתי דווקא את הריף הפותח של שיר מספר שלוש ואת הריף המאד Slayer-יי של שיר מספר שמונה, "Terminal Mindstrip", שמתפתח באמצעו לעוד קטעgrindy רצחני ומפתיע, ואז לסולו מלודי מלווה בריף מורכב.

לסיכום, אם אתם לא אנשי power metal או black metal בלבד, אלא אנשי metal באופן כללי, ואתם אוהבים מוסיקה טובה, לכו לקנות!

9,5

אלון מיאסניקוב

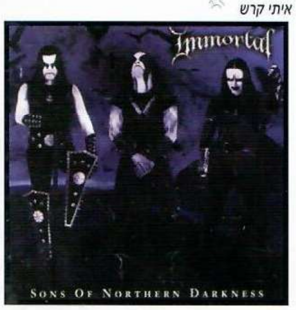
Agathodaimon
"Chapter III"
(Nuclear Blast)

אחרי שני פרקים משעממים (הראשון גרם לפיהוק והשני היה שעמום טוטאלי), מגיע הפרק השלישי בסאגה של להקת הבלאק הגרמנית הזו וללא שום צל של ספק הפרק המעניין והטוב ביותר עד היום... איזה שינוי עבר על הלהקה הזו זה מדהים... הקיטשיות שאפיינה את האלבומים הראשונים של הלהקה הזו נעלמה כאילו לא היתה קיימת בכלל ובמקומה הגיעה מוסיקה כוחנית כמו שצריך... מלודית ונעימה בחלקים מסוימים, כשהכול ביחד יוצר אלבום, שאני אישית בהחלט נהניתי להקשיב לו ואת האמת אני עדין שומע אותו בתדירות די גבוהה... אין מה לעשות, רק דרך עבודה קשה אפשר להוציא תוצאה חזקה כפי שמודגם באלבום הזה... גם הסאונד של האלבום, שדי פגע בלהקה באלבומים הקודמים שלהם, שונה לחלוטין והוסיף הרבה כוח ועוצמה לאלבום הזה... את זה נוסיף לניסיון שחברי הלהקה קיבלו במשך השנים בהופעות וכדומה וכול זה יוצר את האלבום הכי בוגר (אם אני יכול להגדיר את זה כך), וללא שמץ של ספק, הכי טוב של הלהקה הזו....

לסיכום - רק שימשיכו במגמה הזו ולא יחזרו לחרא שעשו קודם.. לפעמים אני משתמש באלבום השני שלהם כתחליף לכדור הרדמה כשאני לא מצליח להירדם..

8

איתי קרש

Immortal
"Sons Of The Northern Darkness"
(Nuclear Blast)

אח..אין כמו אלבום חורפי טוב כדי להתענג על ימי החורף שפוקדים אותנו לאחרונה, ולמרות שהחורף כאן הוא משחק ילדים לעומת החורף הנורווגי הקר והמושלג, אלבומם החדש של אימורטאל הוא תענוג חורפי מושלם לכל יום בשנה... וכש-Immortal מוציאים אלבום חדש - זה בהחלט סיבה לצאת ולרקוד את ריקוד הגשם...

"Sons Of The Northern Darkness" לוקח אותך לנקודה ש-"At The Heart Of Winter" המשובח הפסיק, ו-"Black Dammed In" התחיל, וכל זאת מבלי לאבד את רוח הקאלט הנורווגית שלהם. ולצד אווירת החורף הנצחית של אימורטאל- פועם המון כישרון. גם השירים באלבום החדש הם ברוטלים עם נגיעות רוקיסטיות מסוימות, אבל נראה שהאלבום הזה הרבה יותר אגרסיבי כבד ומהיר, והרבה יותר עמוק משני האלבומים האחרונים. זה מתחיל עם השיר "One By One", שיר ברוטאלי אך קליט שמגלה מיד את הפוטנציאל של האלבום כולו, Abbath מנגן כאן כמה מקטעי הגיטרה היותר חזקים דינמיים והיותר גאוניים שמוחו המעוות יצר, איזה יופי של נגינה יש בשיר פתיחה המצוין הזה- ואחריו עוד שיר שנושא את שם האלבום. גם כאן אימורטל לא נופלים- עוד שיר מהיר ומצוין- ואחריו-"Tyrants"- השיר השקט של האלבום. האמת שבשמיעה ראשונה חשבתי שכאן חלה האכזבה הראשונה שלי מהאלבום הזה, אבל בשמיעה שניה- צמרמורת מקפיאה עוברת לך בגוף שאתה מגלה איזה יופי של יצירתיות יש מאחורי הריפים של Abbath והיכולת שלו לתת חיים ורוח גם לשירים איטיים יותר, והמהירות והאגרסיביות- מפנה מקום לרגש והמון אוירה. אחרי שנח ליבכם מאוירת השלגים הרגועה, הגיע הזמן לעוד פצצת קיפאון מאת ידם הנאמנות של אימורטל... ובמיוחד Horgh שמפגין תיפופי רעם ואימה בשיר המצוין "Demonium" שמתחיל רועש וגועש- ויורד בהילוך איטי מקפיא עצמות לקראת הסוף.

כמה שירים משכו את תשומת ליבי יותר מהכל: "Within The Dark Mind", ו- "Beyond The North Waves" שכמו פרץ להבות אדומות מפלחות את האוויר הקר ושובות את אזני המאזין באווירה המיוחדת והאטמוספרית עד לתו האחרון של השיר...

בכלל נראה כאילו אימורטל מתעלים על עצמם...כל שיר מצליח לסחוף אותך לממלכות אסורות של שדי חורף ונופים קסומים של נורווגיה הרחוקה..

האלבום הוא לא קליט, אבל הוא מעין "סגירת מעגל" של אימורטאל שמשלבת נגיעות מכל האלבומים האחרונים והמצוינים שלהם, עם ברוטאליות, צליל לא מתפשר, רובד סגנונות מעניין, עומק ונגיעות הרוק של Abbath וחבריו.

אימורטאל מוכיחה שהמעבר ל-Nuclear Blast לאחר שנים רבות וטובות ב-Osmose לא שינה ולו במעט את מהות הלהקה. ובעוד להקות נורווגיות מואשמות בזו אחר זו באיבוד הרוח האמיתית של הבלאק מטאל ובהתמסחרות, הרי שאימורטל צועדת בגאווה לעבר הפיורדים של נורווגיה השמורים רק לה, אחר כבוד, ועם האיפור וקולקצית מלחמת החורף שלהם, הרי שבניו של החושך הצפוני נותנים לנו כאן עוד אלבום בלאק שביחד עם האלבומים הישנים שלהם- יכנס בקלילות אל קלאסיקות בלאק מטאל אחרות.

8

קארן אשד

בגליון הבא
NEXT IN ISRAELI METAL HAMMER
ISRAELI TRUE METAL FORCE

Sacred Steel

Cannibal Corpse

Lock Up

Edenbridge

Immortal

U.D.O.

Callenish Circle

Blackshine

SINERGY
SUICIDE BY MY SIDE
The 3rd Masterpiece of Powergirl Kimberly Goss. Featuring Guitar Wizzard Alexi Laiho (Children Of Bodom)
ALSO AVAILABLE:
BEWARE THE HEAVENS
TO HELL AND BACK
INSTORE 14.01.02
LOCK-UP
HATE BREEDS SUFFERING
Death/Grind that kicks total ass!!
Feat. members of Dimmu Borgir, Napalm Death and At The Gates!!
Instore 21.01.02
Dew-Scented
Inwards
WHO THE FUCK IS SLAYER?!
"The Haunted beware - these guys might become your worst nightmare pretty quickly!"
Frank Stöver (Voices from the darkside)
Instore 14.01.02
NUCLEAR BLAST
WWW.NUCLEARBLAST.DE
FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
HTTP://WWW.NUCLEARBLAST.DE
Distributed in Israel by M.M.I.-Music Media Israel P.O. Box 52043, Tel Aviv 67212, Israel Fax:+972 3 688 5187 www.musicmediaisrael.com